

Finanstilsynet
Århusgade 110
2100 København Ø
Att.: Victor Saxlund
hoeringer@ftnet.dk
Kopi: vic@ftnet.dk og esla@ftnet.dk

København, den 9. november 2021

Høring over lov om ændring af lov om betalinger

De Samvirkende Købmænd (DSK) har noteret os høringen fra Finanstilsynet, der er dateret den 18. oktober 2021.

Høringen omhandler "alt godt fra havet." Hos DSK vil vi nøjes med at kommentere på de foreslåede bestemmelser i Lov om betalinger.

Det foreslås, at:

- Ophæve kontantpligten for betalinger fra betalere, der ikke er forbrugere.
- Ophæve underretningspligten for butikker i røveriudsatte områder, der vil afvise kontanter allerede fra kl. 20:00
- Fritage midlertidige arrangementer for kontantpligt under visse betingelser.

DSK kan støtte alle tre forslag.

For midlertidige arrangementer er der lagt op til, at arrangementet kræver en billet.

Kravet om billet forekommer unødigt bureaukratisk. Det vigtigste må være, at der er tale om et afgrænset geografisk område med indgangskontrol og tydelig skiltning rettet mod forbrugerne – ikke om der er en billet eller ej.

Fortsat generel kontantpligt!

Desværre opretholdes den almindelige kontantpligt på trods af, at reglen er en dansk særregel og på trods af, at virksomheder og forbrugere klarer sig aldeles glimrende uden i de lande vi sædvanligvis sammenligner os med herunder f.eks. Tyskland, Norge, Sverige, Finland og Island.

Siden 2018 er brugen af kontanter faldet, og en stor andel af bankerne har ligeledes fjernet kontanterne fra filialerne. Detailhandel, restauranter, attraktioner og andre virksomheder har altså en uforandret pligt til at modtage kontanter, men det bliver til stadighed vanskeligere og dyrere at komme af med dagens omsætning og skaffe byttepenge til virksomhederne mv.

Det er DSK's vurdering, at § 81 kan ophæves og som minimum liberaliseres yderligere. Forbrugerne i vores nabolande klarer sig fint uden en tilsvarende bestemmelse.

En afskaffelse af kontantpligten er heller ikke det samme som en afskaffelse af kontanterne.

Kontantbetaling bør derimod være et konkurrenceparameter på linje med vareudvalg, kvalitet, pris og anden form for service.

På den korte bane vil der ikke være mange – om nogen overhovedet! - dagligvarebutikker, der vil afvise kontanter døgnet rundt. Dertil er der fortsat for mange kunder, der ønsker at betale kontant.

I brancher med mere afgrænsede målgrupper (sportstadions, koncertsteder, nattelivet, festivaler, salg i busser og tog, restauranter og dele af udvalgsvarerhandelen) kan man lettere forestille sig et nej tak til kontanter.

Ved en yderligere liberalisering af kontantpligten vil der være medlemmer af DSK, som ønsker at kunne afvise kontanter tidligere end kl. 20:00, der er det tidligst mulige i dag.

Det sidste er et spørgsmål om sikkerhed og tryghed for de ansatte. Hovedparten af røverierne sker i de "mørke timer." Især i vintermånederne vil der være efterspørgsel efter kontantfrie muligheder fra f.eks. kl. 18:00 og indtil næste morgen.

Udover sikkerhed er der også stigende fokus på hygiejne. Det har især været aktuelt under covid-19, hvor Erhvervsstyrelsen og Politiet i foråret 2020 begge opfordrede til at undgå kontantbetalinger. Biblioteker satte endda bøger i karantæne mellem udlån! Butikker, der fulgte myndighedernes opfordring blev efterfølgende mødt af kritik fra Forbrugerombudsmanden, der mindede om kontanter som gyldigt betalingsmiddel.

DSK vil derfor foreslå, at der arbejdes videre med en revision af § 81 så den danske særregel liberaliseres yderligere, hvilket er i tråd med bankernes udfasning af kontanter fra deres filialnet.

Med venlig hilsen

Claus Bøgelund Nielsen

DEN EUROPÆISKE CENTRALBANKS UDTALELSE
af 12. november 2021
om forpligtelsen til at modtage kontantbetalinger
(CON/2021/32)

Indledning og retsgrundlag

Den Europæiske Centralbank (ECB) modtog den 20. oktober 2021 en anmodning fra Finanstilsynet om en udtalelse om et forslag til lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om betalinger og flere andre love¹ (herefter "lovforslaget").

ECB's kompetence til at afgive udtalelse fremgår af artikel 127, stk. 4, og artikel 282, stk. 5, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 2, stk. 1, første, andet og tredje led, i Rådets beslutning 98/415/EF², da lovforslaget angår valutaforhold, betalingsmidler og Danmarks Nationalbank. I overensstemmelse med artikel 17.5, første punktum, i forretningsordenen for Den Europæiske Centralbank er denne udtalelse vedtaget af ECB's Styrelsesråd.

1. Formålet med og beskrivelse af lovforslaget

- 1.1 Det foreslås i forordningsforslaget, at den såkaldte "kontantregel", hvorefter betalingsmodtagere er forpligtede til at tage imod betaling med kontanter, reguleres. Sælgere er i henhold til den nuværende kontantregel forpligtede til at tage imod betalinger med kontanter ved fysisk handel undtagen i snævert definerede tilfælde. Sådanne tilfælde er fjernsalg, såsom internethandel og salg i selvbetjeningsautomater, der er undtaget fra kontantreglen. Derudover finder kontantreglen kun anvendelse i tidsrummet kl. 6-20 i områder, hvor der er forhøjet risiko for røveri, forudsat at Finanstilsynet forinden er blevet underrettet om hensigten til ikke at anvende kontantreglen. Underrettelsesforpligtelsen er udelukkende en administrativ foranstaltning og medfører ikke, at sælgeren får nogen godkendelse fra Finanstilsynet³.
- 1.2 I lovforslaget foreslås det at begrænse kontantreglen ved at give betalingsmodtagere lov til at fravige kontantreglen for så vidt angår betalinger fra betalere, der ikke er forbrugere. I den forbindelse er det inden for parternes aftalefrihed at blive enige om de anvendelige betalingsmidler. Ifølge

¹ Forslag til lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og flere andre love.

² Rådets beslutning 98/415/EC af 29. juni 1998 om de nationale myndigheders høring af Den Europæiske Centralbank om udkast til retsforskrifter (EUT L 189 af 3.7.1998, s. 42).

³ Danske kroners status som lovlige betalingsmidler er fastsat i § 8, stk. 2, i lov om Danmarks Nationalbank (Lov nr. 116 af 7. april 1936, som ændret ved lov nr. 166 af 13. april 1938, § 44 i lov nr. 88 af 15. marts 1939, lov nr. 67 af 15. marts 1967, § 90 i lov nr. 174 af 30. april 1969 og § 16 i lov nr. 579 af 1. juni 2010) og § 4, stk. 1, i lov om mønter (Lov nr. 1803 af 12. december 2018). Kontantreglen i lov om betalinger er således en særskilt lovbestemt forpligtelse.

bemærkningerne til lovforslaget⁴ tilsigtes det med forslaget at afveje hensynet til ikke at pålægge erhvervsdrivende betalingsmodtagere unødige byrder og forbrugernes ret til at betale med kontanter. Derudover finder begrænsningen kun anvendelse på en bestemt, individuel transaktion og derfor ikke eksempelvis i tilfælde, hvor betalingsmodtageren også sælger produkter eller tjenesteydelser til forbrugere. Det fremgår yderligere af bemærkningerne, at selv om danskerne bruger færre kontanter end tidligere, er der stadig er forbrugere, som har behov for at kunne betale kontant, hvorfor det er hensigtsmæssigt at beholde den generelle forpligtelse til at modtage betaling med kontanter. De hensyn anses imidlertid ikke som relevante for betalinger mellem erhvervsdrivende.

- 1.3 Lovforslaget indeholder et yderligere forslag til at begrænse kontantreglen for så vidt angår betalingsmodtagere, der deltager i festivaler, byfester og andre lignende arrangementer af midlertidig karakter⁵. For sådanne arrangementer kan modtagelse af kontanter nægtes, hvis følgende kumulative betingelser er opfyldt: a) arrangementet varer maksimalt 14 dage, b) arrangementet forekommer højst én gang årligt, c) arrangementet afholdes inden for et geografisk afgrænset område med adgangskontrol og d) arrangøren af arrangementet har forud for forbrugers tilmelding til arrangementet tydeligt oplyst forbrugeren om, at der ikke kan betales med kontanter. Hvis arrangementet ikke kræver tilmelding, skal det være tydeligt oplyst i markedsføringen af arrangementet. Den foreslåede regel medfører, at kontantreglen ikke finder anvendelse. Det betyder dog ikke, at der ved sådanne arrangementer ikke kan tages imod kontanter, såfremt det ønskes. Erhvervsministeren har ifølge bemærkningerne⁶, på grundlag af sin nuværende restriktive bemyndigelse til give dispensationer fra kontantreglen, fastsat en praksis hvorefter betalingsmodtagere, der afvikler begivenheder af kort varighed, der højst forekommer én gang årligt og afvikles inden for et afgrænset område, kan tildeles dispensation fra kontantreglen⁷. Det forklares endvidere i bemærkningerne⁸, at den etablerede praksis for dispensationer fra kontantreglen således kodificeres i lovforslaget, idet der ikke foretages en materiel ændring af kontantreglen. Fordelen anses som en administrativ lettelse for erhvervsdrivende, der deltager i arrangementer, festivaler osv., som ikke længere behøver at ansøge om en fravigelse af kontantreglen, såfremt de ønsker at begrænse modtagelsen af kontanter på alle tidspunkter af døgnet. Det fremhæves i bemærkningerne, at tilbagevendende arrangementer som fodboldkampe på et stadion eller arrangementer på koncertsteder ikke er omfattet af den anvendelsesområdet for den nye begrænsning.
- 1.4 Ifølge bemærkningerne til lovforslaget⁹ har de bestemmelser, der regulerer kontantfrie betalinger i aften- og nattetimerne fungeret efter hensigten. Alligevel foreslås det i lovforslaget, at kravet om forudgående orientering til Finanstilsynet, når betalingsmodtagere beliggende i særligt røveriudsatte områder ønsker at fravige kontantreglen i tidsrummet kl. 20-22, ophæves, uden at kontantreglen

⁴ Jf. afsnit 1 og 2.10.1 i de almindelige bemærkninger og side 124 i bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser.

⁵ Jf. afsnit 1.3 i udtalelse CON/2021/18. Alle ECB's udtalelser er offentliggjort i EUR-Lex.

⁶ Jf. afsnit 2.10.1 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

⁷ Ifølge afsnit 2.10.1 i de almindelige bemærkninger blev beføjelsen til at tildele dispensation i 2020 delegeret til Finansministeriet, der siden har forvaltet dispensationsbeføjelsen i overensstemmelse med ministerens fastlagte praksis.

⁸ Jf. side 124 i bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser.

⁹ Jf. afsnit 2.10.1 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

ændres¹⁰. Ifølge bemærkningerne til lovforslaget¹¹ er forslaget fremsat med henblik på at lempe de administrative byrder forbundet med orienteringen af Finanstilsynet om hensigten til at anvende et begrænset tidsrum, hvor der skal tages imod kontanter som betalingsmiddel.

- 1.5 Endelig fremsættes der i lovforslaget også forslag om udpegelsen af kompetente nationale myndigheder som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23¹² om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter og udvider blandt andet Danmarks Nationalbanks beføjelse til at pålægge personer og operatører af registrerede betalingssystemer offentlige administrative sanktioner i henhold til lov om kapitalmarkeder¹³.

2. Generelle bemærkninger

Kontantbetalings rolle og betydning i samfundet

- 2.1 Elektroniske betalingsinstrumenter anvendes i stigende grad som den foretrukne form for detailbetalinger i en række medlemsstater, herunder Danmark¹⁴. Danmark er i denne henseende et af de mest digitaliserede lande i verden¹⁵, hvilket blandt andet muliggør brugen af alternative betalingsmidler. I 2009 blev 48 % af det samlede antal betalinger i den fysiske handel i Danmark foretaget med kontanter. I 2019 var dette tal faldet til 16 %¹⁶.
- 2.2 Kontanter spiller fortsat en vigtig rolle i samfundet. Muligheden for at betale med kontanter er fortsat særlig vigtig for personer, som af forskellige legitime årsager foretrækker at anvende kontanter frem for andre betalingsinstrumenter, eller som ikke har adgang til banksystemet og elektroniske betalingsmidler. Kontanter anvendes endvidere generelt som betalingsinstrumenter, fordi de er almindeligt accepterede, hurtige og muliggør kontrol over betalerens forbrug. Det er desuden det eneste betalingsinstrument, som tillader borgere at afvikle en transaktion med centralbankpenge, der også afvikles øjeblikkeligt¹⁷. Derudover er muligheden for at betale med kontanter fortsat særlig vigtig for bestemte grupper i samfundet, som af forskellige legitime årsager foretrækker at anvende kontanter frem for andre betalingsinstrumenter. Disse grupper omfatter ikke kun ældre mennesker, men også visse funktionshæmmede borgere, indvandrere, socialt sårbare borgere, mindreårige og andre med begrænset eller ingen adgang til digitale betalingstjenester¹⁸. Anvendelsen af kontanter er dog faldende i Danmark, også for ældre personer. Kontantbetalings andel af det samlede antal

10 En liste over områder, som Erhvervsministeriet har identificeret som med i særlig røveririsiko, kan findes på <https://em.dk/nyhedsarkiv/2017/november/nye-regler-goer-det-nemmere-for-butikker-at-beskytte-sig-mod-roeveri/>. En liste over betalingsmodtagere, der har underrettet Finanstilsynet om, at de kun ønsker at modtage kontanter i et begrænset tidspunkt, kan findes på <https://www.finanstilsynet.dk/Lovgivning/Information-om-udvalgte-tilsynsomraader/Betalingstjenester-og-e-penge/Kontantreglen>.

11 Jf. afsnit 2.10.1 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

12 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter og om ændring af forordning (EU) nr. 1095/2010, (EU) nr. 648/2012, (EU) nr. 600/2014, (EU) nr. 806/2014 og (EU) 2015/2365 samt direktiv 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2007/36/EF, 2014/59/EU og (EU) 2017/1132 (EUT L 22 af 22.1.2021, s. 1).

13 Lov om kapitalmarkeder, lovbekendtgørelse nr. 377 af 2. april 2020.

14 Jf. afsnit 2.4 i udtalelse CON/2020/33.

15 Jf. Danmarks Nationalbanks rapport "Danskerne betaler fortrinsvist elektronisk", september 2020, s. 2.

16 Jf. Danmarks Nationalbanks rapport "Der bliver længere mellem kontantbetalinger", februar 2020, s. 9.

17 Jf. afsnit 2.4 i udtalelse CON/2017/8, afsnit 2.1 i udtalelse CON/2019/41, afsnit 9.2.1 i udtalelse CON/2020/13, afsnit 2.3 i udtalelse CON/2020/21, afsnit 7.2.1 i udtalelse CON/2021/9 og afsnit 2.1 i udtalelse CON/2021/18.

18 Jf. afsnit 1.5 i udtalelse CON/2019/41.

betalinger opdelt efter alder viser, at personer i aldersgruppen 70-79 år i 2017 brugte kontanter i 40 % af deres betalinger i fysiske handler, og at tallet faldt til 22 % i 2019¹⁹. I lyset heraf ser ECB positivt på videre innovation og udvikling på området for elektroniske betalinger og minder om, at kontanter spiller en unik rolle i forhold til at fremme hele befolkningens inklusion i økonomien ved at gøre det muligt at afvikle finansielle transaktioner på denne måde. Kontanter kan derudover spille en vigtig rolle i tilfælde af en forstyrrelse i betalingssystemet²⁰, og de er robuste i forhold til cyberkriminalitet. I en krisesituation som den igangværende COVID-19-pandemi kan afvisningen af kontanter ved fysiske salgssteder have særlig betydning for ældre personer og personer med handicap eller andre personer, der ikke har adgang til kontantløse betalingsmidler og som følge heraf kan have alvorlige vanskeligheder ved at opfylde deres grundlæggende behov.

- 2.3 På denne baggrund glæder ECB sig meget over, at kontantreglen i medfør af lovforslaget opretholdes i Danmark, og borgernes ret til at betale med kontanter således fastholdes.

Eurosedler og -mønters status som lovlige betalingsmidler

- 2.4 Danmark er en medlemsstat, som er undtaget fra at deltage i Den Økonomiske og Monetære Unions tredje fase²¹. Selv om EU-lovgivningen kun regulerer eurosedler og -mønters status som lovlige betalingsmidler, vil EU-rammen for eurosedler og -mønters status som lovlige betalingsmidler finde direkte anvendelse i Danmark, hvis og når euroen indføres i Danmark. På denne særlige institutionelle baggrund har ECB foretaget en vurdering af lovforslagets bestemmelser sammenholdt med relevant praksis i euroområdet, særligt hvad angår eurosedlers status som lovlige betalingsmidler.
- 2.5 Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB) har i henhold til TEUF har den grundlæggende opgave at fremme betalingssystemernes smidige funktion²², og ECB har eneret til at bemyndige udstedelse af eurosedler i Unionen²³. De eurosedler, som er udstedt af ECB og de nationale centralbanker i euroområdet, er de eneste eurosedler, der har status som lovlige betalingsmidler i euroområdet²⁴.
- 2.6 Begrebet "lovlige betalingsmiddel" som et betalingsmiddel denomineret i en valutaenhed er blevet behandlet af Den Europæiske Unions Domstol. Domstolen har navnlig præciseret, at begrebet "lovlige betalingsmiddel" indebærer, at dette særlige betalingsmiddel ikke generelt kan afvises til opfyldelse af et krav i samme valutaenhed til dets fulde pålydende værdi med frigørende virkning. I forbindelse med præciseringen af begrebet "lovlige betalingsmiddel" i henhold til EU-lovgivningen har Domstolen taget Kommissionens henstilling 2010/191 af 22. marts 2010 om omfanget og virkningerne af eurosedlers og -mønters status som lovlige betalingsmiddel²⁵, der indeholder vejledning om fortolkningen af de relevante EU-retlige bestemmelser, i betragtning. Det fremgår af punkt 1 i henstilling 2010/191, at når der består en betalingsforpligtelse, bør eurosedlers og -mønters status som lovlige betalingsmiddel indebære a) obligatorisk accept af de pågældende sedler og

19 Jf. Danmarks Nationalbanks rapport "Der bliver længere mellem kontantbetalinger", februar 2020, s. 9.

20 Jf. afsnit 2.1 i udtalelse CON/2019/41, afsnit 9.2.1 i udtalelse CON/2020/13 og afsnit 2.3. i udtalelse CON/2021/18.

21 Jf. Protokol (Nr. 16) til TEUF om visse bestemmelser vedrørende Danmark.

22 Artikel 127, stk. 2, TFEU og artikel 3.1 i Statutten for ESCB og ECB.

23 Artikel 128, stk. 1, første punktum, TFEU og artikel 16, første punktum, i Statutten for ESCB og ECB.

24 Artikel 128, stk. 1, tredje punktum, TFEU og artikel 16, tredje punktum, i Statutten for ESCB og ECB.

25 EUT L 83 af 30.3.2010, s. 70.

mønter, b) accept til fuld pålydende værdi og c) frigørelse fra betalingsforpligtelser. Ifølge Domstolen viser dette, at begrebet "lovligt betalingsmiddel" blandt andet omfatter en principiel forpligtelse til at acceptere europengesedler og -mønter til betalingsformål²⁶.

- 2.7 For så vidt som den gør det muligt for EU-lovgiver at fastsætte de foranstaltninger, der er nødvendige for anvendelsen af euroen som den fælles valuta, præciserede Domstolen, at traktatens artikel 133 giver beføjelse til alene EU-lovgiver til nærmere at angive den retlige ordning for sedler og mønter denomineret i euro status som lovligt betalingsmiddel, for så vidt som dette viser sig nødvendigt for anvendelsen af euroen som fælles valuta. En sådan enekompetence udelukker enhver anden kompetence for medlemsstaterne på dette område, medmindre de handler efter bemyndigelse givet af Unionen eller med henblik på at gennemføre EU-retsakter²⁷.
- 2.8 Domstolen præciserede dog yderligere, at denne status som lovligt betalingsmiddel ikke kræver en absolut accept, men alene en principiel accept af europengesedler som betalingsmiddel. Unionens enekompetence på området for den monetære politik berører ikke den kompetence, som de medlemsstater, der har euroen som valuta, har til at regulere de nærmere bestemmelser for frigørelse fra betalingsforpligtelser, som ikke berører princippet om, at det som hovedregel skal være muligt at frigøre sig fra en betalingsforpligtelse ved sådanne kontante midler. Denne enekompetence er således ikke til hinder for, at en medlemsstat vedtager en foranstaltning, som falder inden for en af medlemsstaternes kompetenceområder. En medlemsstat kan eksempelvis, på grundlag af sin beføjelse til at regulere administrative procedurer, forpligte de offentlige myndigheder til at acceptere borgernes betalinger i kontant. Den forhindrer heller ikke en medlemsstat i under udøvelsen af sine egne beføjelser af legitime grunde, der vedrører offentlige hensyn, at indføre en undtagelse fra denne forpligtelse for betalinger pålagt af offentlige myndigheder, med forbehold for opfyldelsen af visse betingelser. Navnlig kan forpligtelsen til at tage imod eurosedler og - mønter i princippet begrænses af medlemsstaterne på grund af offentlige hensyn og med forbehold af proportionalitetsprincippet. Det betyder, at en sådan begrænsning skal være forholdsmæssig hvad angår det tilsigtede mål af offentlig interesse. I forbindelse med begrænsningen den mulighed, som er anerkendt i EU-retten, for som hovedregel at kunne frigøre sig fra en betalingsforpligtelse med europengesedler og -mønter, skal medlemsstaterne sikre, at de foranstaltninger, de træffer, overholder proportionalitetsprincippet, som navnlig kræver, at de er egnede til at sikre virkeliggørelsen af de legitime formål, der forfølges med den pågældende lovgivning, og at de ikke må gå ud over, hvad der er nødvendigt for virkeliggørelsen af disse formål²⁸. Domstolen har fastslået, at begrænsninger af særligt eurosedlers status som lovlige betalingsmidler kræver, 1) at lovgivningen hverken har til formål eller virkning at fastsætte den retlige ordning for europengesedlers status som lovligt betalingsmiddel, ii) at den ikke retligt eller faktisk fører til afskaffelsen af disse pengesedler, bl.a. ved som hovedregel at afvise frigørelse fra en betalingsforpligtelse ved sådan kontant betaling, iii) at den er blevet indført af offentlige hensyn, iv) at begrænsningen af betalinger i kontant, som denne lovgivning indebærer, er

²⁶ Jf. Domstolens dom af 26. januar 2021, *Hessischer Rundfunk*, C-422/19 og C-423/19, ECLI:EU:C:2021:63, præmis 46-49.

²⁷ Jf. Domstolens dom af 26. januar 2021, *Hessischer Rundfunk*, C-422/19 og C-423/19, ECLI:EU:C:2021:63, præmis 50-52.

²⁸ Jf. Domstolens dom af 26. januar 2021, *Hessischer Rundfunk*, C-422/19 og C-423/19, ECLI:EU:C:2021:63, præmis 55-56 og 67-70.

- egnet til at sikre virkeliggørelsen af det offentlige hensyn, som forfølges og v) at den ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for virkeliggørelsen heraf²⁹.
- 2.9 ECB er kommet med yderligere vejledning i sine udtalelser med hensyn til, hvorvidt begrænsninger kan anses som proportional. ECB har navnlig bemærket, at jo bredere og mere generel en begrænsning er, des strengere bør fortolkningen af kravet om, at begrænsningen skal være proportional med det mål, der forfølges, være. Ved vurderingen af, om en begrænsning er proportional, bør der altid tages hensyn til den pågældende begrænsnings negative indvirkning og hvorvidt alternative foranstaltninger, som ville opfylde det pågældende mål og have en mindre negativ indvirkning, kunne vedtages³⁰.
- 2.10 I lyset heraf bemærker ECB, at hverken målet med eller virkningen af lovforslaget er at ændre reglerne for pengesedler og mønter i danske kroners status som lovlige betalingsmidler, men derimod beskytter borgernes ret til at opfylde deres betalingsforpligtelser kontant. Derudover er ECB hvad angår kravet om, at foranstaltningen skal være egnet til at sikre virkeliggørelsen af det offentlige hensyn, af den opfattelse, at indførelsen af et retsgrundlag, der gør det muligt for erhvervsdrivende som en del af deres aftalemæssige frihed at vælge andre betalingsformer end kontanter i forbindelse med transaktioner med hinanden, er en legitim interesse.
- 2.11 I denne sammenhæng bemærker ECB, at de begrænsninger, der indføres ved lovforslaget, ikke er absolutte. Domstolen har imidlertid fremhævet, at lovlige alternative betalingsmidler skal være let tilgængelige for alle betalingspligtige personer³¹ og antydede således, at det er nødvendigt at fastsætte undtagelser, såfremt det ikke er tilfældet. ECB anser på baggrund heraf generelt lovforslaget som proportionelt, men bemærker dog hvad angår alle bestemmelser, der begrænser den generelle regel om kontantbetaling, at der i tilfælde af uforudsete situationer, hvor alternative betalingsmidler midlertidigt er ude af drift, skal sikres fleksibilitet med henblik på at lette afviklingen af betalingsforpligtelser med kontanter.

Udtalelsen vil blive offentliggjort i EUR-Lex.

Udfærdiget i Frankfurt am Main, den 12. november 2021.

Formand for ECB

Christine LAGARDE

29 Jf. Domstolens dom af 26. januar 2021, *Hessischer Rundfunk*, C-422/19 og C-423/19, ECLI:EU:C:2021:63, præmis 78.

30 Jf. afsnit 2.7 i udtalelse CON/2017/8.

31 Jf. Domstolens dom af 26. januar 2021, *Hessischer Rundfunk*, C-422/19 og C-423/19, ECLI:EU:C:2021:63, præmis 77.

Finanstilsynet
Århusgade 110
2100 København Ø

Høringssvaret er sendt på mail til: hoeringer@ftnet.dk, vic@ftnet.dk, esla@ftnet.dk

F&P's høringssvar over udkast til lovforslag om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder og lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love

F&P takker for muligheden for at komme med bemærkninger til forslag til ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder og lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love. F&P's bemærkninger retter sig særligt mod:

- *Udsættelsen af lov om forsikringsvirksomhed.*

Lovforslaget viser, at der fortsat er et stort behov for en opsplitning af lov om finansiel virksomhed. Fremsættelsen af den allerede udarbejdede lov om forsikringsvirksomhed bør derfor ske snarest muligt.

- *Reguleringen af syge- og ulykkesforsikring*

Branchen skal fortsat kunne udbyde både pensionsopsparing og forsikringsydelser som et bundlet produkt, og branchen skal sikres lige konkurrence med andre aktører (bl.a. fra udlandet), der udbyder syge- og ulykkesforsikring som et enkeltstående produkt.

Der bør skabes klarhed over, hvad der i forhold til syge- og ulykkesforsikring menes med "holdbar forretningsmodel".

Lovforslaget afspejler ikke og tager ikke højde for de omfattende administrative byrder, som de ændrede krav til syge- og ulykkesforsikring reelt vil medføre, og som pensionsopsparerne/forsikringstagerne i sidste ende er med til at betale.

- *Reglerne om accessorisk virksomhed*

Reglerne om accessorisk virksomhed bør være fremtidssikrede og ikke gå længere end EU-reguleringen med hensyn til hvilke aktivitetsområder, som skal drives i et datterselskab.

Reglerne bør understøtte den grønne omstilling og den politiske aftale vedtaget på COP26 om bevaring af skove.

15.11.2021

F&P
Philip Heymans Allé 1
2900 Hellerup
Tlf.: 41 91 91 91
fp@fogp.dk
www.fogp.dk

Cecilie Højgaard Kjeldsen
Chefkonsulent, cand.jur.
Dir. 41919141
chk@fogp.dk

Sagsnr. GES-2011-00025
DokID 434060

Reglerne bør indrettes, så krav til selskabsformen ikke får utilsigtede skattemæssige konsekvenser for selskaberne og dermed deres kunder.

F&P

Sagsnr. GES-2011-00025

DokID 434060

Ny lov om forsikringsvirksomhed

Lovudkastet indeholder bl.a. ændringer, som var påtænkt gennemført i en ny lov om forsikringsvirksomhed. Som bekendt har forsikringsbranchen længe set frem til en ny lov om forsikringsvirksomhed, som desværre er udskudt. F&P vil derfor henstille til, at fremsættelsen af lov om forsikringsvirksomhed sker snarest muligt.

Arbejdet med at opsplitte lov om finansiel virksomhed blev påbegyndt på baggrund af en anbefaling fra Erhvervsministeriets egen rapport om et eftersyn af den finansielle regulering fra april 2018. Det fremgår således af rapporten, at:

"Det foreslås, at der arbejdes hen imod en opsplitning af lov om finansiel virksomhed. Opsplitningen vil kunne ske ved udsondring af virksomhedstyper i takt med, at EU-reguleringen ændres. Det foreslås at starte med udsondring af forsikringsselskaberne, der er omfattet af Solvens II-regime".

Årsagen til ønsket om separate virksomhedslove skal bl.a. findes i, at virksomhederne i dag bliver reguleret af forskellige regelsæt fra EU. De forskellige regelsæt skyldes meget forskellige produkter og kapitalforhold. Da mængden af regulering er stigende, så er konsekvensen, at lov om finansiel virksomhed er blevet uoverskuelig og på nogle områder ikke tilstrækkeligt afspejler forskellene i forretningsmodeller. En opsplitning af lovene vil derfor skabe en bedre lov via en forenklet lovstruktur og bedre regler for de forskellige virksomhedstyper - herunder ikke mindst for forsikringsselskaberne. Dette hensyn bliver som nævnt kun mere aktuelt i takt med, at tiden går.

Udsættelsen af lov om forsikringsvirksomhed bør derfor være så kort som mulig.

Ny og betydelig detailregulering af syge- og ulykkesforsikring (SUL)

Med lovforslaget følger en ny og betydelig detailregulering af syge- og ulykkesforsikring (SUL), når dette udbydes i et pensionselskab. Det centrale i forslaget er, at der fremover skal være særskilt forvaltning af livsforsikring og SUL. Selskaberne skal påvise, at hvert område er såkaldt holdbare forretningsmodeller.

Det er afgørende for F&P er, at modellen med pensionsopsparing og forsikringsydelse i ét produkt fortsat kan eksistere. Netop gennem deres pensionsordning har historisk mange danskere fået adgang til syge- og ulykkesforsikring og den tryghed, disse løsninger skaber for den enkelte dansker. Der er i dag tale om en central velfærdsløsning for mange danskere. Den succes er vigtig at værne om og sikre, når Folketinget kommer med helt ny regulering på dette område.

Det er i den forbindelse vigtigt at understrege, at der ikke er problemer med holdbarheden af det samlede bundlede produkt. De danske selskaber og branche er

robust. I en tilkendegivelse til Folketinget i august har Erhvervsminister Simon Kollerup udtalt: "Jeg mener generelt, at den danske pensionsbranche er godt polstret".¹

F&P

Sagsnr. GES-2011-00025

DokID 434060

Den danske branche har den 3. største kapitaloverdækning i Europa, selvom der over årene er opbygget ubalancer mellem indtægterne på den ene side og skadesudgifter på den anden side i SUL-forretningen. Det "bundede" produkt er altså økonomisk bæredygtigt.

Et bundlet produkt/én samlet løsning og lige konkurrence

Der har i praksis været tale om ét samlet produkt for danskerne (både pension og SUL) frem for flere adskilte løsninger/produkter. Til trods for det kræver den foreslåede lovgivning, at pensionselskaberne deler deres forretning op i hhv. pension og syge- og ulykkesforsikringer. Selvom selskaberne som altovervejende hovedregel leverer ét samlet produkt til kunden.

Lovforslaget begrundes med, at der er økonomisk ubalance i SUL-forretningen. Det er korrekt, at der har været underskud over de senere år. Det er imidlertid ikke en korrekt fremstilling, når det i lovforslagets side 44 hedder:

"Det har vist sig, at der har været afhængigheder mellem de to forretningsben, således, at der løbende har været behov for tilskud fra livsforsikringsvirksomhedsaktiviteterne til SUL-aktiviteterne".

Dette er ikke en korrekt fremstilling, da SUL-aktiviteterne har været finansieret af selskabernes egenkapital og ikke fra pensions/liv-området.

F&P ser det som væsentligt for forbrugerne og konkurrencen, at "bundede" og "ubundede" produkter kan eksistere og konkurrere på lige vilkår. Både selskaberne, kunderne og samfundet har en interesse i, at der er lige og velfungerende konkurrence mellem de forskellige modeller og mellem de forskellige udbydere i både ind- og udland.

Finanstilsynet får derfor en vigtig opgave med at sikre, at kravene er de samme og "lige for alle", når lovændringen bliver implementeret.

Klarhed om lovens centrale begreber

Af lovbemærkningerne fremgår, at en holdbar forretningsmodel i udgangspunktet er defineret som, at der skal være kapital til at opfylde minimumskravene i driftsplansperioden, og kapitalen skal opbygges af forretningsområdet. Det bør skrives tydeligt i lovmaterialet, at dette er definitionen af en holdbar forretningsmodel.

Derudover er det uklart, hvad kravene så er til en holdbar forretningsmodel. Finanstilsynet får med loven en meget bred ramme at agere ud fra, hvad bl.a. ses, af beskrivelsen på side 83. Det stiller selskaberne i en uklar situation.

¹ Besvarelse af spørgsmål 614 alm. del stillet af udvalget den 28. juni 2021 efter ønske fra Mona Juul (KF), Erhvervsudvalget, 31. august 2021.

F&P vil derfor fremhæve, at der er behov for en tæt dialog med branchen om implementeringen af disse dele af lovforslaget – ikke mindst om den nærmere præcisering i praksis af begrebet holdbar forretningsmodel.

F&P

Sagsnr. GES-2011-00025

DokID 434060

F&P noterer sig, at lovforslaget anvender ordlyden "virksomhedens organisation" nederst side 62. Det kan give det indtryk, at der ikke kun skal ske en særskilt forvaltning, men at der er krav om særskilt organisering, hvilket ville være at gå videre, end hvad gælder ifølge Solvens II-direktivets §§ 73 og 74. Direktivet foreskriver alene en særskilt forvaltning. Det må derfor antages, at "organisation" ikke går videre end direktivet og kravet om særskilt forvaltning i den danske bekendtgørelse (bek. 2003 af 1. november 2021). Finanstilsynet bedes bekræfte dette og justere lovforslaget, så denne usikkerhed fjernes.

F&P lægger endvidere til grund, at de foreslåede lovændringer ikke får nogen indvirkning på reguleringen på det eksterne årsregnskab.

Gennem hele lovudkastet omtales alene minimumskapitalkravet. I lovbemærkningerne omtales dog, at der skal være kapital til at dække både minimumskapitalkravet og solvenskapitalkravet (s. 82). F&P antager, at der også i den sammenhæng alene tænkes i minimumskapitalkravet, som også fremgår af selve lovtæksten.

Endelig bemærker F&P, at SUL-bekendtgørelsen træder i kraft 6 måneder før dette lovforslag, der indeholder SUL-relaterede præciseringer af bl.a. holdbare forretningsmodeller.

Klarhed om omkostninger og administrative byrder

Forslaget omtaler krav, herunder også om rapportering til livselskaber, der udbyder SUL-produkter. Af hensyn til en fornuftig implementering bør disse krav tidligst gælde fra udgangen af 2022.

F&P vil desuden opfordre til, at det i lovbemærkningerne indføres, at der kan dispenseres fra indberetningskrav, hvis selskabet dokumenteret over en årrække har haft overskud på SUL-forretningen.

I lovbemærkningerne fokuseres der på, at proportionalitet iagttages – særligt ved en evt. overvejelse om inddragelse af licens. Dette vil F&P gerne kvittere for.

Af lovforslagets bemærkninger pkt. 4 på side 55-56 er anført de økonomiske og administrative konsekvenser som følge af forslaget. F&P er af den opfattelse, at der her ikke er taget højde for eller oplyst om de omfattende administrative byrder, som de ændrede krav reelt vil medføre, og at omkostningerne vil være væsentlig højere end det, lovforslaget giver indtryk af.

Endelig henviser lovbemærkningerne til Forbrugerombudsmandens mulighed for at føre godskik-sager. Det er imidlertid uklart, om de foreslåede ændringer også gælder for forsikringselskaber.

Accessorisk virksomhed

Forsikringsbranchen står over for en omstilling, hvor den traditionelle forsikringsvirksomhed suppleres af en række digitale løsninger samt andre services og løsninger, der i højere grad har til formål at "sikre" og skabe tryghed for den enkelte kunde fremfor at "forsikre" i traditionel forstand. Dette skal ske samtidig med, at branchen skal understøtte den samfundsmæssige udvikling i forhold til grøn omstilling og sundheds- og velfærdsydelse.

Det er en forudsætning for branchens muligheder for at bidrage til at løse velfærdssamfundets udfordringer, herunder at bidrage til at skabe en øget velfærd og tryghed, at rammerne for forsikringsselskabernes tilladte virksomhed er tilpasset, så mange accessoriske aktiviteter kan drives i selve forsikringsvirksomheden. Der kan fx være tale om services og andre løsninger, der ikke nødvendigvis er knyttet direkte op på en skadesbegivenhed eller et bestemt forsikringsprodukt, men som hjælper kunden eller medlemmet i forskellige situationer gennem livet.

Det bemærkes videre, at EU-Kommissionen har igangsat en dialog omkring konsekvenserne ved den demografiske transition i alle EU-medlemslande ("Green Paper on Ageing"). EU-Kommissionen har bl.a. fokus på, at alle EU-borgere får adgang til attraktive, og langsigtede pensionsopsparinger (via fx Capital Market Union & PEPP), samtidig med at livsforsikringsselskaber får mulighed for at løfte flere sundhedsrelaterede opgaver.

I en pressemeddelelse til Review af Solvency II har EU-Kommissionen gentaget dette synspunkt og kommunikeret, at livsforsikringsselskaber skal have en central rolle i European Green Deal. Det skal bl.a. være muligt for pensionselskaber at tilbyde attraktive og konkurrencedygtige grønne eller sociale investeringsmuligheder, produkter og værditilbud. Det er derfor vigtigt, at de danske regler om accessorisk virksomhed og anden tilladt virksomhed er dynamiske, og reglerne bør afspejle både nationale og europæiske tendenser og forventede behov både inden for bæredygtighed og sundhed.

Definitionen af accessorisk servicevirksomhed

Accessorisk servicevirksomhed er en definition, der i Solvens II-forordningen anvendes til at beregne eksponeringer i overensstemmelse med artikel 184 samt koncernens rådighed over tilknyttede selskabers anerkendte kapitalgrundlag (koncern-solvansen), jf. artikel 333 i Solvens II-forordningen

Formålet med definitionen på accessorisk servicevirksomhed er således at regulere, hvornår en aktivitet, der udøves i et datterselskab, har en så nær tilknytning til forsikringsvirksomheden, at denne type af aktivitet skal indgå i beregningen af solvensen. Der er altså ingen direkte sammenhæng mellem definitionen af accessorisk servicevirksomhed og de tilladelsespligtige aktiviteter, som et forsikrings-selskab kan varetage, jf. artikel 18, stk. 1, litra a, i Solvens II-direktivet.

F&P

Sagsnr. GES-2011-00025
DokID 434060

Dette kan ses ud fra de regler i Solvens II-forordningen, som definitionen indgår i. Definitioner i EU-reguleringen er ikke udtryk for materiel regulering – som eksempelvis et forbud mod en vis aktivitet eller krav om, at denne udøves i et datterselskab – men derimod afgrænsning og præcisering af begreber, der anvendes i den materielle regulering i de regelsæt, hvori de indgår.

F&P

Sagsnr. GES-2011-00025

DokID 434060

F&P mener derfor ikke, at man bør fastsætte regler eller forarbejder, der afgrænser fortolkningen på baggrund af en ikke udtømmende definition af accessorisk servicevirksomhed i en EU-forordning (Solvens II-forordningen). Det kan endvidere stride mod totalharmoniseringsprincippet.

Det forekommer således forkert at anvende definitionen af accessorisk servicevirksomhed i koncernsolvens-reglerne til at afgrænse området for de aktiviteter, der kan drives inden for rammerne af selve forsikringsvirksomheden henholdsvis i et datterselskab.

F&P er derfor ikke enige i, at definitionen af accessorisk servicevirksomhed medfører, at de i definitionen nævnte konkrete eksempler indebærer et krav om, at sådanne aktiviteter *skal* drives i en dattervirksomhed. Dette følger efter F&P's opfattelse heller ikke af Kommissionens svar – snarere tværtimod.

Det bemærkes i øvrigt, at den tilsvarende udtømmende definition af accessorisk servicevirksomhed i forhold til kreditinstitutter, jf. artikel 4, stk. 1, nr. 18, i CRR, heller ikke anvendes til udtømmende at fastlægge, hvilke aktiviteter kreditinstitutter skal lægge i datterselskaber.

Det vil sige, at det som i dag bør være op til en konkret vurdering af aktivitetens tilknytning til forsikringsvirksomheden, hvorvidt den kan drives inden for rammerne af selve forsikringsvirksomheden, om aktiviteten skal drives i et datterselskab, eller om aktiviteten helt falder uden for de aktiviteter, der kan drives af et forsikringsselskab, jf. dog bestemmelserne om anden virksomhed.

Drift af skov - bidrag til den grønne omstilling i Danmark og verden

Beskyttelse af verdens skove var som bekendt et meget højt prioriteret emne på COP26, hvor det blev identificeret som et essentielt tiltag for at nå verdens klimamål, herunder Parismålene. Over 100 af verdens lande bakkede op om prioritering af skovdrift, herunder Danmark. For at nå målet, så er der behov for betydelige investeringer bl.a. fra private forsikringsselskaber og pensionsordninger.

Reglerne om accessorisk virksomhed bør understøtte, at forsikringsbranchen i højere grad end i dag kan bidrage til at løse udfordringerne med klimaændringer, en positiv CO2 udvikling og Paris-aftalens mål. Dette skal naturligvis ikke ske på bekostning af en rentabel drift. De relevante kompetencer kan sikres ved, at driften uddelegeres. Kompetencerne skal dermed ikke findes direkte i forsikringsselskabet eller i et datterselskab. Det vil være med til at sikre, at investeringerne er rentable og den driftsmæssige risiko minimal.

Hertil kommer at investeringer i skov på mange måder ligner investeringer i infrastruktur som solcelle- eller vindmøller, hvor afkastet er langsigtede betalingsstrømme, der modsvarer karakteren af de ydelser, pensionselskaberne stiller kunderne i udsigt. I alle tilfælde er investeringerne langsigtede og risikoen moderat, og derfor bør det også kunne drives som accessorisk virksomhed i selve forsikringsvirksomheden.

Det er vigtigt at forsikrings- og pensionsbranchen kan bidrage til den grønne omstilling i Danmark og verden. Vi har indtil nu investeret 248 mia. kr. i fx grønne teknologier, vindmøller og energieffektiviseringer i bygninger. Den massive investering i den grønne omstilling er en god forretning for de danske pensionskunder og bidrager med at nå de fælles målsætninger om 70 pct. CO2 nedbringelse. Det er vi stolte af, men det er vigtigt, at udviklingen ikke stopper her.

Som led i samfundskontrakten ønsker branchen således at bidrage til den grønne omstilling i endnu højere grad, end vi gør i dag. Samtidig mærker branchen en øget efterspørgsel på grønne investeringsprodukter i vores pensionsordninger, som vi naturligvis gerne vil imødekomme.

Begrænsning i selskabsformer bør undgås

Det er vigtigt, at der med krav om datterselskabsform ikke sker begrænsninger i forhold til den selskabsform, hvori aktiviteten sker, fx via P/S'er og K/S'er. Dette dels for at sikre fremtidig rummelighed i definitionen, så også fremtidige endnu ikke kendte selskabskonstruktioner kan omfattes, og i særdeleshed for at afværge utilsigtede skattemæssige konsekvenser for selskaberne og dermed deres kunder.

Anvendelsen af P/S'er og K/S'er er således udbredt, blandt andet fordi, den er fleksibel og muliggør samarbejde om blandt andet investeringer mellem pensionsinstitutter, herunder med fx ATP. Derudover sikrer skattetransparensen for disse selskabsformer, at beskatningen som hovedregel svarer til, hvis pensionsinstituttet selv havde investeret direkte.

Investeringer via datterselskaber i A/S'er, som også kan samejes af flere pensionsinstitutter, indebærer derimod som udgangspunkt selskabsskat af afkastet i datter-A/S'et, som ikke kan afløftes, hvis ejeren ikke selv er selskabsskattepligtig og dermed ikke kan udnytte muligheden for selskabssambeskatning. For tværgående pensionskasser og arbejdsmarkedsrelaterede livsforsikringselskaber, jf. den gældende § 307 i lov om finansiel virksomhed, vil dette resultere i dobbeltbeskatning af afkastet til pensionsopsparerne i form af såvel selskabsskat som pensionsafkastskat.

På baggrund af ovenstående skal F&P opfordre til, at det i bemærkningerne præciseres, at der ved brug af datterselskaber ikke sker begrænsninger i forhold til den selskabsform, hvori aktiviteten sker, fx via P/S'er og K/S'er.

Mulighed for at drive anden virksomhed efter § 26, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed

F&P

F&P finder, at den gældende § 26, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, der giver pengeinstitutter mulighed for at drive "anden virksomhed", også bør gælde for forsikringsvirksomheder. Det er branchens opfattelse, at Solvens II-direktivet ud fra en formålsfortolkning ikke udelukker, at forsikringsselskaber skal have samme muligheder, som pengeinstitutter har, for at drive anden virksomhed under de i § 26, stk. 3, nævnte betingelser, idet disse betingelser netop har til formål at beskytte forsikringsvirksomheden.

Sagsnr. GES-2011-00025
DokID 434060

Forsikringsbranchen skal agere i et marked med en række aktører, der tilbyder forskellige former for produkter, som ligger i forlængelse af den traditionelle forsikringsvirksomhed. Det fordrer en bredere adgang til at tilbyde services og løsninger for at kunne konkurrere på lige fod i dette marked. F&P opfordrer derfor til, at forsikringsvirksomheder får de samme muligheder, som pengeinstitutter allerede har fået til at drive anden virksomhed i særskilt kapitaliserede datterselskaber, jf. § 26, stk. 3.

Specifikke bemærkninger til lovforslagets indhold

Accessorisk virksomhed, § 29, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed

Den gældende § 24 om accessorisk virksomhed for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber anvender begrebet "accessorisk virksomhed" i lovtæksten, og i bemærkningerne til bestemmelsen (L 176 af 12. marts 2003) fremgår det, at:

"Den virksomhed, som pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller forsikringsselskabet ønsker at udøve i form af accessorisk virksomhed, skal være forbundet med eller ligge i naturlig forlængelse af henholdsvis pengeinstitutvirksomhed, realkreditinstitutvirksomhed eller forsikringsvirksomhed." (vores fremhævnning)

Efter gældende ret er der således tale om alternative kriterier; enten (i) forbundet med eller (ii) ligge i naturlig forlængelse. I det nuværende forslag til § 29, stk. 1, ændres dette til at være kumulative krav, hvor begrebet accessorisk ikke længere anvendes i lovtæksten, men alene i bemærkningerne, og hvor det anføres, at virksomheden skal være både (i) direkte forbundet med og (ii) ligge i naturlig forlængelse af. Det anføres samtidig, at man tilsigter at videreføre gældende ret. Derfor skal kriterierne naturligvis ikke være kumulative. Det bemærkes, at dette krav heller ikke fremgår af EU-retten.

I forarbejderne til bestemmelsen henviser Finanstilsynet til afgørelsen af 31. oktober 2007, hvorefter kerneområderne for en forsikringsvirksomhed er indsat. F&P finder, at forsikringsbegrebet og accessorisk virksomhed, der er forbundet med eller ligger i naturlig forlængelse af den tilladte virksomhed, er en retlig standard, der skifter betydning over tid. Derfor har begrebet i dag i højere grad til formål at "sikre" og skabe tryghed for den enkelte kunde, fremfor at "forsikre" i traditionel forstand. Nedenstående afsnit, som henviser til bemærkninger tilbage

fra 2007, bør således ikke i 2021 være udgangspunktet for eksempler på accessorisk virksomhed, jf. nedenstående citeret afsnit fra lovbemærkningerne:

F&P

Sagsnr. GES-2011-00025

DokID 434060

"Hvilke typer virksomhed, der er accessorisk til forsikringsvirksomhed, fastlægges af Finanstilsynet gennem administrativ praksis under hensyntagen til den samfundsmæssige udvikling. Vurderingen foretages ud fra forsikringsselskabers generelle kerneområder, der fremgår af bilag 7, om skadesforsikringsvirksomhed, og bilag 8, om livsforsikringsvirksomhed. Finanstilsynet har i sin afgørelse af 31. oktober 2007 bemærket, at forsikringsvirksomhed har tre hovedelementer, der skal ses i nær sammenhæng: at indgå forsikringsaftaler, at forvalte de forudbetalte midler bedst muligt og udbetaling af ydelser, når forsikringsbegivenheder indtræder".

F&P mener endvidere, at følgende formulering bør udgå af bemærkningerne på s. 70 i lovforslaget: *"Det kan for forsikringsselskaber være løsninger, der giver kunderne et overskueligt overblik over forsikringsforhold."* Det fremførte eksempel udgør efter vores opfattelse en del af forsikringsselskabets kerneforretning og er derfor ikke accessorisk virksomhed.

I stedet vil F&P opfordre til, at bemærkningerne til den foreslåede § 29, stk. 1, udbygges med en række af de eksempler, der i videst muligt omfang inddrager den viden og ekspertise, som branchen har opbygget og opbygger over tid. Som eksempel kan nævnes rådgivningsydelse i forbindelse med huskøb, praktiske eller personlige hjælpeforanstaltninger, tryghedsskabende services og lignende. Der er derfor behov for en udvidet forståelse af fx begrebet "total-løsninger", der kan omfatte services i bredere forstand, med henblik på at sikre eller skabe tryghed for selskabets medlemmer/kunder. Eksemplerne bør endvidere suppleres med, at et forsikringsselskab som accessorisk virksomhed helt eller delvist kan administrere andre finansielle virksomheder og forsikringsholdingvirksomheder i samme koncern i overensstemmelse med hidtidig praksis.

Lovbemærkningerne bør således uddybes med følgende:

- Digitale løsninger og services: Bemærkningerne bør uddybes med mere opdaterede eksempler, såsom apps og digitale platforme, der understøtter forsikringsvirksomheden og den accessoriske virksomhed, herunder i forhold til skadeforebyggelse og skadebegrænsning.
- Ekspertise på tilgrænsende områder: Der bør som eksempel nævnes viden om skadeforebyggelse og skadebegrænsning.
- Markedsføre produkter med tilknytning til forsikringsvirksomheden: Brugen af ordet "markedsføre" kan give et indtryk af, at forsikringsselskaber er begrænsede til kun at kunne formidle produkter fra tredjemand, men ikke selv at kunne udvikle og sælge sådanne produkter. Ordet "markedsføre" bør derfor ændres til eksempelvis "tilbyde", og samtidig bør det for god ordens skyld fremgå, at selskaberne kan markedsføre produkter fra tredjemand – eksempelvis i forbindelse med sammensætning af totalløsninger – uden at der ligger en begrænsning i forhold til den tilladte accessoriske virksomhed.
- Skadesbegrænsende virksomhed i tilknytning til forsikringsskader: Eksemplet bør udvides til også at omfatte "skadeforebyggende virksomhed". Herudover bør skadesbegrænsende og skadeforebyggende virksomhed ikke være

begrænset til at omfatte tilfælde, hvor der er en tæt "tilknytning til forsikrings-skader". Som anført ovenfor går forsikringsbranchen mere i retning af at "sikre" end at "forsikre", og dette indebærer bl.a. også, at en skadebegrænsende service skal kunne stilles til rådighed, selv om der ikke konkret er dækning for den pågældende skade i henhold til vilkårene. Som eksempel kan nævnes det tilfælde, hvor der opstår vandlæk i det hus, som er forsikret i selskabet, men hvor vilkårene ikke dækker fordi det pågældende vandlæk fx er sket på et synligt sted. I et sådant tilfælde bør selskabet kunne hjælpe medlemmet/kunden i skadesituationen, selv om der ikke er dækning for den konkrete skade. Ordlyden "i tilknytning til forsikrings-skader" bør derfor udgå.

- Totalløsninger: Det er meget positivt, at det nu fremgår klart som værende inden for området af den tilladte accessoriske virksomhed, fordi totalløsninger i høj grad er omdrejningspunktet for den igangværende omstilling. De angivne eksempler på totalløsninger er meget specifikke og angiver ikke i tilstrækkelig grad rammerne for totalløsninger, jf. også ovenfor. Der bruges forskellige termer i forhold til totalløsninger, såsom "præstere", "salg og drift", "udbydelse" mv. af meget konkrete eksempler på løsninger, uden at det er angivet, hvilke faktorer, Finanstilsynet hermed har lagt vægt på. Lovforslaget bør suppleres med angivelse af de væsentligste hensyn, som Finanstilsynet anlægger i vurderingen, således at det er klart, hvilke dele af værdikæden, som forsikrings-selskabet selv kan eje/drive.

Accessorisk servicevirksomhed, § 29, stk. 4, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed

Såfremt lovforslaget - uanset F&P's bemærkninger ovenfor på s. 4-7 - ikke ændres, så er det afgørende for branchen, at det med overgangsbestemmelsen sikres, at de forsikringsselskaber, der ved lovens ikrafttrædelse allerede driver anden tilladt virksomhed efter de hidtil gældende regler i § 29, stk. 1, nr. 2, kan fortsætte med at drive den pågældende virksomhed i selskabet, da en ændring af reglen med tilbagevirkende kraft ville få store negative konsekvenser for branchen.

For så vidt angår udkastet til bemærkninger til den foreslåede § 29, stk. 4, nr. 2, fremgår det, at:

"Med det foreslåede stk. 4, nr. 2, får forsikringsselskaber mulighed for, i et datterselskab, at drive accessorisk servicevirksomhed. Accessorisk [service]virksomhed skal forstås i overensstemmelse med definitionen på accessorisk servicevirksomhed i Solvens II forordningen. Accessorisk [service]virksomhed kan eksempelvis bestå i at besidde og forvalte [fast] ejendom, at administrere databehandlingstjenester og drive sundheds- og plejeydelser."

Det bemærkes, at man i ovenstående gengivelse af forordningens definition har udeladt den sidste del af sætningen som lyder: "... eller enhver anden lignende aktivitet af accessorisk karakter i forhold til et eller flere forsikrings- eller genforsikrings-selskabers hovedaktivitet.". F&P skal derfor opfordre til, at hele definitionen gengives i lovbemærkningerne for derved at understrege, at aktiviteter altid bør underkastes en konkret vurdering med afsæt i den individuelle forsikringsvirksomhed for at fastlægge, om de kan drives i eller uden for forsikringsvirksomheden.

Bemærkningerne bør således have følgende ordlyd:

"... Accessorisk [service]virksomhed kan eksempelvis bestå i at besidde og forvalte fast ejendom, at administrere databehandlingstjenester og drive sundheds- og plejeydelser eller enhver anden lignende aktivitet af accessorisk karakter i forhold til et eller flere forsikrings- eller genforsikrings-selskabers hovedaktivitet."

F&P

Sagsnr. GES-2011-00025

DokID 434060

Det fremgår videre af udkastet til bemærkningerne, at:

"Fast ejendom omfatter blandt andet grunde og bygninger, sædvanligt tilbehør (særlige installationer), men ikke besætning, inventar, maskiner og andet driftsmateriel. Drift af industriel skov og agerbrug falder efter Finanstilsynets fortolkning ikke inden for begrebet fast ejendom. Drift af industriel skov og agerbrug, der er forbundet med en driftsmæssig risiko, anses således for at være "anden virksomhed" og må derfor ikke besiddes og forvaltes af forsikrings-selskaber. (fremhævet her)."

F&P henviser til branchens betragtninger ovenfor vedrørende behovet for grønne investeringer – ikke mindst i skov og fortolkningen af definitionen på accessorisk servicevirksomhed. Det er på den baggrund branchens opfattelse, at skovdrift ikke bør udelukkes, idet bestemmelsen udgør en eksemplificering og dermed ikke er udtømmende.

Det ovenfor fremhævede afsnit går endvidere længere end det, der hidtil har været udgangspunktet for fortolkningen af reglerne om accessorisk virksomhed. Derfor skal F&P på det kraftigste opfordre til, at bemærkningerne justeres, så branchens muligheder for at bidrage til den grønne omstilling, herunder understøtte den politiske aftale vedtaget på COP26 om bevaring af skov, bevares og ikke begrænses unødigt fremadrettet. Det foreslås, at bemærkninger justeres, så det i stedet kommer til at fremgå, at:

"... Fast ejendom omfatter blandt andet grunde, bygninger og skov, sædvanligt tilbehør (særlige installationer), men ikke besætning, inventar, maskiner og andet driftsmateriel. [fremhævet her]
[...]

Bibeholdelse af de eksisterende skove og yderligere gode muligheder for at tilplante nye arealer har samfundsmæssig interesse på samme måde som etablering af infrastruktur, da skov bidrager til at imødegå de generelle klimamæssige udfordringer. Endvidere er investering i skov karakteriseret ved at have en langsigtet tidshorisont, og at driften kan uddelegeres, hvorfor det skal være muligt at uddelegere industriel skovdrift på samme måde, som det er muligt at uddelegere driften af infrastruktur."

F&P mener i øvrigt, at det i bemærkningerne bør præciseres, at:

- Det fortsat vil være muligt for forsikrings-selskaber at eje 100 pct. af fx ejendomsholdings-selskaber og opretholde denne måde at organisere direkte investeringer på.
- Det fortsat vil være muligt at lave direkte ejendomsinvesteringer – både bolig og erhverv, hvor driften varetages af en tredjemand.
- Domicilejendomme ikke berøres af ændringen, idet de besiddes med henblik på anvendelse i virksomhedens administration, hvorimod handelsejendomme

besiddes med henblik på videresalg inden for en årrække, og investerings- ejendomme besiddes med henblik på indtjening i form af lejeindtægter eller kapitalgevinst. Der er også i regnskabsbekendtgørelsen taget særskilt stilling til domicilejendomme under afsnittet: "materielle anlægsaktiver" - materielle anlægsaktiver er kendetegnet ved at være til selskabets eget brug. Tilsvarende bør også gælde sommerhuse el.lign., som forsikringsselskabet ejer med henblik på udlejning til medarbejdere.

- Solvens II-forordningens definition af accessorisk servicevirksomhed også dækker over opførelse af fast ejendom samt besiddelse og forvaltning af infrastruktur.

Anden virksomhed, §§ 29 a og 29 b i lov om finansiel virksomhed

F&P skal opfordre til, at det i bemærkningerne til bestemmelsen præciseres, at der med "anden virksomhed" menes alle former for erhvervsvirksomhed – og at forsikringsselskabet således med hjemmel i § 29 b fx også kan drive virksomhed, der ellers ville være accessorisk virksomhed, jf. det foreslåede § 29, stk. 1, eller virksomhed omfattet af definitionen på accessorisk servicevirksomhed, jf. det foreslåede § 29, stk. 4, nr. 2.

Derved tydeliggøres, at indførelsen af § 29, stk. 4, nr. 2, og det heri indeholdte daterselskabskrav, ikke påvirker eller begrænser mulighederne i henhold til den gældende § 26, der fremadrettet bliver § 29 b. Det samme gør sig i øvrigt gældende for den foreslåede § 29 a om anden midlertidig virksomhed, idet denne bestemmelse også retter sig mod "anden virksomhed".

Ny personnummerbestemmelse, § 43 b i lov om finansiel virksomhed

F&P støtter indholdet af forslaget til den nye personnummerbestemmelse, som gør det muligt at forbedre og forenkle kundebetjeningen.

F&P har dog en lovteknisk bemærkning til formuleringen af § 43 b, 2. pkt., som foreslås ændret til:

"1. pkt. finder ikke anvendelse på forsikringsselskabers tilbudsgivning."

Forslaget har til formål at klargøre, at meningen med 2. pkt. ikke er helt at forbyde behandlingen af personnummer ved tilbudsgivningen, men alene at tilkendegive, at behandlingen kræver en databeskyttelsesretlig hjemmel for at kunne finde sted.

Det foreslås tillige, at tredjesidste afsnit på s. 79 i lovbemærkninger ændres til følgende:

"Det foreslås i § 43 b, 2. pkt., at bestemmelsen i 1. pkt. ikke kan anvendes som hjemmel for behandling af personnummer i forbindelse med tilbudsgivning."

Det foreslås som konsekvens heraf, at næstsidste afsnit på samme side udgår som overflødigt.

Endvidere foreslås det, at første afsnit på side 80 i lovbemærkningerne får følgende indhold:

F&P

”Bestemmelsen er imidlertid ikke til hinder for, at forsikringsselskaber vil kunne behandle personnummer til brug for accept af bindende tilbud fra forsikringsselskabet. Det vil derfor være muligt for forsikringsselskaberne uden samtykke at anvende den kommende kundes personnummer til at gennemføre den elektroniske godkendelse af forsikringsselskabets bindende tilbud på tegning af en forsikring.”

Sagsnr. GES-2011-00025

DokID 434060

--oooOooo--

F&P skal endnu en gang takke for muligheden for at komme med bemærkninger på branchens vegne. Såfremt vores bemærkninger giver anledning til spørgsmål, er I meget velkomne til at kontakte undertegnede.

Med venlig hilsen

Cecilie Højgaard Kjeldsen

Finanstilsynet
Att.: Victor Saxlund
hoeringer@ftnet.dk, vic@ftnet.dk, esla@ftnet.dk

Sagsnr. 21-3791
Vores ref. LRI/IBU/lgy
Deres ref. 21-007449/VIC

Den 12. november 2021

Bemærkninger til udkast til ændring af lov om finansiel virksomhed mv.

(Udpegelse af afviklingsmyndigheder for nødlidende centrale modparter og særlige regler for livsforsikringsvirksomheder, der udbyder syge- og ulykkesforsikringer)

Fagbevægelsens Hovedorganisation (FH) har modtaget ovenstående udkast til lovforslag i høring og har nedenstående bemærkninger til den del, der omhandler særlige regler for livsforsikringselskaber, der udbyder syge- og ulykkesforsikringer.

FH hilser præciseringen af reglerne omkring livsforsikringselskabers håndtering af eventuelle syge- og ulykkesforsikringer velkommen.

FH hæfter sig ved, at det af lovens bemærkninger fremgår, at på trods af kravet om særskilt forvaltning af syge- og ulykkesforsikringer (SUL) har virksomheder gennem flere år præsteret store underskud på området. Der har således vist sig, at der har været afhængigheder mellem de to forretningsben, således at der løbende har været behov for tilskud fra livsforsikringsaktiviteterne til SUL-aktiviteterne. De store underskud kan potentielt true beskyttelsen af forsikringstagerne (jf. lovforslagets side 44, 2. og 3. afsnit).

FH vil gerne betone, at denne problematik gør sig gældende blandt de kommercielle pensionselskaber, hvilket blev belyst af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen i deres omfattende rapport *Konkurrencen på markedet for pension* fra 2019.

Rapporten dokumenterede, at de kommercielle selskaber sætter relativt lave, og i mange tilfælde tabsgivende, forsikringspræmier og priser på administration, mens der omvendt sættes højere priser på kapitalforvaltningen. Denne praksis går ud over lønmodtagernes alderspensioner, der bliver lavere, end hvad de kunne være. Samtidig hindrer den praksis en effektiv konkurrence på markedet, fordi det bliver sværere for nye virksomheder at træde ind og tilbyde konkurrencedygtige risiko- og forsikringsdækninger.

FH finder det derfor påkrævet og relevant med den foreslåede præcisering af reglerne, så der på markedet for firmapensioner sikres en uafhængig håndtering af de to forretningsområder.

FH har ingen bemærkninger til lovforslagets øvrige dele.

Med venlig hilsen

Lizette Risgaard

Finanstilsynet
Århusgade 110
2100 København Ø

Att.: Victor Saxlund

FINANS
DANMARK

Hørings svar til forslag til ændring af lov om finansiel virksomhed og andre love

Resumé

Lovforslaget har til formål at foretage en række ændringer i den finansielle regulering, herunder bl.a. som følge af PRIIP-forordningen, UCITS-direktivet, disclosure-forordningen m.m.

Finans Danmark er positiv overfor den foreslåede bestemmelse om behandling af personnummer i forbindelse med rådgivning og administration af kunderne. Vi finder det naturligt, at der i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne skabes smidige rammer for de finansielle virksomheders muligheder for i det løbende kundeforhold at varetage kundernes interesser og behov. Vi vurderer dog, at der er behov for en række præciseringer for ikke at begrænse den praktiske anvendelse af bestemmelsen unødigt.

I relation til den foreslåede udvidelse af Forbrugerombudsmandens kompetence til at omfatte sager om "det simple låneoverblik" finder vi forslaget naturligt men mener også, at der er behov for en principiel drøftelse af modellen om dobbeltkompetence. Modellen giver efter vores opfattelse anledning til usikkerhed for både forbrugere og institutter, hvilket f.eks. kommer til udtryk i forbindelse med manglende overensstemmelse mellem de to myndigheders fortolkning af reglerne.

Som følge af, at overgangsordningen for UCITS til PRIIPs ophører, foreslås det at ændre § 103 i lov om investeringsforeninger. Vi mener, at bestemmelsen bør tilpasses, så der i Danmark også gives valgfrihed mellem at udarbejde et PRIIPs KID eller UCITS til professionelle investorer, hvorved der foretages en direktivnær implementering af bestemmelsen.

Hørings svar

15. november 2021

Dok: FIDA-1826564804-691656-v1

Kontakt Anne Aarup Fenger

Finans Danmark byder generelt nyaffattelsen af betalingslovens bestemmelser om behandling af personoplysninger og betalingsoplysninger velkommen. Med præciseringerne bringes loven og bemærkningerne tættere på den naturlige forståelse af retstilstanden. På en række punkter mener vi dog, at lovbemærkningerne bør uddybes og præciseres. Det er vigtigt for at skabe vilkår, der understøtter og fremtidssikrer banker og andre virksomheders mulighed for at udvikle nye attraktive og innovative digitale løsninger, der kan komme forbrugere og erhvervslivet til gode.

Det følger af lovforslaget, at reglerne skal træde i kraft den 1. juli 2022. Vi vurderer, at forslaget mangler at tage højde for overgangsbestemmelsen i PRIIPs-forordningen for UCITS, hvorfor vi foreslår, at disse regler først træder i kraft den 1. januar 2023 for ikke at lave førtidig implementering af reglerne for danske UCITS.

Hørings svar

15. november 2021

Dok. nr.:

FIDA-1826564804-691656-v1

Hørings svar til forslag til ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og flere andre love

Finans Danmark takker for muligheden for at give bemærkninger til udkast til ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder mv. Nedenfor følger vores bemærkninger til de enkelte bestemmelser i lovforslaget.

Lovforslagets § 1, nr. 12 og § 6, nr. 2

Det foreslås med lovforslaget at indsætte en ny bestemmelse, der giver kreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og forsikringselskaber mulighed for at behandle personnummer til at foretage en entydig identifikation i forbindelse ved varetagelsen af administrative opgaver og rådgivning.

Finans Danmark støtter forslaget om en personnummerbestemmelse til brug for varetagelsen af administrative og rådgivningsmæssige opgaver, herunder at det indføres for alle finansielle virksomheder for at sikre et level playing field. I den forbindelse foreslår vi, at der indføres en tilsvarende bestemmelse for betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter samt forbrugslånsvirksomheder.

I relation til ordlyden af den foreslåede bestemmelse foreslår vi, at "*med henblik på en entydig identifikation*" udgår. Trods det faktum, at bestemmelsen i praksis vil blive anvendt til at foretage en entydig identifikation, vurderes det unødvendigt begrænsende at lade det fremgå eksplicit af bestemmelsen.

Finans Danmark opfordrer desuden til, at der foretages en række præciseringer af lovbemærkningerne:

Under pkt. 2.14.1 i de almindelige bemærkninger anføres det i andensidste afsnit på side 49, at formålet med forslaget er at sikre en klar hjemmel. Vi foreslår følgende formulering: "formålet er at sikre en *samlet* klar hjemmel". Præciseringen vurderes afgørende for at sikre, at der ikke kan stilles spørgsmålstegn ved, om den praksis, der har været fulgt i mange pengeinstitutter, har været lovlig siden registerlovenes tid.

I den forbindelse bemærkes det, at der er en fejl i nummereringen af pkt. 2.14, idet 2.14.1 er anført for både *gældende ret* og *erhvervsministeriets overvejelser*.

Hørings svar

15. november 2021

Dok. nr.:

FIDA-1826564804-691656-v1

I forlængelse af ovennævnte vil vi også opfordre til, at de specielle bemærkninger afspejler, at hvis der er særlig hjemmel til behandlingen, vil der som følge heraf også kunne foretages den fornødne administrative brug af personnummeret i den løbende administration indenfor det pågældende område. Dette er i overensstemmelse med den kommenterede Databeskyttelsesforordningen og databeskyttelseslov (side 1055), hvor det fremgår, at: "*Hvis en virksomhed, forening mv. kan behandle oplysninger om personnummer på grundlag af en særlig hjemmel i lovgivningen, kan virksomheden mv. efter Datatilsynets praksis tillige anvende oplysningerne internt til administrative formål, der har sammenhæng med den behandling, der er særlig hjemmel til.*" Dette svarer til forståelsen af de tilsvarende regler i lov om private registre og persondataloven.

På side 78, 3. afsnit, anføres en definition på rådgivning, som ses at være sammenfaldende med § 8, stk. 1, i bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder. Med henblik på ikke at begrænse det praktiske anvendelsesområde for bestemmelsen unødigt, foreslår vi, at det tilføjes, at der ikke er tale om en udtømmende opremsning af, hvad der ligger i begrebet rådgivning. I forlængelse heraf mener vi også, at man med fordel kunne anføre, at "*administrative opgaver*" skal fortolkes bredt.

På side 79 i lovforslaget anføres en række konkrete opgaver, hvor den foreslåede bestemmelse kan være anvendelig. Vi foreslår, at bemærkningerne suppleres med følgende eksempler:

- Entydig identifikation af datasubjekt – oprettelse af kundeforhold, løbende administration, herunder som kundenummer og i værge/fuldmagtsforhold
- Tinglysning, registrering af pant
- Administrative opgaver i forbindelse med markedsføring
- Gældsinddrivelse/misligholdelse/inkasso
- Kriminalitetsforebyggelse og – bekæmpelse (forebyggelse af svig, svindel og hvidvask)
- Administrative opgaver i forbindelse med test af systemer

Endelig mener vi, at bemærkningerne eksplicit bør forholde sig til samspillet med videregivelsesreglerne, herunder kapitel 9 i lov om finansiell virksomhed. Vi foreslår, at bemærkningerne præciseres, så den foreslåede behandlingsbestemmelse ikke påvirker de eksisterende muligheder for at videregive personoplysninger, herunder f.eks. efter § 118 i lov om finansiell virksomhed om videregivelse af sædvanlige kundeoplysninger til brug for varetagelsen af administrative opgaver.

Hørings svar

15. november 2021

Dok. nr.:

FIDA-1826564804-691656-v1

Lovforslagets § 1, nr. 16, 17, 18, 19 og 20

Penge- og realkreditinstitutter er pr. 1. oktober 2021 pålagt at udlevere et såkaldt "simpelt låneoverblik" (nøgletalsdokument) til deres kunder, når de afgiver tilbud om boliglån. Dokumentet har til formål at gøre det lettere for kunderne at sammenligne lånetilbud.

Penge- og realkreditinstitutter er underlagt tilsyn af Finanstilsynet – også i relation til god skik-reglerne – mens Forbrugerombudsmanden på god skik-området har mulighed for at anlægge sager ved domstolene. Efter lovforslaget får Forbrugerombudsmanden også kompetence til at anlægge sager vedrørende det "simple låneoverblik". Det forekommer derfor umiddelbart logisk, at man med lovforslaget udvider Forbrugerombudsmandens kompetence på denne måde. Det foreslås endvidere at udvide Finanstilsynets mulighed for at underrette Forbrugerombudsmanden om overtrædelser på området, og det præciseres at de oplysninger, som Forbrugerombudsmanden får adgang til, er underlagt tavshedspligt efter § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Finans Danmark vil dog i den forbindelse gøre opmærksom på, at vi – allerede da den dobbelte kompetence på god skik-området blev indført – gav udtryk for stor betænkelighed herved. Vores erfaringer med dobbeltkompetencen har da også vist sig at være særdeles uhensigtsmæssigt. Dobbeltkompetence giver anledning til usikkerhed for både forbrugere og institutter og til tider manglende overensstemmelse mellem de to myndigheders fortolkning af regler. Denne dobbeltkompetence er udtryk for en principiel problemstilling, som vi gerne vil opfordre til, bliver adresseret. Finans Danmark indgår meget gerne i en dialog herom.

Lovforslagets § 3, nr. 9

I forbindelse med at overgangsordningen for UCITS i PRIIPs forordningen ophører, foreslås det, at § 103 om UCITS KIID i lov om investeringsforeninger ændres, således at "*Ved udbud af andele i en dansk UCITS skal den danske UCITS udarbejde og på sin hjemmeside offentliggøre et dokument med central investor information for hver afdeling eller andelsklasse*" i overensstemmelse med kravene i PRIIPs-forordningen. Bestemmelsen gennemfører UCITS-direktivet bestemmelser vedrørende central investorinformation, som skal udleveres til kunderne.

Da UCITS overgår til PRIIPs KID ændres bestemmelsen i UCITS-direktivet. Den endelige direktivtekst er ikke formelt vedtaget, men der er opnået enighed mellem ECON-udvalget i Europa-Parlamentet og Rådet.

Af præambel 6 til det kommende ændringsdirektiv fremgår det, at for alle andre investorer end detailinvestorer, kan investeringsforvaltningsselskaber fortsætte

Hørings svar

15. november 2021

Dok. nr.:

FIDA-1826564804-691656-v1

med at udarbejde et dokument med central investorinformation i overensstemmelse med reglerne i UCITS-direktivet fra 2009 (UCITS KIID), medmindre de vælger at udarbejde et dokument med investorinformation i overensstemmelse med reglerne i PRIIPs-forordning (PRIIPs KID).

I det kommende ændringsdirektiv gives der således valgfrihed i forhold til, hvorvidt man ønsker at udarbejde et UCITS KIID eller PRIIPs KID til professionelle investorer. Denne valgfrihed fremgår ikke af lovforslagets ændringsforslag til § 103, hvor der alene lægges op til, at man kan opfylde kravet ved at udarbejde et PRIIPs.

Vi opfordrer derfor til, at § 103 ændres i overensstemmelse med ændringsdirektivet således, at der i Danmark også gives valgfrihed mellem at udarbejde et PRIIPs KID eller UCITS til professionelle investorer, og der derved foretages en direktivnær implementering af bestemmelsen.

Lovforslagets § 5, nr. 1-3

Det foreslås med lovforslaget at lempe kontantreglen i lov om betalingers § 81 yderligere.

Finans Danmark mener helt principielt, at det bør være op til forretningerne, om de vil modtage kontantbetalinger eller ej. Det skyldes, at færre og færre ønsker at betale med kontanter, at kontanter er forbundet med høje omkostninger for både banker, forretningsdrivende og forbrugere, samt at risikoen for røverier sænkes markant uden kontanter. Finans Danmark støtter på den baggrund de foreslåede lempelser af kontantreglen.

Lovforslagets § 5, nr. 4-6

Generelle bemærkninger

Med lovforslaget foreslås en nyaffattelse af betalingslovens bestemmelser om behandling af personoplysninger og betalingsoplysninger. Ifølge lovforslagets bemærkninger er formålet med nyaffattelsen af betalingslovens § 124, stk. 2, at sikre en direktivnær implementering, som er i overensstemmelse med Det Europæiske Databeskyttelsesråds retningslinjer nr. 06/2020 af den 15. december 2020 (herefter EDPB) om samspillet mellem 2. betalingstjenestedirektiv (PSD2) og databeskyttelsesforordningen (GDPR). Formålet med nyaffattelsen af den danske særregel i betalingslovens § 125, stk. 2, er i forlængelse heraf at sikre, at fortolkningen af begrebet udtrykkeligt samtykke i de specielle bemærkninger er i overensstemmelse med de specielle bemærkninger til § 124, stk. 2.

Høringsvar

15. november 2021

Dok. nr.:

FIDA-1826564804-691656-v1

Finans Danmark byder generelt nyaffattelsen af bestemmelserne velkommen, herunder præciseringen af sammenhængen mellem betalingslovens §§ 124 og 125 gennem de foreslåede tilføjelser til betalingslovens § 124, stk. 3. Med præciseringerne bringes loven og bemærkningerne generelt tættere på den naturlige forståelse af retstilstanden på baggrund af EDPB's retningslinjer og de gældende EU-regler. Ligesom ved tilblivelsen af lov om betalinger i 2017 er det Finans Danmarks generelle holdning, at der bør ske en direktivnær implementering af EU-regler for at skabe lige konkurrencevilkår for danske og udenlandske virksomheder. På en række punkter mener vi derfor også, at lovbemærkninger bør uddybes og præciseres, så der ikke opstår fortolkningstvivl.

Der er samtidig tale om bestemmelser, hvor tilsyn og fortolkning af reglerne håndteres af flere forskellige myndigheder. Det er således Finanstilsynet, der fører det generelle tilsyn med udbydere af betalingstjenester, herunder fortolker definitionen af en kontooplysningstjeneste, der er særdeles relevant for anvendelsen af betalingslovens §§ 124 og 125. Det er Forbrugerombudsmanden, der fører tilsyn med betalingslovens §§ 124 og 125, mens det er Datatilsynet, der fører tilsyn med databeskyttelsesreglerne, som ligeledes finder anvendelse for udbydere af betalingstjenester, og skal sikre alignment med EDPB's retningslinjer. Denne kompleksitet understreger et stort behov for tæt dialog mellem de tre tilsynsmyndigheder, herunder ved lovforslag som dette, konkrete sager og fortolkning samt vejledningsarbejde hos de respektive myndigheder.

Nedenfor følger specifikke bemærkninger til de foreslåede ændringer til henholdsvis betalingslovens §§ 124 og 125.

Specifikke bemærkninger til de foreslåede ændringer til betalingslovens § 124

Der er behov for at sikre klarhed over samspillet mellem reglerne i PSD2 og GDPR, herunder i den danske implementering i betalingsloven. Finans Danmark mener derfor også, at der er behov for, at lovbemærkningerne uddybes og præciseres yderligere, så der ikke opstår fortolkningstvivl. Vi ønsker en implementering, der lægger sig tættest muligt op ad EDPB's retningslinjer om samspillet mellem PSD2 og GDPR, f.eks. ved mere konsekvent at tale om et kontraktuelt samtykke eller aftalevilkår. På nogle punkter synes lovforslaget også at være mere begrænsende end EDPB's retningslinjer.

Det fremgår af EDPB's retningslinjer, at udtrykkeligt samtykke i medfør af artikel 94, stk. 2, i PSD2 ikke skal forstås i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens anvendelse af begrebet udtrykkeligt samtykke. Det fremgår samtidig af retningslinjernes pkt. 36, at EDPB i relation til artikel 94, stk. 2, i PSD2 at: "dette

Hørings svar

15. november 2021

Dok. nr.:

FIDA-1826564804-691656-v1

stykke på den ene side bør fortolkes i overensstemmelse med den gældende retlige ramme for databeskyttelse, og på den anden side på en måde, der bevarer stykkets effektive virkning". Finans Danmark læser dette som en anerkendelse af, at et egentligt GDPR-samtykke og håndhævelsen af formkravene ikke er foreneligt med betalingssystemer og -tjenester. Samtykket efter PSD2 er derfor et kontraktuelt samtykke, jf. retningslinjernes pkt. 36 og 37.

Finans Danmark mener på den baggrund, at der er behov for, at lovbemærkningerne til § 124 mere klart fokuserer på pligten til at indhente et kontraktuelt samtykke og hvad det indebærer.

Som vi læser EDPB's retningslinjer, så indebærer dette primært, at det fremgår klart af aftalen med kunden, hvilken betalingstjeneste der udbydes, hvilke typer af personoplysninger der behandles ved levering af tjenesten, samt at disse oplysninger samt fremgår klart og accepteres af kunden, når denne indgår aftalen.

Mere specifikt bør det i lovbemærkningerne præciseres, at kundens samtykke til den generelle behandling af personoplysninger til brug for udbud af betalingstjenester samt gennemførelse af betalinger med betalingskort og via net- og mobilbank kan håndteres ved, at betalingstjenesteudbydere (fx en bank) beskriver behandlingen i sin politik om databehandling eller i udbyderens rammeaftale, jf. reglerne herom i betalingsloven. Kundens samtykke til denne behandling, jf. betalingslovens § 124, sker således kontraktuelt i forbindelse med indgåelsen af aftalen om betalingskontoen, betalingstjenesten/betalingsinstrumenter eller tidligere i forbindelse med etablering af kundeforholdet.

Det bør samtidig præciseres, at udbuddet af andre tjenester, f.eks. et budget eller et forbrugsoverblik, kræver et andet kontraktuelt samtykke, hvor det i aftalen om denne tjeneste klart fremgår, hvad kunden giver samtykke til. Det kan f.eks. være behandling af betalingsoplysninger, jf. betalingslovens § 125.

Endelig bør bemærkningerne til betalingslovens § 124 også indeholde et afsnit, der opsummerer de generelle GDPR-regler for at understøtte forståelsen af samspillet mellem reglerne. Et tilsvarende afsnit indgår også i de foreslåede bemærkninger til betalingslovens § 125.

Nedenfor har vi herudover en række mere detaljerede bemærkninger, der uddyber ovenstående kommentarer med henvisning til specifikke afsnit i lovforslaget.

Hørings svar

15. november 2021

Dok. nr.:

FIDA-1826564804-691656-v1

På side 127, 2. afsnit fremgår følgende: "Artikel 94, stk. 2, i 2. betalingstjenestedirektiv og det foreslåede § 124, stk. 2, i lov om betalinger stiller således mere restriktive krav til behandling af personoplysninger i forbindelse med betalingstjenester i forhold til reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Selvom artikel 94, stk. 2, i 2. betalingstjenestedirektiv ikke stiller specifikke betingelser for et gyldigt udtrykkeligt samtykke efter bestemmelsen, skal betingelserne for det udtrykkelige samtykke forstås i overensstemmelse med gældende databeskyttelseslovgivning, således at samtykket bevarer sin nyttige effekt."

Finans Danmark mener, at formuleringen i det første afsnit er en fejlfortolkning. Kravene i PSD2 og dermed i betalingslovens § 124, stk. 2, er nogle andre, men de er ikke nødvendigvis hverken mere eller mindre restriktive end reglerne i GDPR. Tilsvarende er andet afsnit (som også fremgår på side 132 vedr. betalingslovens § 125, stk. 3) mere begrænsende end retningslinjerne fra EDPB, som i pkt. 36 siger: "dette stykke på den ene side bør fortolkes i overensstemmelse med den gældende retlige ramme for databeskyttelse, og på den anden side på en måde, der bevarer stykkets effektive virkning" (vores understregning).

På side 128 fremgår følgende afsnit: "Det fremhæves i denne forbindelse, at en udbyder af betalingstjenester og en udsteder af elektroniske penge ikke må indsamle oplysninger, der ikke er nødvendige for at levere den konkrete tjeneste til brugeren."

Finans Danmark mener, at bemærkningerne her bør være mere præcise. En udbyder af en betalingstjeneste kan ikke som led i sin betalingstjeneste (opfyldelse af aftale under GDPR) indsamle andre oplysninger. Udbyderen kan dog godt indsamle oplysninger på andet grundlag, fx en supplerende aftale med kunden, jf. også vores indledende kommentarer i dette afsnit.

På side 128 fremgår også følgende afsnit: "Som eksempel skal en udbyder af kontooplysningstjenester således udvælge, hvilke kategorier af personoplysninger, der er nødvendige at behandle for at levere kontooplysningstjenesten, inden disse indsamles fra brugerens betalingskonto, jf. også princippet om dataminimering i databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra c. Brugeren skal ligeledes gøres opmærksom på det specifikke formål med kontooplysningstjenesten, til hvilken personoplysningerne vil blive tilgået, behandlet og opbevaret, jf. også princippet om formålsbegrænsning i databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra b. Brugeren skal eksplicit acceptere disse kontraktvilkår, som ligeledes skal være tydeligt adskillelige fra andre vilkår i kontrakten, førend samtykket kan anses for at være gyldigt."

Høringsvar

15. november 2021

Dok. nr.:

FIDA-1826564804-691656-v1

Særligt i forhold til det sidste afsnit (vores understregning) ønsker Finans Danmark, at bemærkningerne lægger sig tættere op ad EDPB's retningslinjers pkt. 37, hvor det fremgår: "at de registrerede, når de indgår en aftale med en betalingstjenestedyder i henhold til det andet betalingstjenestedyrektiv, skal gøres fuldt bekendt med de specifikke kategorier af personoplysninger, der vil blive behandlet. Desuden skal de gøres opmærksom på det specifikke (betalingstjenesterelaterede) formål, hvortil deres personoplysninger vil blive behandlet, og de skal udtrykkeligt acceptere disse bestemmelser. Sådanne bestemmelser bør klart kunne skelnes fra de øvrige elementer, der behandles i kontrakten, og de skal udtrykkeligt accepteres af den registrerede.". Det indsatte afsnit fra lovbemærkningerne synes i højere grad at referere til EDPB retningslinjernes pkt. 41, som vi anser for at være mere generelle GDPR-betragtninger. Der bør derfor fokuseres mere på oplysningselementer, som EDPB gentagne gange beskriver i retningslinjerne, fremfor at nedarve gyldighedsbetingelser til et GDPR-samtykke, når EDPB netop har påpeget, at der er tale om forskellige samtykker. Som også tidligere fremhævet understreger det netop det generelle behov for, at bemærkningerne får skabt klarhed om de forskellige typer af samtykker.

På side 128 fremgår videre følgende afsnit: " "Det skal således være tydeligt for brugeren, hvad omfanget af og konsekvenserne ved behandlingen af personoplysningerne er. Samtykket skal være frivilligt. Ved vurderingen af, om samtykke er givet frivilligt, tages der størst muligt hensyn til, om eksempelvis.....".

Finans Danmark mener, at bemærkningerne også her bør lægge sig tættere op ad EDPB's retningslinjer, der omhandler brug af tjenesten, og at dette skal være frivilligt. I pkt. 10 fremgår: "Artikel 66, stk. 1, og artikel 67, stk. 1, i det andet betalingstjenestedyrektiv fastsætter, at adgang til og brug af betalings- og kontooplysningstjenester er betalingstjenestebrugerens rettigheder. Dette betyder, at betalingstjenestebrugerens bør forblive fuldstændig fri med hensyn til udøvelsen af denne ret og ikke kan tvinges til at gøre brug af denne ret.". Formuleringen i bemærkningerne kan således give kunden et forkert indtryk af frivillighed i forbindelse med afgivelse af samtykket, når afgivelse af samtykke til behandling af personoplysninger vil være en klar forudsætning for, at betalingstjenesten kan udføres, jf. også kommentarerne nedenfor om tilbagekaldelse af samtykke.

Endelig fremgår følgende af side 128-129: "Det bemærkes ligeledes, at et samtykke på et hvilket som helst tidspunkt kan tilbagekaldes af brugeren. Virkningen heraf er, at den behandling af oplysninger, som brugeren har meddelt sit samtykke til, ikke længere må finde sted. Det bemærkes dog, at et samtykke ikke

Hørings svar

15. november 2021

Dok. nr.:

FIDA-1826564804-691656-v1

kan tilbagekaldes med tilbagevirkende kraft. Det betyder, at behandlingen skal ophøre fra det tidspunkt, hvor tilbagekaldelsen af samtykket sker."

Finans Danmark mener, at det i bemærkningerne bør præciseres yderligere, hvad konsekvensen af en tilbagekaldelse af et kontraktuelt samtykke er, da denne er en anden end ved tilbagekaldelse af et GDPR-samtykke, hvor tilbage- trækningen skal have øjeblikkelig virkning. Det bør således fremgå klart, at der er en tæt sammenhæng mellem kontrakten og samtykket. Hvis kunden tilbagekal- der samtykket, så har kunden automatisk opsagt aftalen, da de to ting ikke kan eksistere hver for sig. Når kunden opsiger aftalen, vil behandlingen af personop- lysninger således blive afviklet, når aftaleforholdet i øvrigt bliver det. Samme kom- mentar går igen til det enslydende afsnit på side 133 vedrørende lovforslagets § 125, stk. 3.

Specifikke bemærkninger til de foreslåede ændringer til betalingslovens § 125
Ifølge lovforslaget er formålet med nyaffattelsen af den danske særregel i beta- lingslovens § 125, stk. 2, at sikre, at fortolkningen af begrebet udtrykkeligt sam- tykke i de specielle bemærkninger er i overensstemmelse med de specielle be- mærkninger til § 124, stk. 2.

Den danske særregel har en lang historik, men vi ønsker, at nyaffattelsen af be- stemmelsen også ses i en bredere kontekst end blot det at bringe bemærknin- gerne i overensstemmelse med bemærkningerne til § 124, stk. 2.

Danske forbrugere er generelt veloplyste og digitaliseringsparate, og de efter- spørger i stigende grad individuelle produkter, der er tilpasset deres behov. Det er derfor vigtigt at skabe vilkår, der understøtter og fremtidssikrer banker, fintech virksomheder og detailhandlens mulighed for at udvikle nye attraktive og innova- tive digitale løsninger, der kan komme forbrugere og erhvervslivet til gode. Lige- som ved udarbejdelsen af lov om betalinger i 2017 er det Finans Danmarks gene- relle holdning, at der bør ske en direktivnær implementering af EU-regler for at skabe lige konkurrencevilkår for danske og udenlandske virksomheder.

Samtidig er det vigtigt, at der er en stærk forbrugerbeskyttelse på betalingsområ- det, så forbrugerne er trygge ved at benytte de digitale løsninger. Behandling af personoplysninger og betalingsdata skal følgelig basere sig på forbrugernes øn- sker og samtykke. I den forbindelse skal det bemærkes, at PSD2 artikel 94, stk. 2, og GDPR allerede sætter fælles europæiske retningslinjer for behandling af per- sonoplysninger og sikrer en stærk forbrugerbeskyttelse. Vi så gerne, at reglerne afspejlede, at betalingsløsninger i større grad udbydes på tværs af grænser, og at konkurrencen fra udenlandske virksomheder i disse år er stigende. En dansk

Høringsvar

15. november 2021

Dok. nr.:

FIDA-1826564804-691656-v1

særregel stiller udenlandske aktører i en gunstigere konkurrencesituation end danske virksomheder.

Vi byder derfor generelt en harmonisering af de danske regler med PSD2 velkommen, herunder også at vælge at fortolke den danske særregel i lyset af PSD2 og EDPB's retningslinjer. Vi mener dog også, at lovforslaget på nogle punkter indskrænker anvendelsesområdet for § 125.

På side 131 i lovforslaget fremgår følgende afsnit: "*For så vidt angår tjenester direkte henvendt til brugeren, jf. § 125, stk. 3, nr. 2, betyder det, at tjenesten skal være til brugerens egen anvendelse. Brugeren skal selv have adgang til og rådgighed over det produkt, som tjenesten udarbejder, f.eks. et budget eller forbrugsoverblik. Dette skal sikre, at brugeren får mulighed for at se og gennemgå det udarbejdede budget eller forbrugsoverblik, før brugeren f.eks. beslutter sig for, om dette skal videregives til tredjemand, eksempelvis til brug for en kreditvurdering eller rådgivning.*" (vores understregning).

Vi er bekymret for rækkevidden af dette afsnit, herunder særligt det understregede, der kan synes at give mere begrænsede muligheder for udbud af tjenester end den nuværende retstilstand. Der anvendes alene eksempler som budget og forbrugsoverblik til at forklare bestemmelsen og det antagne behov for, at brugeren skal have mulighed for at se og gennemgå data inden eventuel videregivelse. Det virker kortsigtet at fastlåse denne rækkefølge, og vi er bekymret for, at denne formulering kan indskrænke muligheden for både eksisterende løsninger og for at udvikle nye, attraktive og innovative digitale løsninger, der kan komme forbrugere og erhvervsliv til gode. Muligheder som andre europæiske udbydere i stedet kan udnytte.

Allerede i dag tilbyder flere danske udbydere kunderne et overblik over abonnementer og i nogle af disse løsninger også en mulighed for at ændre eller opsig abonnementer. I disse tjenester anvendes betalingsoplysninger med et kontraktuelt samtykke og flere benytter eksterne samarbejdspartnere til at yde denne service. Denne anvendelse skal efter vores opfattelse fortsat være tilladt. Det bør også efter vores opfattelse – under forudsætning af at kunden er fuldt oplyst herom – være tilladt at supplere disse løsninger med forslag til alternative billigere eller bedre produkter.

Vi ønsker i den forbindelse også at bemærke, at det Europæiske Banktilsyn (EBA) i et Q&A ([2018 4098](#)) om fortolkningen af, hvad der udgør en kontooplysningstjeneste (AISP), fremhæver følgende (vores understregning): "*Articles 4(16) and 67(1),(2) PSD2 do not require that the account information service provider (AISP)*

Hørings svar

15. november 2021

Dok. nr.:

FIDA-1826564804-691656-v1

provides the consolidated information to the payment service user (PSU) in order for the service to constitute an 'account information service' according to PSD2. The AISP may therefore transmit the consolidated information to a third party with the PSU's explicit agreement."

Bestemmelsen bør derfor i højere grad fremtidssikres også i lyset af, at EU-Kommissionen har det som en prioriteret dagsorden at fremme open banking og open finance, netop for at skabe konkurrence på markedet for finansielle tjenester og produkter til fordel for brugerne.

Det skal selvfølgelig sikres, at brugerne gennem aftale om den pågældende tjeneste er klart og tydeligt oplyst om, hvad tjenesten indebærer og hvilke oplysninger, der behandles. Vi mener dog allerede, at dette beskyttelseshensyn til fulde er dækket af loven og bemærkningerne. Vi ønsker derfor, at det fremhævede afsnit udgår.

Lovforslagets § 12

Det følger af lovforslaget, at loven træder i kraft den 1. juli 2022. Det forekommer, at der mangler en overgangsbestemmelse, der tager højde for lovforslagets § 3, nr. 3 og 9-13, idet overgangsbestemmelsen i PRIIPs-forordningen for UCITS vil blive forlænget til den 31. december 2022. Ændringen mangler formelt at blive godkendt, men der er opnået enighed om ændringsforslaget mellem ECON-udvalget i Europa-Parlamentet og Rådet.

Vi foreslår derfor, at der indsættes et nyt stykke i bestemmelsen, som fastslår at § 3, nr. 3 og 9-13 træder i kraft den 1. januar 2023, således at der ikke sker en førtidig implementering af reglerne for danske UCITS.

Med venlig hilsen

Anne Aarup Fenger

Direkte: 30161136
Mail: afe@fida.dk

Hørings svar

15. november 2021

Dok. nr.:

FIDA-1826564804-691656-v1

15. november 2021

Til

Finanstilsynet

Fremsendt til hoeringer@ftnet.dk

c.c. vic@ftnet.dk og esla@ftnet.dk

Lovudkast om ændring af bl.a. betalingsloven

Finanstilsynet har fremsendt et såkaldt "samlelovforslag" rundt om FIL, hvor det ved nærmere eftersyn viser sig, at der også er ændringer til betalingsloven, uanset at dette ikke fremgår af fremsendelsesbrevet.

Betalingslovens § 125, stk. 2 foreslås nu affattet således:

»Stk. 2. En erhvervsdrivende må kun behandle betalingsoplysninger i forbindelse med udbuddet af en tjeneste, der er direkte henvendt til brugeren, med brugerens udtrykkelige samtykke jf. stk. 3, nr. 2.«

Til sammenligning lyder den tilsvarende bestemmelse i dag således:

"Stk. 2. En erhvervsdrivende skal på forhånd indhente udtrykkeligt samtykke fra en bruger, hvis den erhvervsdrivende behandler betalingsoplysninger i forbindelse med udbuddet af en tjeneste, der er direkte henvendt til brugeren, jf. stk. 3, nr. 2."

Så vidt Finans og Leasing kan bedømme det, er der i realiteten ikke forskel i ordlyden af nugældende og den foreslåede § 125, stk. 2. Det synes derfor som om, at den ændrede ordlyd alene sker for at give rum for nye lovbemærkninger.

Bemærkningerne side 131, 1. afsnit, siger herom:

"For så vidt angår tjenester direkte henvendt til brugeren, jf. § 125, stk. 3, nr. 2, betyder det, at tjenesten skal være til brugerens egen anvendelse. Brugeren skal selv have adgang til og rådighed over det produkt, som tjenesten udarbejder, f.eks. et budget eller forbrugsoverblik. Dette skal sikre, at brugeren får mulighed for at se og gennemgå det udarbejdede budget eller forbrugsoverblik, før brugeren f.eks. beslutter sig for, om dette skal videregives til tredjemand, eksempelvis til brug for en kreditvurdering eller rådgivning." [vor understregning].

Som Finans og Leasing forstår det, vil det betyde, at man i en konkret låneoptagelse/eller ved indgåelse af privat leasing af motorkøretøj, hvor der skal foretages en kreditværdighedsvurdering, og hvor man til brug herfor bruger en PSD2-løsning for at dokumentere kundens oplysninger, først skal præsentere PSD2-oplysningerne for kunden, inden de tilgår kreditgiveren/leasinggiveren til brug for dennes kreditværdighedsvurdering. Først herefter skal kunden så beslutte/give besked om, at oplysningerne må gives til kreditgiver/leasinggiver.

For det første bemærker Finans og Leasing, at der altså er en indholdsmæssig begrænsning i bemærkningerne jf. ordene "... før brugeren f.eks. beslutter sig for...", som på ingen måde fremgår af den foreslåede bestemmelses ordlyd. Det er dermed "lovgivning i bemærkningerne", som ikke bør forekomme. Allerede af den grund, bør den nævnte bemærkning udgå.

For det andet bemærkes det, at hvad angår kreditværdighedsvurdering, er dette et lovkrav som fremgår af kreditaftaleloven hvad angår långivning og privat leasing af motorkøretøj. Det er helt og holdent kreditgiver/leasinggivers ansvar, at forpligtelsen overholdes. I det lys giver det ingen mening, at kunden selv først skal gennemse de oplysninger til brug for kreditværdighedsvurderingen, som et PSD2-selskab kan fremkomme med. Uanset hvad skal kreditgiver have adgang til de fulde oplysninger for at kunne leve op til ansvaret efter KAL § 7 c.

Det bemærkes, at der til brug for kreditværdighedsvurdering typisk med kundens udtrykkelige samtykke tilgås skatteoplysninger, som udstilles vis eSkatData. Altså en helt parallel situation. I den forbindelse stilles der ikke noget krav om, at oplysningerne først udstilles til forbrugeren, som derefter skal beslutte sig for videregivelse til brug for kreditværdighedsvurdering.

Også af disse grunde bør den nævnte bemærkning udgå af lovforslaget.

Finans og Leasing foreslår, at der i stedet indføres et nyt led i § 125, stk. 3, som skaber hjemmel til at PSD2-oplysningerne kan anvendes, når der sker til opfyldelse af lovkrav om kreditværdighedsvurdering. I disse situationer er det kunstigt at tale om en tjeneste, der er henvendt til forbrugeren, da det rettelig er en tjeneste, som med kundens udtrykkelige samtykke gør det muligt for kreditgiver at opfylde lovkravet om kreditværdighedsvurdering.

Med venlig hilsen

Christian Brandt

Direktør for Finans og Leasing

Mobil 40382987

chb@finansogleasing.dk

Valby, d. 03.11.2021

Finans & Leasing
Høfdingsvej 34, 2500 Valby
Email: post@finansogleasing.dk
www.finansogleasing.dk

Til Finanstilsynet

Att: Victor Saxlund

J.nr. 21-007449

Høringssvar til ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder og lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love

Tak for det fremsendte lovforslag.

Indledningsvist mener Finans og Leasing (herefter »F&L«) ikke, at vores medlemmer tilgodeses i lovforslagets pkt. 2.14 om behandling af personnummer.

F&L's medlemmer omfatter factoringsselskaber, leasingselskaber (finansiel leasing er omfattet af hvidvaskloven) og forbrugslånevirksomheder. Vi vil opfordre til at inddrage disse erhverv i lovforslagets pkt. 2.14.3 om at skabe hjemmel til behandling af kunders personnummer. De argumenter, som Erhvervsministeriet lægger til grund, for etablering af hjemmel til behandling af personnummer mener vi også finder anvendelse på vores medlemmers erhverv.

Dette gælder særligt i relation til hvidvasklovens regler om at virksomheder løbende skal sikre kunders entydige identitet med henblik på at forhindre hvidvask og terrorfinansiering. På nuværende tidspunkt vil disse krav ikke kunne imødegås, såfremt en kunde trækker sit samtykke til behandling af deres personnummer tilbage.

Derfor opfordrer F&L til at lovforslaget tilrettes således at vores medlemmer sidestilles med de, i lovforslaget nævnte, virksomheder der med lovforslaget får hjemmel til behandling af kunders personnummer.

Finanstilsynet
Århusgade 110
2100 København Ø

Sendt via e-mail til hoeringer@fnet.dk med kopi til vic@fnet.dk og esla@fnet.dk

Dato: 15. november 2021

Sag: FO-21/11275-2

Sagsbehandler: /SKA

Direkte tlf.: +45 41 71 52 71

Forbrugerombudsmandens høringssvar vedr. udkast til ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og flere andre love

Finanstilsynet har den 18. oktober 2021 sendt udkast til lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og flere andre love i høring hos Forbrugerombudsmanden.

Lovforslaget giver Forbrugerombudsmanden anledning til følgende bemærkninger om de foreslåede ændringer vedrørende behandling af personnummer og kontantreglen:

1. Finansielle virksomheder får generel hjemmel til at behandle personnummer uden kunders samtykke (lovforslagets § 1, nr. 12, § 6, nr. 2, og § 10, nr. 1)

Lovforslagets § 1, nr. 12, § 6, nr. 2, og § 10, nr. 1, vil give finansielle virksomheder, fondsmæglerselskaber og forsikringsformidlere m.v. hjemmel til at behandle oplysninger om personnummer med henblik på entydig identifikation ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning. Herfra er undtaget forsikringsselskabers, forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlers tilbudsgivning.

Hensynene bag lovforslaget er blandt andet beskrevet under punkt 2.14.2, side 49:

”Det vurderes på den baggrund hensigtsmæssigt at skabe en klar hjemmel til at behandle personnummer med henblik på at sikre en entydig identifikation af den enkelte kunde. En sådan mulighed vurderes at ville understøtte digitaliseringen og sikre, at eksisterende kunder nemt og enkelt kan få administreret deres finansielle produkter m.v., modtage rådgivning eller komme i kontakt med den finansielle virksomhed på sikker vis. Det er i den forbindelse en forudsætning, at kunden kan identificeres.”

Disse hensyn tilgodeser de omfattede virksomheder ved at lette deres *administrative byrde* i forbindelse med identificeringen af danske forbrugere.

FORBRUGEROMBUDSMANDEN

Carl Jacobsens Vej 35
2500 Valby

Tlf. 41 71 51 51

CVR-nr. 10 29 48 19

EAN-nr. 579800018006

forbrugerombudsmanden@
forbrugerombudsmanden.dk
www.forbrugerombudsmanden.dk

ERHVERVSMINISTERIET

Medlem af International Consumer
Protection & Enforcement Network
(ICPEN)
www.icpen.org

Efter Forbrugerombudsmandens opfattelse bør hensyn til den administrative byrde vige for det væsentlige og helt grundlæggende hensyn til beskyttelse af forbrugernes fortrolige oplysninger.

I sin nuværende form vil lovforslaget medføre en næsten ubegrænset adgang til behandling af personnumre for de omfattede virksomheder. Dette gælder dels i forhold til definitionerne af ”administrative opgaver” og ”rådgivning” og til de ikke-udtømmende lister med eksempler på opgaver omfattet af loven.¹ Dels gælder det i forhold til de personer, hvis personnumre virksomhederne kan behandle. Alle virksomheder får adgang til at behandle ”kunders” personnummer, mens banker, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber får en udvidet adgang til også at behandle oplysninger om personer, der ikke er kunder hos virksomhederne.²

Behandlingen skal efter ordlyden ske ”med henblik på entydig identifikation” men det fremgår ikke klart af bemærkningerne til lovforslaget, om der gælder et krav om, at den entydige identifikation skal være nødvendig for udførelse af den givne opgave, og i så fald under hvilke omstændigheder dette krav er opfyldt. Lovforslaget tager herunder ikke stilling til, om den entydige identifikation i nogle tilfælde vil kunne opnås på anden og mindre indgribende vis end ved behandling af personnummer. Til sammenligning indeholder hvidvasklovgivningen ikke et absolut krav om, at identifikationsoplysninger skal udgøres af personnummer, da der også kan anvendes lignende oplysninger, hvor kunden ikke har et personnummer, jf. hvidvasklovens § 11, stk. 1, nr. 1, a.

Forbrugerombudsmanden modtager ofte klager fra forbrugere, der ønsker at værne om hemmeligholdelsen af deres personnummer. I lyset heraf giver det nuværende krav om, at virksomhederne skal have samtykke til at behandle personnummer, en passende begrænsning af de tilfælde, hvor virksomhederne vælger at opkræve personnummer i stedet for at foretage identifikation på anden vis.

På den baggrund finder Forbrugerombudsmanden, at det vil svække forbrugerbeskyttelsen at give en generel adgang til forbrugeres personnummer uden forbrugernes viden og samtykke for at lette virksomhedernes administrative byrde.

Det fremgår heller ikke af lovforslaget, hvori den administrative byrde består, da kunder kan oplyse deres personnummer digitalt eller give et

¹ Jf. lovforslagets side 78-79, 137-138 og 154-155.

² Jf. fx lovforslagets side 78. Dette omfatter eksempelvis kautionister, garantistillere, begunstigede, modparter, deponenter, tredjemandspantsættere, fuldmagtshavere, brugere af selvbetjeningsløsninger, oprettere af børneopsparinger, værger, indskydere, reelle ejere, ledelsesmedlemmer, forsikringstagere, sikrede og skadelidte.

digitalt samtykke til, at virksomheden indhenter personnummeret, når det er til brug for rådgivning og administration af kunders produkter.

På det foreliggende grundlag er det Forbrugerombudsmandens opfattelse, at de foreslåede ændringer vil svække forbrugerbeskyttelsen og derfor bør udgå af lovforslaget.

2. Ophævelse af betalingslovens § 81, stk. 4, om meddelelse til Finanstilsynet ved nægtelse af kontanter efter kl. 20 (lovforslagets § 5, nr. 3)

Det fremgår af Erhvervsministeriets hjemmeside, at listen over røveriudsatte områder omfatter 25 procent af postnumre i Danmark. Betalingsmodtagere i disse postnumre kan vælge kun at tage imod kontanter til kl. 20, hvis virksomhederne meddeler Finanstilsynet om dette.

Med ophævelse af denne underretningspligt i betalingslovens § 81, stk. 4, må flere betalingsmodtagere antages at benytte sig af muligheden for at undlade at tage imod kontanter efter kl. 20. Lovforslaget medfører således, at betalingsmodtagere i 25 procent af landets postnumre uden videre kan undlade at tage imod betaling med kontanter efter kl. 20.

Efter Forbrugerombudsmandens opfattelse vil ophævelsen af underretningspligten således ikke alene indebære en lettelse af administrative byrder, men må antages også i praksis at ville kunne medføre, at flere betalingsmodtagere vil undlade at tage imod kontanter efter kl. 20.

3. Kodificering af dispensationspraksis for midlertidige arrangementer (lovforslagets § 5, nr. 3)

Den foreslåede § 81, stk. 5, undtager arrangementer såsom festivaller, byfester og lignende arrangementer af midlertidig karakter fra pligten til at tage imod kontanter.

Ændringen fra den hidtidige dispensationsadgang til helt at undtage de omhandlede arrangementer fra kontantpligten, må antages at ville medføre, at flere arrangementer vil undlade at modtage kontanter.

Ændringen vil medføre, at Forbrugerombudsmanden fremover skal vurdere, om betalingsmodtagere overholder de betingelser, der er fastlagt i Erhvervsministeriets og Finanstilsynets praksis for at blive undtaget fra pligten til at modtage kontanter.

Betingelsen i stk. 5, nr. 2, om, at arrangementet højst må forekomme én gang årligt, kan give anledning til betydelig fortolkningstvív. I bemærkningerne er anført følgende:

”Der er dog intet til hinder for, at den samme arrangør kan afholde flere uafhængige arrangementer. Det kunne eksempelvis være, at den samme arrangør afholder en række festivaler, men hvor deltagelse i den ene festival er uafhængig af den anden, eksempelvis ved at der købes billet særskilt til hver festival, forudsat at festivalerne overholder de øvrige betingelser.”

Ifølge bemærkningerne kan en arrangør således holde flere arrangementer på samme år, hvis der er separat billetsalg for de enkelte arrangementer. Det er ikke nærmere beskrevet, hvad der er hensigten med den pågældende betingelse, herunder hvad der menes med, at arrangementer er ”uafhængige”. Det fremgår ikke, om arrangementernes indhold skal tillægges betydning. Det kan fx give anledning til tvivl, om en række udendørs koncerter eller teaterforestillinger med samme navn, arrangeret af samme arrangør over tre måneder, er omfattet af undtagelsen. Efter Forbrugerombudsmandens opfattelse er der behov for præcisering af denne betingelse i lovbemærkningerne.

Ifølge betingelsen i stk. 5, nr. 3, skal arrangementet foregå inden for et geografisk afgrænset område med adgangskontrol. Det er ikke nærmere uddybet i bemærkningerne, hvor meget der skal til, for at denne betingelse er opfyldt.

Det fremgår af stk. 5, nr. 4, at arrangøren forud for arrangementet tydeligt skal oplyse forbrugere, der deltager i arrangementet, om, at der ikke kan betales med kontanter. Efter Forbrugerombudsmandens opfattelse er der tillige behov for at opstille en betingelse om, at der derudover skal ske tydelig skiltning ved indgangen og/eller ved de enkelte betalingssteder.

4. Forbrugerombudsmandens tilsyn vil blive mere ressourcekrævende

Kodificeringen af dispensationspraksis for midlertidige arrangementer vil som nævnt medføre, at Forbrugerombudsmanden fremover skal vurdere, om betalingsmodtagere overholder de betingelser, der er fastlagt i Erhvervsministeriets og Finanstilsynets praksis for at blive undtaget fra pligten til at modtage kontanter.

Forbrugerombudsmandens håndhævelse af kontantreglen vil derfor blive mere ressourcekrævende, idet disse betingelser skal vurderes i hver enkelt sag. Derudover forventer Forbrugerombudsmanden at modtage anmodninger om forhåndsbeskeder fra virksomheder, da undtagelsens anvendelsesområde kan give anledning til tvivl, som beskrevet oven for.

Forbrugerombudsmanden forventer derfor at skulle anvende flere ressourcer på at håndhæve kontantreglen som følge af ændringen.

Forbrugerombudsmanden står naturligvis til rådighed for en uddybning eller drøftelse af de ønskede præciseringer.

Med venlig hilsen
På Forbrugerombudsmandens vegne

Sofie Kyllsbech Andersen
Fuldmægtig, cand.jur., procedør

Finanstilsynet

Att. Victor Saxlund

Sendt til: hoeringer@ftnet.dk, vic@ftnet.dk, esla@ftnet.dk

15. november 2021
Dok. 222002

Vedrørende høring over udkast til forslag til ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder og lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love

Forbrugerrådet Tænk har modtaget ovenstående lovforslag, som vi har følgende bemærkninger til.

Indskrænkning af kontantpligten

Som følge af lempelsen af kontant-pligten i §81 af betalingsloven, vil det stille de forbrugere dårligere, der ønsker at betale kontant. Lempelsen i røveri-udsatte områder sker uden dokumentation for, at den tidligere indskrænkning skulle have haft nogen effekt på antallet af røverier. Antallet af røverier i butikker har været faldende siden 2017. I evalueringen af den tidligere lempelse bliver det også konkluderet, at det støt faldende antal røverier ikke kan tilskrives lempelsen af kontantreglen.

Der er derfor ingen sikkerhedsmæssig evidens for, at en yderlig lempelse af kontantpligten vil øge sikkerheden i særligt udsatte områder. Argumentet for en lempelse kan derfor kun være af økonomiske årsager.

Forbrugerrådet Tænk mener derfor ikke, at der er grundlag for at udvide lempelsen af kontantpligten. En sådan lempelse vil ramme socialt udsatte, personer med handicap og ældre urimelig hårdt. Uden et sikkerhedsmæssigt argument for en lempelse af kontant-pligten, vil balance-hensynet i lovgivningen blive skæv og vende den tunge ende nedad.

Forbrugerrådet Tænk opfordrer derfor til at der ikke bliver lempet yderligere i kontantpligten, som lovforslaget ændringsforslaget lægger op til.

Kontantpligten mellem virksomheder

Vedrørende kontant-pligten for B2B-virksomheder, ser vi intet problem i, at denne lempes. Det må dog understreges, at dette kun gælder for virksomheder, hvor 75% af omsætningen er til andre virksomheder, så det stadigvæk vil være muligt i butikker, der både bruges af virksomheder og forbrugere, at betale med kontanter.

Information om hvilke virksomheder der er undtaget kontantpligten

Informationen om hvilke virksomheder der er undtaget kontantpligten, bør stadigvæk være tilgængelig for forbrugerne. Dette behøves dog ikke ske gennem en hjemmeside, som i øvrigt kan være svær for målgruppen, for hvem dette er relevant, at benytte sig af eller i øvrigt at finde frem til, da disse i forvejen kan have udfordringer ved digitaliseringen.

Forbrugerrådet Tænk ser det som et godt kompromis, at den enkelte butik selv skal gøre opmærksom på, hvis de er undtaget kontantpligten i ydertimerne. Det kunne eventuelt ske ved skiltning ved indgangen i den enkelte butik. Dette vil i øvrigt øge sikkerheden, da eventuelle kriminelle vil kunne se, at butikken er kontantfri i aften og nattetimerne.

Såfremt der ikke er en anden ordning på plads, hvor forbrugerne klart og tydeligt kan orientere sig om kontantfrie butikker i ydertimerne, må en hjemmeside i det mindste opretholdes.

Formalisering af dispensationsregler

Formaliseringen af den gældende praksis vil gøre det nemmere for alle at gennemskue reglerne, således at både forbrugere og virksomheder ved hvornår det er muligt at afvise kontanter.

Det er vigtigt at denne praksis stadigvæk bliver håndhævet restriktivt som Erhvervsministeriet lægger op til, samt at der bliver givet tydelig og klar notits på forhånd om, at det ikke vil være muligt at bruge kontanter.

Hos Forbrugerrådet Tænk lægger vi dog vægt på, at der alene er tale om kodificering af hidtidig praksis, og at der ikke lægges op til ændringer.

Databeskyttelse af forbrugeren

Forbrugerrådet Tænk ser positivt på større beskyttelse af forbrugernes betalingsdata. Det er dog stadigvæk problematisk at forbuddet mod anvendelse af betalingsdata til andet end at gennemføre betaling, ikke gælder for data indsamlet via adskilte systemer.

Forbrugerrådet Tænk mener, at reglerne bør være teknologineutrale, således at de også finder anvendelse på data indsamlet af særligt adskilte systemer.

En undtagelse for data indhentet via særligt adskilte systemer er problematisk af flere årsager.

For det første er forbrugernes behov for beskyttelse uafhængigt af den tekniske indretning af datasystemerne. De samme regler bør derfor gælde uafhængigt af, om data er indhentet via et særligt adskilt system.

For det andet skaber to parallelle regimer for databeskyttelse et behov for forbrugeroplysning. Forbrugeren bør have krav på at vide om dennes oplysninger behandles inden for rammerne af § 124 a, eller om databehandleren har indrettet sig med et særligt adskilt system således, at forbrugerbeskyttelsesreglerne i § 124 a ikke finder anvendelse. Forbrugerbeskyttelsen er markant forskellig i de to situationer og forbrugeren bør kunne træffe et oplyst valg.

For det tredje kan undtagelsen helt underminere forbrugerbeskyttelsen i ændringsforslagets regler. Selvom det måtte være hensigten, at en undtagelse for særligt adskilte systemer er møntet på detailhandelen, så er der ikke noget til hinder for banker eller udbydere af kontooplysningstjenester indhenter "uregulerede data" via særligt adskilte systemer. Eksempelvis kan en leverandør af kvitteringsdata som Storebox (ejet af Nets) indrette sig med et særligt adskilt system og herefter levere "uregulerede data" til andre erhvervsdrivende.

For det fjerde, er adskillelsen af data ikke reel. I praksis identificeres forbrugeren via betalingskortet eller via betalingssappen og dermed sker der en samkøring af data mellem betalingssystemet og det "særligt adskilte system", hvor forbrugernes betalingsdata behandles.

Accessorisk virksomhed for forsikringsselskaber

Forbrugerrådet Tænk har ikke bemærkninger til de foreslåede ændringer som afledt konsekvens af Solvens II forordningens definitioner.

Krav til virksomheder, der driver livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed samtidig (SUL)

Forbrugerrådet Tænk kan støtte en tydeliggørelse og præcisering af kravene på området, og har således ikke bemærkninger til de foreslåede ændringer.

Behandling af personnummer i finansielle virksomheder

Forbrugerrådet Tænk kan tilslutte sig den foreslåede hjemmel til behandling af personnummer, så længe det i selve lovteksten begrænses til eksisterende kundeforhold, dvs. hverken gælder for tilbudsgivning eller øvrige situationer, hvor der ikke eksisterer et gensidigt kontraktforhold. Vi skal derfor foreslå følgende formulering i § 43 b:

§ 43 b. Finansielle virksomheder kan behandle oplysninger om personnummer i eksisterende kundeforhold med henblik på entydig identifikation ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning.

Vi står naturligvis til rådighed for eventuelle uddybninger.

Med venlig hilsen

Uffe Rabe Krag

Afdelingschef

Jakob Steenstrup

Seniorjurist

Victor Saxlund (FT)

Fra: Michael Camphausen <mca@camphausen.dk>
Sendt: 15. november 2021 16:07
Til: Høringer
Cc: Victor Saxlund (FT); Esben Holtt Langlet (FT); Jon Hasling Kyed (FT); Maja Alicia Petersen (FT)
Emne: DAFINA høringssvar vedrørende udkast til finansielt samlelovsforslag i høring mht. de foreslåede ændringer af betalingsloven
Sag: 21-016886
Sagsdokument: 230922

På vegne af **Dansk Fintech Alliance (DAFINA)** fremsendes hermed nedenstående **høringssvar** vedrørende Finanstilsynets ovennævnte udkast til finansielt samlelovsforslag, hvad angår lovudkastets forslag til ændring af **betalingsloven** specifikt med hensyn til bestemmelserne i lovens § 124 og § 125 om behandling af henholdsvis personoplysninger og betalingsoplysninger.

DAFINA takker for muligheden for at afgive nærværende høringssvar og skal således fremkomme med følgende bemærkninger, input og opfordringer vedrørende de foreslåede ændringer i betalingsloven, som fremsættes med henblik på at sikre en dansk lovimplementering af PSD2, der under behørig hensyntagen til beskyttelse af forbrugerne/brugerne understøtter den fortsatte udvikling, innovation og iværksætterier på betalingsområdet i overensstemmelse med formålet med PSD2, hvad især angår de nye tredjepartsudbydere / tredjepartsbetalingstjenester i form af de såkaldte kontooplysningstjenester (AISP'er), og som dermed modvirker unødigt dansk overimplementering på området, der ikke blot kan hindre eller begrænse fremkomsten af sådanne tredjepartsudbydere og kontooplysningstjenester herhjemme, men som også kan være til skade for danske tredjepartsudbydere og kontooplysningstjenester (og i det hele taget nye danske betalingsløsninger) i konkurrencen med de udenlandske af slagsen.

DAFINA har således ikke ønske om, at danske AISP'er i lovgivningen eller i tilsynspraksis/myndighedspraksis skal stilles bedre end udenlandske AISP'er; men omvendt har DAFINA og alliancens medlemmer bestående af netop flere AISP'er selvsagt behov for, at de danske AISP'er og de danske kontooplysningstjenester ikke stilles regulatorisk ringere end de udenlandske af slagsen. For i så fald vil PSD2 blive udvandet ved den danske overimplementering, hvorved hele formålet med PSD2 forspildes netop til skade for udviklingen og innovationen på betalingsområdet, som fintech-virksomhederne, iværksætterne, forbrugerne m.fl. ellers skulle have nydt godt af. Og det er netop det, vi frygter, vil blive tilfældet, hvis de foreslåede ændringer til betalingslovens § 124 og § 125 vedtages i den form og med de lovbemærkninger, som lovudkastet i høring lægger op til, jf. nærmere nedenfor.

Samlelovsforslagets § 5, nr. 4 – betalingslovens § 124 om personoplysninger

Finanstilsynet lægger med lovforslaget op til at præcisere betalingslovens § 124, stk. 2, således at det udtrykkeligt fremgår af bestemmelsen, at en betalingstjenesteudbyder (eksempelvis en kontooplysningstjenesteudbyder / AISP eller en betalingsinitieringstjenesteudbyder / PISP) *kun* må behandle brugerens personoplysninger, som er *nødvendige* for leveringen af betalingstjenesten, med brugerens udtrykkelige samtykke.

Dermed sker der en direktivnær/tekstnær (ordlydsmæssig) implementering af PSD2 art. 94, stk. 2, i selve lovbestemmelsen, som fremhæver kravet om udtrykkeligt samtykke som en egentlig betingelse for behandlingen af personoplysningerne, og som samtidig fremhæver kravet om nødvendighed i så henseende.

Vi støtter denne præcisering i lovbestemmelsen, der således ikke i sig selv indebærer en uhensigtsmæssig eller unødigt overimplementering i forhold til PSD2 eller i forhold til de nye retningslinjer fra European Data Protection Board (EDPB) om samspillet mellem PSD2 og GDPR netop i henseende til begrebet udtrykkeligt samtykke mv.

Vi støtter dermed også, at der i lovbemærkningerne sker en henvisning til disse nye retningslinjer fra EDPB og også, at det i lovbemærkningerne anføres, at begrebet udtrykkeligt samtykke i § 124 både i sektorpraksis og i tilsynspraksis skal forstås og fortolkes i overensstemmelse med de pågældende retningslinjer.

Vi støtter dog *ikke*, at der herudover i lovbemærkningerne sker en sådan fortolkning af begrebet udtrykkeligt samtykke og dermed en fortolkning af retningslinjerne, som på visse punkter synes at gå videre end selve retningslinjerne, og som samtidig ændrer retningslinjernes karakter af at være vejledende og dynamiske til at være decideret bindende og statiske.

Retningslinjerne som sådan bør med andre ord ikke implementeres i lovbemærkningerne, men derimod i en tilsynsvejledning (udarbejdet med inddragelse af sektoren), som i modsætning til lovbemærkningerne løbende kan justeres og tilpasses i overensstemmelse med tilsynspraksis herhjemme, i de andre EU-lande, EBA's guidelines og Q&As mv.

Vi er selvsagt indforstået med, at den overordnede konklusion fra EDPB's retningslinjer anføres i lovbemærkningerne, dvs. at det i lovbemærkningerne efter henvisningen til de nye retningslinjer tilføjes, at udtrykkeligt samtykke i henhold til PSD2 art. 94, stk. 2, og dermed lovens § 124, stk. 2, adskiller sig fra udtrykkeligt samtykke i henhold til GDPR, idet udtrykkeligt samtykke i betalingsreguleringen er et yderligere krav af kontraktmæssig karakter, hvormed der således kræves udtrykkeligt samtykke fra brugeren i overensstemmelse med PSD2 art. 94, stk. 2, når betalingstjenesteudbyderen har behov for adgang til brugerens personoplysninger for at kunne levere betalingstjenesten.

Men yderligere (over)fortolkning eller stramning af retningslinjerne i så henseende hører ikke hjemme i lovbemærkningerne, eksempelvis den uheldige bemærkning om, at PSD2 stiller mere restriktive krav til behandlingen af personoplysninger end GDPR. Herudover hører de forskellige eksempler, som også synes at indebære en vis (over)fortolkning eller stramning af retningslinjerne, ej heller hjemme i lovbemærkningerne, idet sådanne hårde eksempler i stedet bør fremgå af en fleksibel vejledning på området.

I denne forbindelse bemærkes især, at PSD2 og betalingsloven ikke blot anvender begrebet udtrykkeligt samtykke i henholdsvis art. 94 og § 124 om personoplysninger. Begrebet udtrykkeligt samtykke anvendes nemlig også i betalingsreguleringens særskilte bestemmelser om netop betalingsinitieringstjenester (PISP) og kontooplysningstjenester (AISP), hvor det således i overensstemmelse med PSD2 fremgår af betalingslovens § 84, at en PISP *"skal indhente brugerens udtrykkelige samtykke i overensstemmelse med § 82, før udbyderen kan iværksætte en betaling"*, og af betalingslovens § 87 tilsvarende fremgår, at en AISP *"må kun udbyde kontooplysningstjenester på baggrund af brugerens udtrykkelige samtykke, der er afgivet i overensstemmelse med § 82"*.

Når de omhandlede lovbemærkninger til § 124, stk. 2, med henvisning til de nye retningslinjer fra EDBP om PSD2 art. 94, stk. 2, herefter medtager et konkret eksempel om AISP og om formålet med den givne kontooplysningstjeneste mv. i forhold til begrebet udtrykkeligt samtykke, giver det alt andet lige usikkerhed om det fortolkningsmæssige samspil mellem begrebet udtrykkeligt samtykke i § 124's forstand og begrebet udtrykkeligt samtykke i § 84's / § 87's forstand.

Der bør således ikke direkte eller indirekte være eksempler på det sidste i lovbemærkningerne til § 124, dvs. forståelsen af begrebet udtrykkeligt samtykke i lovens § 84 og § 87 (jf. § 82) bør ikke indirekte fastlægges i lovbemærkningerne til § 124, men derimod i en tilsynsvejledning som foreslået, som nærmere kan beskrive samspillet mellem samtlige disse bestemmelser, netop fordi begrebet i bestemmelserne ikke nødvendigvis er ens og på denne vis ikke nødvendigvis skal forstås på samme måde.

Dette fremgår således netop af de nye EDBP retningslinjer, der udtrykkeligt anfører, at *"i henhold til artikel 33, stk. 2, i [PSD2] finder dette krav om betalingstjenestebrugerens udtrykkelige samtykke ikke anvendelse på kontooplysningstjenesteudbydere. Artikel 67, stk. 2, litra a), i [PSD2] indeholder imidlertid stadig bestemmelser om udtrykkeligt samtykke for kontooplysningstjenesteudbydere vedrørende levering af tjenesten"* (vores fremhævning). Begrebet er med andre ord ikke det samme i de forskellige artikler/bestemmelser i PSD2.

Derfor bør AISP eksemplet i lovbemærkningerne (side 128 midtfor) til § 124, stk. 2, alt andet lige udgå eller i det mindste tilpasses til den nævnte passus fra EDBP retningslinjerne. Som nævnt bør samspillet mellem § 124 og § 84 / § 87 i stedet medtages i en kommende vejledning på området, som bedre og mere fleksibelt kan forholde sig til begrebet udtrykkeligt samtykke i de forskellige henseender og løbende kan tilpasses og justeres i overensstemmelse med praksis mv.

Vi skal derfor **opfordre** til, at stramningerne og eksemplerne i lovbemærkningerne til den præciserende bestemmelse i lovens § 124, stk. 2, som i et vist omfang kan være udtryk for en uhensigtsmæssig og unødigt overimplementering i forhold til både PSD2 og de nye retningslinjer fra EDBP, og som i et vist omfang også angår andre bestemmelser i loven (nemlig § 84 og § 87), udgår som ovenfor beskrevet.

Vi er på denne vis bekymrede for, at nye danske AISP- og PISP-løsninger vil blive underlagt en mere snæver, restriktiv og hæmmende regulering / myndighedspraksis på området, end hvad både PSD2 og EDBP i grunden foreskriver, hvilket alt andet lige vil stille danske AISP'er og PISP'er ringere i forhold til de udenlandske af slagsen og dermed vil være til skade for innovationen og konkurrencen på området herhjemme.

Samlelovforslagets § 5, nr. 6 – betalingslovens § 125 om betalingsoplysninger

Finanstilsynet lægger med lovforslaget op til at ændre betalingslovens § 125, stk. 2, om betalingsoplysninger, således at bestemmelsens ordlyd fortsat flugter med ordlyden i lovens § 124, stk. 2, om personoplysninger i forlængelse af denne bestemmelses nye formulering i overensstemmelse med PSD2, art. 94, stk. 2, jf. ovenfor.

Der er dog den væsensforskel på de to bestemmelser i betalingsloven, at § 124, stk. 2, om personoplysninger hidrører fra netop PSD2, hvorimod betalingslovens § 125, stk. 2 og også stk. 3 (§ 125 i det hele taget) som bekendt er udtryk for en dansk særbestemmelse, der ikke genfindes i PSD2, og som dermed i forvejen er udtryk for dansk overimplementering på området (hidrørende fra det særlige regulatoriske og politiske kompromis tilbage i 2017 i forbindelse med PSD2's implementering i den nye betalingslov).

Vi støtter umiddelbart ønsket om, at de to lovbestemmelser om henholdsvis behandling af personoplysninger og behandling af betalingsoplysninger (i sig selv et dansk særbegreb) ordlydsmæssigt fortsat følges ad, hvad angår kravet om brugerens udtrykkelige samtykke hertil. Dette vil således ikke i sig selv indebære en (yderligere) uhensigtsmæssig eller unødigt overimplementering i forhold til PSD2 eller i forhold til de nye retningslinjer fra EDPB netop i henseende til begrebet udtrykkeligt samtykke.

Vi støtter dog *ikke*, at der herudover i lovbemærkningerne i realiteten sker en sådan fortolkning og stramning af begrebet direkte henvendt til brugeren (også et dansk særbegreb), som både indebærer en yderligere uhensigtsmæssig og unødigt overimplementering i forhold til PSD2 og reelt indebærer en yderligere uhensigtsmæssig og unødigt overimplementering i forhold til myndighedspraksis om selve AISP-begrebet, herunder Finanstilsynets praksis/fortolkning på området (som den kommer til udtryk i tilsynets orientering/vejledning fra januar 2019 om AISP-begrebet) og EBA's (den europæiske banktilsynsmyndighed) praksis/fortolkning på området (som den kommer til udtryk i EBA's Q&A fra september 2019 om AISP-begrebet, jf. nærmere nedenfor).

Lovbemærkningerne i forbindelse med ændringen af lovens § 125, stk. 2, forholder sig således ikke kun direkte til begrebet udtrykkeligt samtykke, men i realiteten også direkte til begrebet direkte henvendt til brugeren – og dermed indirekte også til AISP-begrebet – i følgende passage (side 131 øverst – vores fremhævning):

“For så vidt angår tjenester direkte henvendt til brugeren, jf. § 125, stk. 3, nr. 2, betyder det, at tjenesten skal være til brugerens egen anvendelse. Brugeren skal selv have adgang til og rådighed over det produkt, som tjenesten udarbejder, f.eks. et budget eller forbrugsoverblik. Dette skal sikre, at brugeren får mulighed for at se og gennemgå det udarbejdede budget eller forbrugsoverblik, før brugeren f.eks. beslutter sig for, om dette skal videregives til tredjemand, eksempelvis til brug for en kreditvurdering eller rådgivning”.

Som ovenfor nævnt bør sådanne altafgørende begreber ikke overimplementeres eller låses fast i lovbemærkningerne, men derimod forklares nærmere (som hidtil) i en

tilsynsvejledning/tilsynsorientering (udarbejdet med inddragelse af sektoren), som i modsætning til lovbemærkningerne løbende kan justeres og tilpasses i overensstemmelse med tilsynspraksis herhjemme, i de andre EU-lande, EBA's guidelines og Q&As mv.

Herudover bør selve kontooplysningstjenestebegrebet / AISP-begrebet hidrørende fra PSD2, som direkte er underlagt Finanstilsynets tilsyn og fortolkning, ikke også indirekte blive underlagt Forbrugerombudsmandens tilsyn og fortolkning (såkaldt dobbeltkompetence eller parallelkompetence), hvilket alt andet lige vil blive tilfældet i realiteten og i praksis, såfremt ovenstående passage ikke udgår af lovbemærkningerne til § 125 (hvilken bestemmelse i det hele er underlagt Forbrugerombudsmandens tilsyn), idet passagen reelt sigter til netop kontooplysningstjenester / AISP-løsninger (eksemplerne i passagen omhandler netop kontooplysningstjenester / AISP-løsninger og AISP-videregivelsesløsninger).

Som nævnt er selve kontooplysningstjenestebegrebet / AISP-begrebet således i forvejen fortolket og afgrænset nærmere i Finanstilsynets orientering netop herom fra januar 2019, og det er vores klare opfattelse, at den ovennævnte passage i lovbemærkningerne reelt indebærer en betydelig stramning af AISP-begrebet i tilsynets orientering og også i tilsynets praksis ved, at en AISP-løsning og en AISP-videregivelsesløsning tilsyneladende fremadrettet kun skal betragtes som direkte henvendt til brugeren / til brugerens egen anvendelse i lovens forstand, hvis de omhandlede betalingsoplysninger ikke blot er blevet gjort tilgængelige for brugeren (uanset om brugeren herefter selv har gjort sig bekendt med oplysningerne eller ej), men kun hvis brugeren har gjort sig bekendt med oplysningerne (har set og gennemgået oplysningerne) – og i videregivelsessituationen tilsvarende kun hvis brugeren har gjort sig bekendt med betalingsoplysningerne tidsmæssigt før brugerens beslutning om videregivelse af oplysningerne til tredjemand.

Stramningen består med andre ord i, at det ikke længere vil være tilstrækkeligt/afgørende, at betalingsoplysningerne blot af AISP'en er gjort tilgængelige for brugeren (uanset om brugeren vælger at se og gennemgå oplysningerne selv), og at det heller ikke længere vil være tilstrækkeligt/afgørende, at det udtrykkelige samtykke fra brugeren i videregivelsessituationen er afgivet samtidig med brugerens selvstændige udtrykkelige samtykke til AISP'en (dvs. at brugeren ikke længere kan beslutte brugen af AISP'en og beslutte videregivelsen til / brugen af tredjemand samtidig, idet flowet i så henseende tilsyneladende skal splittes op i et før og efter, så at sige). Der skal naturligvis afgives udtrykkeligt samtykke i begge henseender, og disse samtykker kan ikke blandes sammen i én og samme formulering; men hidtil har det været muligt at indhente de to udtrykkelige samtykker samtidig uden at skulle splittet flowet op tidsmæssigt i flere separate flows – og sådan bør det også være fremadrettet, således at de danske AISP-videregivelsesløsninger ikke bliver unødigt tunge og komplekse sammenholdt med de udenlandske af slagsen (især de danske open banking platforme sammenholdt med de udenlandske open banking platforme).

En sådan betragtning/antagelse er således ikke kun i strid med tilsynets hidtidige praksis/fortolkning, men som nævnt også i strid med EBA's praksis/fortolkning på området. Der henvises i denne forbindelse til følgende Q&A fra EBA i september 2019 netop om AISP-begrebet mv., hvor EBA således konkluderer (vores fremhævning):

[Clarification on whether a particular business model type constitutes the provision of an account information service as defined by Article 4 \(16\) of PSD2 | European Banking Authority \(europa.eu\)](#)

*"Articles 4(16) and 67(1),(2) PSD2 **do not require that the account information service provider (AISP) provides the consolidated information to the payment service user (PSU) in order for the service to constitute an 'account information service' according to PSD2. The AISP may therefore transmit the consolidated information to a third party with the PSU's explicit agreement.** Regarding the use made by any third party of the consolidated information transmitted, other provisions of EU law may apply, for instance the General Data Protection Regulation (EU) 2016/679 (GDPR)."*

Det fremgår med andre ord udtrykkeligt af EBA's konklusion, at brugerens udtrykkelige samtykke til videregivelsen af betalingsoplysningerne til tredjemand ikke forudsætter eller kræver, at brugeren først har set og gennemgået oplysningerne, endsige at oplysningerne er præsenteret / gjort tilgængelige for brugeren. Der kan således sagtens være tale om et udtrykkeligt samtykke i reguleringens forstand til videregivelse, uanset om brugeren er gjort bekendt med oplysningerne eller ej. Der kan med andre ord ikke indfortolkes i begrebet udtrykkeligt samtykke, at brugeren kun kan beslutte at videregive oplysningerne til tredjemand, når brugeren selv kender oplysningerne som

sådan. Det udtrykkelige samtykke går dermed på selve videregivelsen og ikke på kendskabet som sådan. Sådan bør det også være efter betalingsloven, således at der ikke stilles større krav til det udtrykkelige samtykke efter lovens § 125, end hvad følger af PSD2.

Dette kan også udtrykkes således, at AISP-løsningen / AISP-videregivelsesløsningen naturligvis godt kan/bør betragtes som direkte henvendt til brugeren / til brugerens egen anvendelse, uanset om brugeren har gjort sig bekendt med betalingsoplysningerne (blot disse i det mindste er gjort tilgængelige for brugeren, uanset om brugeren så vælger ikke at se og gennemgå oplysningerne), så længe løsningen fra den tredjemand, der modtager betalingsoplysningerne, i sig selv også er direkte henvendt til brugeren / også er til brugerens egen anvendelse, hvormed det er tilstrækkeligt at de udtrykkelige samtykker fra brugeren til AISP'en og tredjemand indhentes og afgives samtidig (dvs. uden en tidsmæssige forskydning, så længe der stadig er tale om to udtrykkelige samtykker i så henseende: ét til indhentelse af oplysninger og et andet til videregivelse af oplysninger).

Derfor bør den pågældende passage i lovbemærkningerne (side 131 øverst) til § 125, stk. 2 (som selvsagt også ville kunne bruges til forståelsen af begrebet direkte henvendt til brugeren i § 125, stk. 3), alt andet lige udgå i sit hele. Vi kan således ikke støtte den begrebsmæssige fortolkning og stramning, som gengives heri, og som vil kunne være ødelæggende i praksis for de danske AISP-løsninger og AISP-videregivelsesløsninger, som i forvejen er underlagt en dansk særregel på området, og som ikke kan tåle, at den danske særregel bliver endnu strammere og dermed bliver udtryk for endnu mere dansk overimplementering på området. Vi kan ej heller støtte, at AISP-begrebet reelt overgår fra Finanstilsynet til Forbrugerombudsmanden, der således i praksis vil få en form for veto på området.

Med andre ord kan vi ikke støtte og de danske AISP'er m.fl. ikke tåle, at den liberalisering af den danske særregulering (lovmæssige begrænsning) af muligheden for at behandle betalingsoplysninger, som den nugældende § 125 i grunden er udtryk for (det regulatoriske og politiske kompromis fra 2017 som ovenfor nævnt), ligefrem reverseres eller udhules ved en sådan begrebsmæssig fortolkning og stramning som gengivet i lovbemærkningerne, hvilket også vil være en udvanding af hele formålet med PSD2 og af de nye AISP-løsninger i medfør heraf. Brugerne har ej heller behov for en sådan udvanding og dermed indskrænkning af brugerens valgmuligheder i praksis, så længe brugerne fortsat er sikret, at de altid skal afgive udtrykkelige samtykker i så henseende og altid kan tilbagekalde allerede afgivne samtykker.

Vi skal derfor **opfordre** til, at det citerede afsnit i lovbemærkningerne (side 131 øverst) til § 125, stk. 2, i det hele udelades, hvilket vil kunne ske uden at påvirke de øvrige bemærkninger til bestemmelsen. Hvis det pågældende afsnit mod forventning medtages, bør det i det mindste tilpasses ovenstående, således at det i stedet fremgår klart og tydeligt, at det er tilstrækkeligt, at betalingsoplysningerne blot er gjort tilgængelige for brugeren (uanset om brugeren vælger at gøre sig bekendt med oplysningerne eller ej), og at det ligeledes er tilstrækkeligt, at brugeren giver udtrykkeligt samtykke til videregivelsen af oplysningerne tidligst samtidig med, at brugeren giver udtrykkeligt samtykke til indhentelsen af oplysningerne (brugeren kan blot ikke give samtykke til videregivelse af oplysningerne på et tidligere tidspunkt end indhentelsen og tilgængeliggørelsen af oplysningerne, men altså gerne samtidig).

Vi er på denne vis bekymrede for, at eksisterende og nye danske AISP-løsninger, herunder eksisterende og nye danske AISP-videregivelsesløsninger og open banking platforme, også i denne henseende vil blive underlagt en mere snæver, restriktiv og hæmmende regulering / myndighedspraksis på området, end hvad både PSD2 og hidtidig myndighedspraksis i grunden foreskriver, hvilket alt andet lige vil stille danske AISP'er m.fl. ringere i forhold til de udenlandske af slagsen og dermed vil være til skade for innovationen og konkurrencen på området herhjemme.

Sammenfattende støtter vi således ændringerne ordlydsmæssigt/tekstmæssigt i selve bestemmelsens formulering i § 124, stk. 2, og § 125, stk. 2, men vi kan derimod *ikke* støtte de fortolkningsmæssige stramninger af begreberne udtrykkeligt samtykke og direkte henvendt til brugeren, som er medtaget i lovbemærkningerne til disse bestemmelser. Vi **opfordrer** derfor til, at de omhandlede passager i lovbemærkningerne (side 128 midtfor og især side 131 øverst) helt udgår eller i det mindste justeres i overensstemmelse med det ovenanførte af hensyn til især de danske AISP-løsninger og AISP-videregivelsesløsninger og dermed i overensstemmelse med hele formålet med PSD2 til gavn for udviklingen, innovationen og brugermulighederne på betalingsområdet.

DAFINA står naturligvis gerne til rådighed for yderligere uddybning af og dialog om ovenstående.

DAFINA vil herudover tillade sig at rette direkte henvendelse til Finanstilsynet om andre implementeringsmæssige og fortolkningsmæssige udeståender, punkter, forhold mv. forbundet med implementeringen af PSD2 i betalingsloven (fx særligt om betalingsoplysninger og brugersamtykke i forhold til fælleskonti, lovens præceptivitet mht. betalingsoplysninger og brugersamtykke i rene erhvervsforhold, lovens præceptivitet mht. betalingsinstitutters adgang til pengeinstitutters betalingskontotjenester, lovens betalingsinstrumentbegreb og lovens betalingsindløsningsbegreb, lovens forbrugerbeskyttelsesreglerne mht. gebyrer, chargeback mv. ved betalingsinitieringer/PISP, lovens regnskabs- og revisionsregler mht. PISP og AISP, om indløsning af restværdi mht. e-penge / ikke-vederlagsfrie elektroniske tjenester) med henblik på en drøftelse med tilsynet af disse forskellige forhold og forhåbentligt også med henblik på, at disse forhold på sigt vil kunne afklares og berigtiges ved en kommende ændringslov.

Med venlig hilsen

Dansk Fintech Alliance (DAFINA)

Fra: Victor Saxlund (FT) <VIC@ftnet.dk>

Sendt: 18. oktober 2021 12:41

Til: Victor Saxlund (FT) <VIC@ftnet.dk>; Esben Holtt Langlet (FT) <ESLA@FTNET.DK>

Emne: Offentlig høring af udkast til ændring af lov om finansiel virksomhed og flere andre love (frist den 15. november 2021)

Til rette vedkommende

Finanstilsynet sender hermed udkast til ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og flere andre love (Udpegelse af afviklingsmyndigheder for nødlidende centrale modparter og regler for livsforsikringsvirksomheder der udbyder syge- og ulykkesforsikringer) i offentlig høring.

Vi imødeser eventuelle bemærkninger til lovforslaget **senest den 15. november 2021**.

Bemærkninger bedes sendt til hoeringer@ftnet.dk med kopi til vic@ftnet.dk og esla@ftnet.dk. I kan rette eventuelle spørgsmål til lovforslaget til undertegnede.

Med venlig hilsen

Victor Saxlund

Fuldmægtig, cand. jur
Juridisk kontor

Århusgade 110, 2100 København Ø
Direkte tlf.: +45 33 55 83 37
<mailto:vic@ftnet.dk>
www.finanstilsynet.dk

Finanstilsynet er ansvarlig for behandlingen af de personoplysninger, vi modtager om dig. Du kan læse mere om, hvordan vi behandler dine personoplysninger på vores hjemmeside <https://www.finanstilsynet.dk/Kontakt/Privatlivspolitik>

Finanstilsynet gør opmærksom på, at denne e-mail og eventuelle vedhæftede filer er fortrolige. Hvis du har modtaget denne mail ved en fejl, bedes du straks oplyse Finanstilsynet herom ved at besvare denne e-mail og derefter slette e-mailen. Vi gør opmærksom på, at hvis du har modtaget denne e-mail ved en fejl, kan enhver form for kopiering, offentliggørelse eller distribution af denne e-mail være ulovlig.

Victor Saxlund (FT)

Fra: Anna Lærke Kraft - ALK <ALK@atp.dk>
Sendt: 16. november 2021 14:11
Til: Høringer; Victor Saxlund (FT); Esben Holtt Langlet (FT)
Cc: Ole S. Andersen - OSA; Tomas Krüger Andersen - TKA; Torben Christensen - TCH
Emne: Vedr. høring over udkast til forslag til ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder og lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love

Sag: 21-016886
Sagsdokument: 232309

Kære Victor

Tak for tålmodigheden.

Jeg har indsat ATP's høringssvar nedenfor:

ATP takker for muligheden for at afgive bemærkninger til Finanstilsynets udkast til forslag til ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder og lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love.

I udkastet til lovforslagets § 1, nr. 10, foreslås det gennem en nyaffattelse af den gældende § 24 i lov om finansiel virksomhed i en ny § 29, stk. 4, at indføre krav om, at forsikringsselskaber kun kan drive accessorisk servicevirksomhed, der opfylder Solvens II-forordningens definition af accessorisk servicevirksomhed, og at sådan accessorisk servicevirksomhed altid skal drives i et separat datterselskab. Den foreslåede ændring har ifølge bemærkningerne til lovforslaget til formål at sikre, at der i dansk lovgivning tages højde for, at "Solvens II-forordningen finder direkte anvendelse i Danmark".

ATP skal hertil indledningsvist bemærke, at ATP ikke er omfattet af Solvens II-direktivet og Solvens II-forordningen, og at de foreslåede ændringer derfor ikke umiddelbart har virkning for ATP.

Pensionsvirksomheders og ATP's investering i og ejerskab af fast ejendom har indtil i dag udgjort en nødvendig og naturlig del af en veldiversificeret langsigtet investeringsportefølje. Krav om udskillelse af disse investeringer til datterselskaber vil ændre på dette og begrænse virksomhedernes muligheder for effektivt at organisere deres ejendomsinvesteringer bedst muligt, ligesom det må forventes at medføre øgede omkostninger, der i sidste ende må bæres af pensionsvirksomhedernes medlemmer.

De bevæggrunde, som synes at ligge bag ønsket om, at eje og/eller drift af fast ejendom og/eller infrastruktur bør udskilles til et selvstændigt datterselskab, virker dels uklare, dels ikke at være analyseret og afdækket i tilstrækkelig grad i forhold til de nuværende regler, ligesom det virker uklart, om lovudkastets forslag går videre end nødvendigt ift. til Solvens II-reglerne.

Vi har ikke indsigt i, i hvilket omfang den øvrige pensionsbranche forud for lovudkastet har været inddraget i drøftelser og analyser for at afdække forslagens konsekvenser, men ATP har ikke været inddraget i en sådan proces. Vi kan se af F&P's høringssvar, at F&P's medlemmer har samme bekymringer om forslagens konsekvenser i forhold til ændringerne omkring "accessorisk virksomhed" i relation til eje/drift af fast ejendom. ATP synes, at det vil være hensigtsmæssigt at udskyde denne del af lovforslaget indtil videre og indlede en dialog med pensionsbranchen og ATP, således at konsekvenser afdækkes og analyseres, ligesom den nødvendige balance mellem Solvens II-reglerne og eventuelle regelændringer i dansk lovgivning kan findes.

Vi skal afslutningsvis gøre opmærksom på, at for så vidt angår ATP synes der ikke på tilsvarende vis at være et behov for strukturel opdeling. ATP lovens unikke karakter gør dels, at medlemmerne ikke kan flytte deres opsparing til et andet pensionselskab og dermed sætte likviditeten under pres, og dels at ATP som følge af lovens krav investerer på en konservativ facon, således at de risici, som måtte vedrøre investeringer i fast ejendom og infrastruktur, kan rummes i ATP's øvrige investeringsportefølje. På baggrund heraf er det vores klare forventning, at Finanstilsynet ikke vil søge at etablere tilsvarende krav for ATP. Hvis Finanstilsynet ønsker synspunkterne ovenfor uddybet, deltager vi gerne i nærmere dialog herom.

Med venlig hilsen
Anna

Best regards
Anna Lærke Kraft

Senior Legal Counsel · P&I Legal
Direct number +4521524446
E-mail ALK@ATP.DK

ATP · Kongens Vænge 8 · 3400 Hillerød
Phone 70 11 12 13 · www.atp.dk · CVR-no. 43405810
Follow ATP on [Facebook](#) · [LinkedIn](#)

For information on how the ATP Group process your personal data, see atp.dk/en/processing-of-personal-data

This e-mail may contain confidential information and is intended solely for the addressee. Any disclosure of this information is strictly prohibited and may be unlawful. If you have received this e-mail in error, please notify us immediately and delete this mail without producing, distributing or retaining copies hereof. Thank you.

Fra: Anna Lærke Kraft - ALK

Sendt: 15. november 2021 13:55

Til: 'hoeringer@ftnet.dk' <hoeringer@ftnet.dk>; 'vic@ftnet.dk' <vic@ftnet.dk>; 'esla@ftnet.dk' <esla@ftnet.dk>

Cc: Ole S. Andersen - OSA <osa@atp.dk>

Emne: Vedr. høring over udkast til forslag til ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder og lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love

Kære Victor

Tak for muligheden for at deltage i ovenfor nævnte høring.

Jeg skriver for at gøre opmærksom på, at vi forventer at sende bemærkninger til lovforslaget enten sent i aften eller i morgen.

Tak for jeres forståelse.

Venlig hilsen
Anna

Best regards
Anna Lærke Kraft

Senior Legal Counsel · P&I Legal
Direct number +4521524446
E-mail ALK@ATP.DK

ATP · Kongens Vænge 8 · 3400 Hillerød
Phone 70 11 12 13 · www.atp.dk · CVR-no. 43405810
Follow ATP on [Facebook](#) · [LinkedIn](#)

For information on how the ATP Group process your personal data, see atp.dk/en/processing-of-personal-data

This e-mail may contain confidential information and is intended solely for the addressee. Any disclosure of this information is strictly prohibited and may be unlawful. If you have received this e-mail in error, please notify us immediately and delete this mail without producing, distributing or retaining copies hereof. Thank you.

Finanstilsynet
Att.: Victor Saxlund
Århusgade 110
2100 København Ø

Den 18. november 2021

Høring over udkast til forslag til ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder og lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love

Finanstilsynet har den 18. oktober 2021 udsendt forslag til ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder og lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love.

Dansk Erhverv har hertil følgende bemærkninger:

Generelle bemærkninger

Det fremsatte lovforslag indeholder 81 ændringer i 11 forskellige love. Love, som kun har en ganske perifer indbyrdes relation, og hvor overskriften på samlelovsforslaget ikke er dækkende for samtlige love. Fremsættelse af sådanne samlelove medfører en risiko for, at der i høringsfasen ikke kan leveres et grundigt og tilbundsående stykke arbejde, herunder risiko for at væsentlige elementer i forslaget overses, og at der ved Folketingets senere behandling er risiko for, at politikerne kan have svært ved at gennemskue lovforslagets konsekvenser og formål. Når et sådant forslag så tillige sendes i høring med fire ugers frist, hvoraf den ene uge er efterårsferie, gør det blot muligheden for et tilbundsående arbejde fra høringsparterne endnu sværere.

Dansk Erhverv skal derfor opfordre til at sådanne samlelovsforslag i videst mulige omfang undgås.

Specifikke bemærkninger - overordnet

§5 – vedr. ændringerne i lov om betalinger

Denne del af lovforslaget vedrører ændringer i lov om betalinger, som er implementeringen af Payment Service Directive 2 (PSD2), som er et totalharmoniseringsdirektiv i dansk ret. Dette lægger i sig selv ret væsentlige begrænsninger for medlemsstaternes manørefrihed i forhold til at gå længere end direktivet.

Bestemmelserne §§81 og 125 er eksempler på en overimplementering af direktivet i dansk ret. Ift. §81 lemper man ved nærværende forslag overimplementeringen, mens man omvendt tilsyneladende strammer denne i §125.

Det fremgår imidlertid af det sammenfattende skema under punkt 9 i forslagens bemærkninger, at lovforslaget ikke er i strid med principperne for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ikke går videre end minimumskrav i EU-regulering. Dette er således ikke korrekt. Det forhold, at der ved nærværende forslag lempes i overimplementeringen i §81 ændrer ikke herved. Skemaet er derfor ikke korrekt og ikke retvisende.

Nedenfor vil vi komme med specifikke bemærkninger bestemmelserne.

Specifikke bemærkninger - konkret

Til nr. 1 (§ 1, stk. 7, i lov om betalinger)

Det er en konsekvensrettelse og vi har ingen bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 81, stk. 1, i lov om betalinger)

Det er en konsekvensrettelse og vi har ingen bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 81, stk. 4, 5 og 6, i lov om betalinger)

Generelt ift. kontantpligten (lovens §81)

Erfaringer fra de senere år er at færre og færre kunder betaler med kontanter. Samtidig har det vist sig, at ordningen med muligheden for, at betalingsmodtagere kan sige nej tak til kontanter om aftenen og natten, ikke har givet nævneværdige udfordringer for kunderne.

Det forhold, at der ikke har været nævneværdige udfordringer for kunderne i de forgange år bør netop give anledning til at overveje, om det er muligt helt at fjerne kontantpligten. Der synes ikke at være et behov for at samtlige betalingsmodtagere i 2021, herunder supermarkeder, kiosker, tankstationer, hoteller, biografteater, svømmehaller, diskoteker, restauranter mv., skal være forpligtet til at modtage kontanter.

Kontanter vil i en række situationer være uforholdsmæssigt besværlige. De er langsommelige (fx mange mennesker der skal ekspederes hurtigt til fx en koncert). De er forbundet med større risici end digitale betalinger (røverier mm). De er ekstraordinært omkostningskrævende (der skal eksempelvis opbygges sikkerhed, overvågning, kontantafhentning mm). De er overflødige i en række situationer (eksempelvis på fodboldstadion, hvis folk ved at det er kontantfrit - ligesom vi har set det fungere rigtig godt ved bl.a. festivaler, der har fået dispensation). Og så er der bare en række situationer, hvor kontanter ikke passer ind (fx hygiejne ved take away etc. eller ved nye smarte koncepter). Vi ser derfor også flere butikker, som skilte med, at de foretrækker betalingskort fremfor kontanter. Det har Forbrugerombudsmanden imidlertid vurderet ikke er tilladt at skilte med. Der er endvidere flere og flere butikker, der afviser kontanter – uanset kontantpligten. Det gør de, fordi der ikke er en relevant efterspørgsel blandt virksomhedens kunder ift. at benytte kontanter.

Andelen af kontantbetalinger er generelt meget lille i dag. Der er imidlertid stor forskel på de enkelte butikkers kontantandele. Det afhænger bl.a. meget af hvilke varer/ydelse de sælger, hvem køberne er og hvor i landet butikken er beliggende.

Andelen af kontantbetalinger hos de enkelte betalingsmodtagere vil derfor svinge fra ganske få procent til over 20% - men uanset hvor stor en andel af betalingerne, der er i kontanter, er betalingsmodtageren forpligtet til at opretholde et helt stort og dyrt system (kasseapparat, byttepenge, sikkerhed mv) til at modtage kontanter.

Det synes ikke at være proportionalt. Den seneste analyse, der er lavet af kontantens betydning i samfundet, er udfærdiget af Nationalbanken i sommeren 2016 – den baserer sig på tal fra 2015. Rapporten var en del af baggrunden for lovændringen, der blev vedtaget i 2017. Der er ikke siden da lavet en grundig analyse af kontantens rolle og betydning i samfundet. Der er derfor behov for, at Folketinget pålægger Regeringen at foretage en fornyet analyse af kontantens rolle i samfundet med henblik på generelt at revidere kontantpligten. I den forbindelse kan der også ses på de mange dispensationsansøgninger, der er tilgået Finanstilsynet og Erhvervsministeriet siden seneste lovændring.

Da kontantpligten alene gælder betalingsmodtagere i form af butikker og tilsvarende hvor kunder køber vare og ydelser, og ikke banker, giver dette anledning til ikke uvæsentlige praktiske problemer for butikkerne, som har vanskeligt ved at komme af med kontanterne og endnu vanskeligere ved at købe kontanter i form af byttepenge. Der er steder i landet, hvor butikker skal køre mere end 100 km for at komme til en bank, hvor de kan købe byttepenge. Det er urimeligt og er ikke proportionalt ift. det begrænsede behov, der er for kontanter i detailhandlen.

Det er vigtigt fortsat at være opmærksom på den ikke ubetydelige røveririsiko, der er ved at håndtere kontanter, og de deraf følgende store menneskelige konsekvenser ved et røveri.

Dansk Erhverv har i systemet Crimestat i årene fra 2018 og i år til dato registeret 358 røverier. Røverierne fordeler sig således:

Tidsrum	Andel
Kl. 22.00-06.00	18%
Kl. 20.00-22.00	33%
Kl. 06.00-20.00	49%

Der ligger derfor fortsat en ganske væsentlig andel af røverierne i dagtimerne.

I de røveriudsatte butikker er kontantfrihed fra kl. 20.00 derfor ikke tilstrækkelig. Butikkerne oplever røverier ved højlys dag, og det er på få år blevet mere almindeligt end tidligere – hvor røverier oftere udførtes i de mørke timer. Generelt oplever butikkerne, at flere røverier synes at være langt mere impulsive i dag end tidligere. Butikkerne oplever videre, at røverierne oftere end tidligere udføres af personer i påvirket tilstand eller med mentalt/psykisk handicap – personer, der i situationen ikke har de store betænkeligheder ved deres gerning. De tænker ikke over det personale, som efterlades med ar for livet. For dem gør det ingen forskel, om de bliver fanget og buret inde. Og for dem er selv 500 kr. i mønter nok til at gøre dem tilfreds.

Dansk Erhverv foreslår derfor følgende:

- Kontantpligten afskaffes
- Subsidiært at kontantpligten liberaliseres yderligere fx i form af:
 - o Yderligere dispensationsmuligheder, fx til:
 - Butikker der er hårdt plaget af røverier
 - Nye innovative forretningskoncepter, hvor kontanthåndteringen umuliggør konceptets tilblivelse
 - Forretningskoncepter, hvor kontanthåndtering er særligt byrdefuldt, uhygiejnisk og/eller risikofyldt.
 - o Muligheden for at sige nej-tak til kontanter udvides til minimum generelt at gælde fra kl. 18.00 til 08.00 (ca. 75% af alle røverier sker i det tidsrum)
 - o Mulighed for at sige nej tak til store sedler (1.000 og 500 kr-sedlerne). Det vil både have et sikkerhedsmæssigt aspekt, såvel som et hvidvaskaspekt.
- Mulighed for at butikker kan opfodre kunderne til at betale med kort
- Mulighed for at kræve, at kunden kun betaler med lige penge

Vedr. §81, stk. 4 - Betalingsmodtagere kan fravige stk. 1 for så vidt angår betalinger fra betalere, der ikke er forbrugere.

Dansk Erhverv bakker op om enhver liberalisering af kontantpligten. Derfor tager vi også positivt imod muligheden for, at betalingsmodtagere kan sige nej tak til kontanter fra betalere, der ikke er forbrugere. I praksis vil ændringen imidlertid have en meget begrænset betydning ved sædvanligt varesalg af fysiske varer. Langt de fleste butikker har både forbrugere og engroskunder og det vil ikke være muligt eller relevant at skelne mellem disse to kunder ifm. betalingen, og når butikken alligevel skal tage imod kontanter fra forbrugere, giver det ingen mening ikke at yde den samme service for engroskunder. Det vil desuden være praktisk umuligt for butikkerne at kontrollere hver enkelt kunde for at afklare, om den pågældende er forbruger eller ej.

At tage imod kontanter handler i det væsentligste om, hvad kunden efterspørger – så så længe der er kunder, der vil betale med kontanter, vil der være butikker, der vil tage imod kontanter. Dette skal endvidere ses i lyset af, at så længe kontantpligten generelt består, vil der være erhvervsdrivende, der har behov for at betale med kontanter, når de handler med andre erhvervsdrivende. Generelt foregår betalinger i engroshandlen med elektroniske betalingsformer, på konto eller via regning.

For så vidt angår fjernelsen af underretningskravet til Finanstilsynet i de situationer, hvor betalingsmodtageren vælger at kunne sige nej tak til kontanter fra kl. 20.00 til 22.00 i udsatte områder, så ser Dansk Erhverv positivt på denne lettelse af byrder. Som ovenfor nævnt er det Dansk Erhvervs holdning og anbefaling, at kontantpligten helt fjernes, men som det mindre i det mere vil en mere gennemskuelig regel være, at kontantpligten kun gælder fra kl. 08.00 til 18.00. Det er en unødigt regel, at der skal være to forskellige regler med to forskellige tidsrum, hvor man kan sige nej tak til kontanter i forskellige områder af landet. Erfaringerne har vist, at det ikke giver anledning til udfordringer for forbrugerne, at der takkes nej til kontanter om aftenen – dette er derfor uafhængigt af hvilket postnummer betalingsmodtageren er beliggende i.

Vedr. §81, stk. 5 - Stk. 1 finder ikke anvendelse på betalingsmodtagere, når disse indgår som en del af festivaler, byfester og lignende arrangementer af midlertidig karakter, der opfylder en række betingelser

Dansk Erhverv bakker op om enhver liberalisering af kontantpligten. Derfor tager vi også positivt imod muligheden for, at betalingsmodtagere i form af festivaler, byfester og lignende arrangementer af midlertidig karakter kan sige nej tak til kontanter.

Den dispensationspraksis, der har været ført af først ministeriet og senere tilsynet, har været fornuftig – omend meget snæver. Vi bakker derfor op om, at den praksis bliver kodificeret og opfordrer samtidig til, at ministeriet og tilsynet reviderer sine betingelser for dispensation, således at adgangen til dispensation udvides til andre områder og andre betalingsmodtagere.

Det er imidlertid vores opfattelse, at kodificeringen ikke svarer en-til-en til den praksis, ministeriet og tilsynet har ført. Lovforslaget synes at have en mere snæver adgang til kontantfrihed end dispensationspraksis. Det fremgår bl.a. af lovens bemærkninger, at betalingsmodtagere/salgssteder skal befinde sig inden for arrangementets afgrænsede areal. I dispensationspraksis har dispensationen - udover salgssteder/betalingsmodtagere inden for det afgrænsede område, også været gældende for salgssteder direkte tilknyttet arrangementet, herunder transport til og fra arrangementet – uanset at dette foregår uden for det afgrænsede område.

Vi skal derfor opfordre til at dette præciseres i bemærkningerne, således at der ikke ved regelændringerne sker begrænsninger ift. de muligheder, betalingsmodtagere har i dag ift. de gældende dispensationer.

For så vidt angår kravet om, at arrangementet afholdes inden for et geografisk afgrænset område med adgangskontrol, så synes den del, der vedrører adgangskontrol, at være unødigt begrænsende og synes ikke at tjene noget egentlig sagligt formål, ligesom denne del heller ikke er i overensstemmelse med den nuværende dispensationspraksis. Det afgørende må være, at kunderne er bekendte med, at der ikke kan betales med kontanter på området – uanset om der er adgangskontrol eller ej. Dette kan klares ved skiltning relevante steder, herunder ved selve salgsstederne, samt på fx arrangements hjemmeside, sociale medier eller hvor det i øvrigt vil være relevant.

Til nr. 4 og 5 (§ 124, stk. 2 og 3 i lov om betalinger)

Ændringerne i bestemmelsen synes alene at skyldes et ønske om en mere direktivnær implementering, sammenholdt med, at der efter vedtagelsen af lov om betalinger i 2017 er tilgået ny lovgivning i form af forordningen om persondatabeskyttelse (GDPR). Vi bakker op om de ordlydsmæssige ændringer i lovtæksten. Vi er imidlertid bekymrede for, at der tilsyneladende via bemærkningerne til lovtæksten foretages en egentlig realitetsændring af bestemmelsen, idet begrebet ”udtrykkeligt samtykke” gøres mere smalt end i den nuværende lov. Vi skal opfordre til, at der ikke lovgives i bemærkninger, og vi skal opfordre til at det sikres, at der ikke foretages en overimplementering af bestemmelsen.

Til nr. 6 (§ 125, stk. 2, i lov om betalinger)

Ligesom ovenfor under nr. 4 og 5, synes ændringer her i nr. 6 (§125, stk. 2) alene at skyldes et ønske om at ensrette bestemmelsen, så den svarer til §124. Dette er fornuftigt, men da §125 i sig selv er en overimplementering, er vi bekymrede over, at der tilsyneladende via bemærkningerne til lovtæksten foretages en egentlig realitetsændring af bestemmelsen, hvorved der sker en yderligere overimplementering af bestemmelsen, idet begrebet ”udtrykkeligt samtykke” gøres mere smalt end i den nuværende lov og at der samtidig sker en stramning af begrebet ”direkte henvendt til brugeren”. Vi skal opfordre til, at der ikke lovgives i bemærkninger, og vi skal opfordre til, at det sikres, at der ikke foretages en yderligere overimplementering af bestemmelsen, ligesom vi skal henstille til, at man i lovgivningen følger EBAs praksis på området.

Til nr. 7 (§ 136, stk. 3, i lov om betalinger)

Ingen bemærkninger.

Dansk Erhverv står naturligvis til rådighed for eventuelle uddybende spørgsmål til vores hørings svar.

Med venlig hilsen

Henrik Lundgaard Sedenmark
Chefkonsulent

Finanstilsynet
Att.: Victor Saxlund
Århusgade 110
2100 København Ø

Dansk Industri
Confederation of Danish Industry

Sendt per mail til:
hoeringer@ftnet.dk, vic@ftnet.dk og
esla@ftnet.dk

DI's hørings svar til kontantreglen under forslag til ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder og lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love

Helt overordnet finder DI det glædeligt, at de politiske partier har valgt at følge anbefalingen fra Erhvervslivets EU- og Regelforum delvist vedrørende lempelsen af kontantreglen, således at kontantreglen ikke finder anvendelse på betalinger, hvor betaleren ikke er en forbruger. Det er en sag, vi har arbejdet for i DI, og også rejst i Erhvervslivets EU- og Regelforum. Udgangspunktet i loven bør være, som Erhvervsministeriet ligeledes lægger op til, at der mellem erhvervsdrivende er aftalefrihed til, hvordan betaling fastlægges.

DI ser med tilfredshed på forslagene om, at orienteringspligten bliver afskaffet, og at den gældende dispensationspraksis bliver formaliseret

I det hele taget bakker DI op om de forslag, der lemper kontantreglen, idet det er DI's holdning, at kontantreglen i fremtiden helt skal afskaffes.

Specifikke kommentarer

Afskaffelse af kontantreglen for betalere, der ikke er forbrugere

DI støtter, at kontantreglen afskaffes for betalere, der ikke er forbrugere, men bemærker, at B2B-butikker i tilfældene, som beskrevet nedenfor, frit skal kunne vælge, hvorvidt de vil tage imod kontanter, uanset om den enkelte transaktion hidrører fra en forbruger.

DI mener, at anbefalingen fra Erhvervslivets EU- og Regelforum skal følges fuldstændigt, således at B2B-butikker helt kan undtages kontantreglen i alle typer af betalingstransaktioner. Kontantreglen skal derfor justeres yderligere således at butikker, der primært henvender sig til det professionelle marked (B2B-handel), og hvor mere end 75 pct. af butikkens omsætning stammer fra salg mellem virksomheder, samt hvor butikkens primære markedsføring er rettet mod erhvervsdrivende, undtages fra kontantreglen helt.

Dette kan løses ved, at en B2B-butik som defineret ovenfor, skal have mulighed for at blive undtaget kontantreglen ved f.eks. tydeligt at skilte ved salgsstedets indgang, at der ikke modtages kontanter, idet butikken primært er for erhvervsdrivende. Dette vil betyde, at forbrugere i disse B2B-butikker ikke vil kunne betale med kontanter, men fortsat vil kunne handle der.

Dette er dels begrundet i det betydelige ressourceforbrug, der er forbundet med en håndtering af kontanter, men ligeledes den begrænsede merværdi, som det skaber for virksomhederne og den øgede utryghed og risiko for røveri, som modtagelsen af kontanter medfører.

Det er ligeledes DI's vurdering, at lempelserne i kontantreglen med fordel kan udvides til også at undtage virksomheder, der håndterer betalingstransaktioner internt i en anden virksomhed på kontraktbasis. Dette gælder eksempelvis lukkede kantiner, hvor en kantineoperatør er hyret ind på en arbejdsplads for at ernære en virksomheds medarbejdere, som et medarbejdergode på kontraktbasis. Disse betalingstransaktioner kan karakteriseres som værende en B2B relation, idet det er en virksomhed, som har indgået en aftale med en kantinevirksomhed på kontraktbasis, ligesom virksomheden ofte yder et markant økonomisk tilskud til medarbejdernes måltid.

I dag er alle kantiner omfattet af kontantreglen uanset om, det er en kantine, der er åben eller lukket for offentligheden. Det betyder, at selv hvis både virksomheden og kantineleverandøren har et ønske om at have kontantfri betaling, er det ikke muligt, da kontantreglen i disse situationer går forud for princippet om aftalefrihed.

Aktører, der håndterer ovenfor nævnte betalingstransaktioner oplever, ligesom aktører med rene B2B relationer, at håndteringen af kontanter er ressourcekrævende og omkostningstungt i praksis. Derudover mindsker håndteringen af kontanter i kantiner sandsynligheden for tyveri, ligesom den mindsker sandsynligheden for smitte på arbejdspladsen.

Sammenfattende foreslår DI derfor, at der enten tages eksplicit stilling til at omfatte den ovennævnte situation i lovteksten, eller alternativt, at undtagelsen skrives ind i lovbemærkningerne.

Afskaffelse af orienteringspligten

DI støtter afskaffelsen af orienteringspligten for betalingsmodtagere beliggende i røveriudsatte områder. Dette er set i lyset af, at oversigten i praksis har vist sig ikke at være blevet benyttet tilstrækkeligt, og at den dermed har været en administrativ og symbolsk byrde for de omfattede virksomheder.

Formalisering af den gældende dispensationspraksis ved begivenheder af kort varighed

DI støtter formaliseringen af den gældende dispensationspraksis ved begivenheder af kort varighed. Øget transparens i lovgivningen er altid at foretrække, da de omfattede virksomheder nu kan orientere sig om, hvad dispensationen bliver givet på baggrund af. Dette vil strømline processen og mindske behovet for at føre kontrol af dispensationerne hos Finanstilsynet. Ligeledes vil det mindske virksomhedernes behov for ekstern rådgivning i forbindelse med dispensationerne.

DI bemærker, at det med fordel kan synliggøres yderligere, at virksomhederne ikke skal søge dispensation hos Finanstilsynet, såfremt de lever op til den praksis som beskrives i lovforslaget. Virksomhederne skal informeres om, at de selv kan tildele sig dispensation ved at leve op til den lovfastsatte praksis, som Forbrugerombudsmanden vil føre tilsyn med.

Kommentarer til fremtiden for kontantreglen

DI anbefaler, at kontantreglen lempes yderligere i fremtiden og på sigt afskaffes helt. At ændre eller afskaffe kontantreglen betyder ikke, at kontanter fjernes helt fra samfundet. Det betyder blot, at virksomhederne får større mulighed for at indrette sig efter det behov og den efterspørgsel, der er for at kunne betale med kontanter i dagens Danmark.

Kontantreglen bør på kort sigt lempes således at:

- a) Betalingsmodtagere lovligt skal kunne opfordre kunder til at betale med bestemte betalingsmidler, f.eks. kort
- b) Der skal indføres mulighed for kontantfrie kasser i butikker, som ikke har pligt til at tage imod kontanter, så længe der også er mulighed for betaling med kontanter i minimum én kasse
- c) Dispensationsmuligheden for at kunne afvise modtagelse af kontanter skal udvides yderligere, så endnu flere virksomheder får bedre adgang til dispensation ifm. events, nye forretningskoncepter og lign.
- d) Tidsrummet hvor betalingsmodtagere har mulighed for at afvise at modtage kontanter skal udvides – f.eks. til at gælde fra kl.18-08 (mod kl. 22-06 i dag).

Kontantreglen bør på længere sigt i en passende overgangsperiode lempes således at:

- e) Kontantreglen kun skal gælde for betalingsmodtagere, der varetager særlige centrale samfundsfunktioner, som f.eks. apoteker, dagligvarebutikker, postbutikker, læger mv.

Efter en evaluering af effekterne af ovenstående tiltag samt vurdering af eventuelle nye betalingsmetoder på markedet, bør kontantreglen helt afskaffes.

DI står gerne til rådighed for uddybelse af ovenstående.

Med venlig hilsen

Jacob Kjeldsen
Branchedirektør, Dansk Industri

Finanstilsynet

Århusgade 110
2100 København Ø

Att.: Victor Saxlund

Hoeringer@ftnet.dk med kopi til vic@ftnet.dk

Vedr.:

Høring over udkast til forslag til ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder og lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love (Udpegelse af afviklingsmyndigheder for nødlidende centrale modparter og særlige regler for livsforsikringsvirksomheder, der udbyder syge- og ulykkesforsikringer)

Dansk Kredit Råd (DKR) har modtaget lovforslaget i høring og skal kort bemærke følgende:

Der henvises til lovforslagets side 131, hvoraf det fremgår:

For så vidt angår tjenester direkte henvendt til brugeren, jf. § 125, stk. 3, nr. 2, betyder det, at tjenesten skal være til brugerens egen anvendelse. Brugeren skal selv have adgang til og rådighed over det produkt, som tjenesten udarbejder, f.eks. et budget eller forbrugsoverblik. Dette skal sikre, at brugeren får mulighed for at se og gennemgå det udarbejdede budget eller forbrugsoverblik, før brugeren f.eks. beslutter sig for, om dette skal videregives til tredjemand, eksempelvis til brug for en kreditvurdering eller rådgivning.

Betalingsoplysninger udgør personoplysninger, jf. definitionen i § 7, stk. 41, og skal derfor forstås i overensstemmelse med definitionen af personoplysninger i databeskyttelsesforordningens artikel 4, stk. 1, nr. 1.

Begrebet omfatter således enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (den registrerede).

Ved identificerbar fysisk person forstås ifølge databeskyttelsesforordningens artikel 4, stk. 1, nr. 1, en fysisk person, der direkte eller indirekte kan identificeres, navnlig ved en identifikator som f.eks. et navn, et identifikationsnummer, lokaliseringsdata, en onlineidentifikator eller et eller flere elementer, der er særlige for denne fysiske persons fysiske, fysiologiske, genetiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet. I relation til betalingstjenester vil eksempelvis oplysninger om kort- og kontonummer og navnet på kort- eller kontoindehaveren udgøre personoplysninger.

Begrebet behandling skal forstås i overensstemmelse med definitionen i databeskyttelsesforordningens artikel 4, stk. 1, nr. 2. Begrebet dækker således enhver aktivitet eller række af aktiviteter — med eller uden brug af automatisk behandling — som personoplysninger eller en samling af personoplysninger gøres til genstand for, f.eks. indsamling, registrering, organisering, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, genfindning, søgning, brug, videregivelse ved transmission, formidling eller enhver anden form for overladelse, sammenstilling eller samkøring, begrænsning, sletning eller tilintetgørelse. Som anført i bemærkningerne til lovforslagets § 5, nr. 3, skal begrebet udtrykkeligt samtykke i medfør af bestemmelsen forstås i overensstemmelse med de specielle bemærkninger til § 124, stk. 2, i lovforslagets § 5, nr. 2.

Det fremgår af de specielle bemærkninger til § 124, stk. 2, at udtrykkeligt samtykke efter bestemmelsen ikke skal forstås i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens anvendelse af begrebet udtrykkeligt samtykke". (citater slut)

DKR er generelt enige i og har fuld forståelse for, at de respektive krav om udtrykkeligt samtykke bør forstås ift. gældende databeskyttelseslovgivning, dvs. databeskyttelsesforordningen, databeskyttelsesloven og Databeskyttelsesrådets retningslinjer.

Imidlertid er DKR af den opfattelse, at udkastet til nye specielle bemærkninger i et afsnit går for langt i forhold til dette formål.

Afsnit 2 på side 131, der indledes med "For så vidt angår tjenester direkte henvendt til brugeren..." forekommer at være irrelevant for det angivne formål og bør helt udgå.

Afsnittet er blandt andet uhensigtsmæssigt, da det redefinerer hvordan "direkte henvendt til brugeren" skal forstås. I de oprindelige specielle bemærkninger i betænkningen af 30. maj 2017 defineres at dette er "... tjenester, som brugeren selv ønsker, og som brugeren aktivt vælger at anmode om".

For en kontooplysningstjeneste er denne formulering i tæt overensstemmelse med 2. betalings-tjenestedirektiv artikel 67 a) og f) og den reguleringsmæssige fortolkning heraf, der fremgår af EBA's Q&A 2018_4098.

Afsnittets redefinition, der kræver "...at tjenesten skal være til brugerens egen anvendelse" og videre "Brugeren skal selv have adgang til og rådighed over det produkt, som tjenesten udarbejder..." er klart mere restriktiv end ovenstående og udgør dermed en formodentlig utilsigtet, men substantiel ændring af betalingsloven, der på ingen måde kan ses at være en direkte følge af den nu gældende databeskyttelseslovgivning.

DKR beder Finanstilsynet have opmærksomhed herpå.

Køge 15. november 2021

På vegne Dansk Kredit Råd

Mikkel Winston, formand

Christian Trauboth, næstformand

Finanstilsynet
Århusgade 110
2100 København Ø

15. november 2021

J.nr. 2021-11-0722
Dok.nr. 397130
Sagsbehandler
Line Sørensen

Sendt til hoeringer@ftnet.dk
Kopi til vic@ftnet.dk, esla@ftnet.dk og jm@jm.dk

Finanstilsynets høring over udkast til lovforslag om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og flere andre love

Datatilsynet
Carl Jacobsens Vej 35
2500 Valby
T 3319 3200
dt@datatilsynet.dk
datatilsynet.dk
CVR 11883729

1. Finanstilsynet har den 29. september 2021 anmodet om Datatilsynets eventuelle bemærkninger til ovenstående udkast til lovforslag.

Finanstilsynet har anført, at det i lovforslaget foreslås, at finansielle virksomheder, kapitalmarkeder og investeringsforeninger skal have mulighed for at behandle oplysninger om personnummer med henblik på entydig identifikation ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning.

Finanstilsynet har i den forbindelse henvist til lovforslagets § 1, nr. 13, § 6, nr. 2, og § 10, nr. 1, de almindelige bemærkninger under pkt. 2.15 og til de specielle bemærkninger på forslagens side 80, 144 og 162.

Datatilsynet har alene forholdt sig til de nævnte bestemmelser og bemærkninger i lovforslaget.

2. Det fremgår af lovforslagets § 1, nr. 13, at der i lov om finansiel virksomhed¹ foretages følgende ændringer:

"Efter § 43 a indsættes:

»Behandling af personnummer

§ 43 b. Finansielle virksomheder kan behandle oplysninger om personnummer med henblik på entydig identifikation ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning. Det gælder dog ikke forsikringssekskabers tilbudsgivning.«"

Af lovforslagets § 6, nr. 2, fremgår, at der i lov om investeringsforeninger m.v.² foretages følgende ændringer:

"Efter § 46 indsættes før overskriften før § 47:

¹ jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020, som ændret ved § 1 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, § 1 i lov nr. 2110 af 22. december 2020, § 2 i lov nr. 2223 af 29. december 2020, § 297 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021, og § 4 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021

² jf. lovbekendtgørelse nr. 1718 af 27. november 2020, som ændret ved § 4 i lov nr. 1940 af 15. december 2020 og § 6 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021

»Behandling af personnummer

§ 46 a. *Værdipapirhandlere og fondsmæglerselskaber kan behandle oplysninger om personnummer med henblik på entydig identifikation ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning.«*”

Og i lovforslagets § 10, nr. 1, foretages følgende ændring i lov om forsikringsformidling³:

”Efter § 12 a indsættes før overskriften før § 13:

»Behandling af personnummer

§ 12 b. *Forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere kan behandle oplysninger om personnummer med henblik på entydig identifikation ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning. Det gælder dog ikke ved forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlers tilbudsgivning.«*”

Finanstilsynet har i de specielle bemærkninger til de omtalte bestemmelser anført, at de foreslåede bestemmelser er nye og har til formål at etablere hjemmel til, at finansielle virksomheder, værdipapirhandlere og fondsmæglerselskaber og forsikringsformidlere på samme måde som i hvidvaskloven m.v. kan indhente og behandle personnummer med henblik på en entydig identifikation. I dag er de omtalte virksomheder afhængig af et samtykke til at behandle personnummer i det løbende kundeforhold.

3. Datatilsynet forstår lovforslaget sådan, at de foreslåede bestemmelser vil bevirke, at de finansielle virksomheder mv., som allerede gennem hvidvaskreglerne har indhentet personnummer til at sikre identiteten af en kunde for at overholde hvidvaskreglerne, kan anvende personnummeret til identifikation af den pågældende kunde også i den øvrige administration af kundeforholdet, herunder i forbindelse med rådgivning.

Datatilsynet bemærker i den forbindelse, at en sådan viderebehandling – for at være i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra b – ikke må ske på en måde, som er uforenelig med de (”udtrykkeligt angivne og legitime”) formål, til hvilke personnummeret oprindeligt var indsamlet.

Datatilsynet har ikke med dette høringssvar generelt forholdt sig til, om en viderebehandling med henblik på entydig identifikation i det øvrige kundeforhold vil være uforeneligt med det formål, til hvilket personnummeret evt. måtte være indsamlet tidligere i medfør af hvidvaskreglerne. Denne vurdering må foretages af de pågældende finansielle virksomheder mv. i hvert enkelt tilfælde.

4. Ifølge databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra b, skal personoplysninger som nævnt indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål. De specifikke formål med behandlingen af personoplysninger skal således være fastlagt, når personoplysningerne indsamles.

Finanstilsynet har i de specielle bemærkninger til de tre bestemmelser oplistet en række opgaver, hvor virksomhederne kan behandle personnummer, hvis der er behov for entydig identifikation ved udførelsen af disse. Listerne er ikke udtømmende.

³ jf. lovbekendtgørelse af 378 af 2. april 2020, som ændret ved § 6 i lov nr. 641 af 19. maj 2020 og § 6 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, foretages følgende ændringer

Datatilsynet har i den forbindelse noteret sig, at formålet med behandlingerne skal være med henblik på entydig identifikation ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning. Dette giver herefter ikke umiddelbart Datatilsynet anledning til yderligere bemærkninger.

5. Giver ovenstående anledning til spørgsmål, er Finanstilsynet velkommen til at kontakte undertegnede på telefon 29 49 32 99.

Kopi af dette brev er sendt til Justitsministeriets Lovafdeling til orientering.

Med venlig hilsen

Line Sørensen

15. november 2021

Finanstilsynet
Århusgade 110
2100 København Ø
Att.: Victor Saxlund

Høring over udkast til forslag til ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder og lov om investeringsforeninger mv. og andre love (Udpegning af afviklingsmyndigheder for nødlidende centrale modparter og særlige regler for livsforsikringsvirksomheder, der udbyder syge- og ulykkesforsikringer)

Den Danske Aktuarforening takker for muligheden for at afgive høringsvar på ovennævnte lovforslag. Den Danske Aktuarforening bidrager med faglige synspunkter og viden inden for det aktuarfaglige område, herunder lovgrundlaget for skadeforsikring og livsforsikring. Vores kommentarer til det foreliggende forslag vedrører udkastet til de særlige regler for livsforsikringselskaber, der udbyder syge- og ulykkesforsikring. Det drejer sig om forslagene til §§ 11, 14, 19, 224 samt 344 i lov om finansiel virksomhed (punkterne 4-7 samt 14-15 i høringsudkastet side 2 og 4).

Med forslagene præciseres det, hvad der kræves for at opnå tilladelse til at udbyde SUL-forretning, kravet om "særskilt forvaltning" lovfæstes, og Finanstilsynet sikres de fornødne tilsynsbeføjelser. Overordnet støtter Den Danske Aktuarforeningen den tydeliggørelse, der ligger i forslaget.

Vi ser lovændringerne og den nye bekendtgørelse for livsforsikringselskabers syge- og ulykkesforretning (SUL), som var i høring i sommeren 2021, som en samlet pakke, og vi anser, at det samlede formål er at imødegå de SUL-underskud, der i dag ses i de kommercielle livsforsikringselskaber. Den Danske Aktuarforening afgav høringsvar 1. september 2021 på udkastet til den nye SUL-bekendtgørelse, og vi takker for dialogen og tilbagemeldingerne fra Finanstilsynet på vores høringsvar.

Som aktuarforening støtter vi hensigten om holdbare forretningsmodeller, og ud fra et aktuarfagligt perspektiv ser vi gerne, at prissætningen på SUL-produkter måtte blive normaliseret. Vi er imidlertid ikke overbevist om, at den nye SUL-bekendtgørelse får den konsekvens. Vi er heller ikke overbevist om, at en yderligere detailregulering af specifikke produktområder generelt er en sund vej at gå ned ad. Specifikt kan de nye regler give anledning til nye udfordringer, og vi har i vores høringsvar til SUL-bekendtgørelsen særligt peget på "Level Playing Field" og "Rimelighed" som værende områder, der kræver særlig bevågenhed, når de nye regler træder i kraft.

Vi vil derfor gerne benytte lejligheden til at opsummere de udfordringer, som Den Danske Aktuarforening ser ved de nye regler, og som vi forventer vil have betydning for markedsudviklingen, når reglerne træder i kraft:

- Bliver de nye regler om "særskilt forvaltning" håndhævet således, at der ikke levnes mulighed for at overføre egenkapitalmidler mellem forretningsområder, så kan det føre til manglende "Level Playing Field" i forhold til tilsvarende produkter (tab af erhvervsevne) udbudt under tilladelse til livsforsikring. I livsforsikring vil egenkapital, der er indtjent på rimelig vis i ét forretningsområde, fortsat kunne anvendes til at dække underskud i et andet forretningsområde, og det vil være muligt på rimelig vis at finansiere underskud med overskud inden for samme kundegruppe. Konsekvensen af denne manglende "Level Playing Field" kan blive, at selskaberne i stedet vælger at udbyde produkterne under deres tilladelse til livsforsikring. Det skal dog bemærkes, at produkter i livsforsikring er underlagt krav om rimelighed og betryggende grundlag, som bl.a. er reguleret i en kontributionsbekendtgørelse og som påses overholdt af selskabets ansvarshavende aktuar. Kundernes interesser er derfor varetaget, selvom produktet fremover skulle blive udbudt i livsforsikring
- SUL-underskuddene under de nuværende regler vidner om en hård konkurrence om firmakunder, som forhandler sig til rabatter. Konkurrencen stopper formentlig ikke med de nye regler, og man kan frygte, at de bedste forhandlere fortsat får rabat på bekostning af andre, fx mindre virksomheder, for hvem priserne sættes op for at opnå den ønskede holdbarhed. Det skal her bemærkes, at der inden for SUL-forretning ikke er krav om rimelighed, som det er tilfældet i livsforsikring
- Der har været argumenter fremme om, at de lave priser på SUL-produkter har holdt skadesforsikringsselskaber "ude af markedet", og at de nye krav om særskilt forvaltning derfor vil øge konkurrencen til gavn for kunderne. Konkurrencen bliver dog ikke på lige vilkår, da skadesforsikringsselskaberne ikke er pålagt krav om "særskilt forvaltning" og "holdbar forretningsmodel" for deres SUL-produkter. Skadesforsikringsselskaber skal (alene) udvise holdbarhed for deres samlede forretning og ikke pr. produkt eller forretningsområde
- I dag er selskabernes over- og underskud på SUL-forretning synlige for kunder og omverden, hvilket understøtter en vis markedsdisciplin. Det samme gør sig ikke gældende for produkter tegnet under tilladelse til livsforsikring og skadesforsikring. Bliver konsekvensen af de nye regler, at SUL-produktet udfases til fordel for tilsvarende produkter i livsforsikring eller i regi af skadesforsikringsselskaber, så mistes noget af den transparens, der i dag findes i markedet, uden at underskuddene nødvendigvis nedbringes.

For en uddybning af Den Danske Aktuarforenings betragtninger om "Level Playing Field" og "Rimelighed" henvises i øvrigt til foreningens fulde høringsvar til SUL-bekendtgørelsen fra 1. september 2021, som findes på høringsportalen.

Giver ovenstående anledning til bemærkninger eller spørgsmål, er I velkomne til at kontakte undertegnede eller foreningens næstformand, Merete Lykke Rasmussen på mlr@lpb.dk eller 23 26 41 97.

Med venlig hilsen

Jette Sandqvist
Formand for Den Danske Aktuarforening
Jette.sandqvist@pwc.com
61 55 11 34

Victor Saxlund (FT)

Fra: Michael Camphausen <mca@camphausen.dk>
Sendt: 4. december 2021 15:55
Til: Høringer
Cc: Victor Saxlund (FT); Esben Holtt Langlet (FT); Jon Hasling Kyed (FT); Maja Alicia Petersen (FT)
Emne: DAFINA høringssvar vedrørende supplerende udkast til finansielt samlelovsforslag i høring mht. de foreslåede ændringer af betalingsloven
Sag: 21-016887
Sagsdokument: 248903

Dansk Fintech Alliance (DAFINA) har modtaget det supplerende udkast til finansielt samlelovsforslag (del 2) med yderligere forslag til ændringer af **betalingsloven** mv. i høring, hvilket supplerende lovudkast ikke i sig selv giver anledning til et supplerende høringssvar fra DAFINA's side. Vi henviser således til vores nedenstående høringssvar vedrørende det oprindelige udkast til det finansielle samlelovsforslag (del 1), hvad angår lovudkastets forslag til ændring af betalingsloven specifikt med hensyn til bestemmelserne i lovens § 124 og § 125 om behandling af henholdsvis personoplysninger og betalingsoplysninger.

Som afslutningsvis nævnt i vores nedenstående høringssvar vil vi dog tillade os at rette direkte henvendelse til Finanstilsynet om andre implementeringsmæssige/fortolkningsmæssige udestående punkter forbundet med implementeringen af PSD2 i betalingsloven med henblik på en særskilt drøftelse med tilsynet af disse forskellige punkter og forhåbentligt også med henblik på, at disse punkter på sigt vil kunne afklares og berigtiges ved en kommende ændringslov eller eventuelt på anden vis.

Disse udestående punkter omfatter bl.a. følgende af betydelig relevans for tredjepartsudbydere (PISP og AISP), hvor især det første punkt (om fælleskonti) i grunden vedrører samme bestemmelser i betalingsloven, som er genstand for det nuværende lovudkast i høring:

- betalingsoplysninger og brugersamtykke efter loven særligt i forhold til fælles betalingskonti (fælleskonti)
- lovens præceptivitet/ufravigelighed med hensyn til betalingsoplysninger og brugersamtykke i rene erhvervsforhold
- lovens præceptivitet/ufravigelighed med hensyn til adgangen til pengeinstitutters betalingskontotjenester
- lovens betalingsinstrumentbegreb og lovens betalingsindløsningsbegreb
- lovens forbrugerbeskyttelsesregler med hensyn til gebyrer, chargeback mv. ved betalingsinitieringer/PISP
- lovens regnskabs- og revisionsregler med hensyn til henholdsvis PISP og AISP
- lovgivningens ansvarsforsikringsregler (selvrisiko) med hensyn til PISP og AISP

Med venlig hilsen

Dansk Fintech Alliance (DAFINA)

Fra: Victor Saxlund (FT) VIC@ftnet.dk

Sendt: 24. november 2021 16:15

Til: Victor Saxlund (FT) VIC@ftnet.dk; Esben Holtt Langlet (FT) ESLA@FTNET.DK

Emne: Offentlig høring af udkast til lov om ændring af lov om finansiell virksomhed, lov om betalinger mv. (frist den 15. december 2021) - del 2

Til rette vedkommende

Finanstilsynet sender hermed udkast til lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om betalinger og lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder (Udpegelse af afviklingsmyndigheder for nødlidende centrale modparter og regler for livsforsikringsvirksomheder der udbyder syge- og ulykkesforsikringer DEL II) i offentlig høring.

Tilføjelsen vil sammen med første del af lovforslaget, der blev sendt i høring den 19. oktober 2021, indgå som en samlet del af det lovforslag, der forventes fremsat den 9. februar 2022.

Vi imødeser eventuelle bemærkninger til lovforslaget **senest den 15. december 2021**.

Bemærkninger bedes sendt til hoeringer@ftnet.dk med kopi til vic@ftnet.dk og esla@ftnet.dk eller pr. post til Finanstilsynet, Århusgade 110, 2100 København Ø, Att.: Victor Saxlund

I kan rette eventuelle spørgsmål til lovforslaget til undertegnende.

Med venlig hilsen

Victor Saxlund

Fuldmægtig, cand. jur
Juridisk kontor

Århusgade 110, 2100 København Ø
Direkte tlf.: +45 33 55 83 37
<mailto:vic@ftnet.dk>
www.finanstilsynet.dk

Finanstilsynet er ansvarlig for behandlingen af de personoplysninger, vi modtager om dig. Du kan læse mere om, hvordan vi behandler dine personoplysninger på vores hjemmeside <https://www.finanstilsynet.dk/Kontakt/Privatlivspolitik>

Finanstilsynet gør opmærksom på, at denne e-mail og eventuelle vedhæftede filer er fortrolige. Hvis du har modtaget denne mail ved en fejl, bedes du straks oplyse Finanstilsynet herom ved at besvare denne e-mail og derefter slette e-mailen. Vi gør opmærksom på, at hvis du har modtaget denne e-mail ved en fejl, kan enhver form for kopiering, offentliggørelse eller distribution af denne e-mail være ulovlig.

Fra: Michael Camphausen

Sendt: 15. november 2021 16:07

Til: hoeringer@ftnet.dk

Cc: vic@ftnet.dk; esla@ftnet.dk; Jon Hasling Kyed <jky@ftnet.dk>; Maja Alicia Petersen <MAA@FTNET.DK>

Emne: DAFINA høringssvar vedrørende udkast til finansielt samlelovforslag i høring mht. de foreslåede ændringer af betalingsloven

På vegne af **Dansk Fintech Alliance (DAFINA)** fremsendes hermed nedenstående **høringssvar** vedrørende Finanstilsynets ovennævnte udkast til finansielt samlelovforslag, hvad angår lovudkastets forslag til ændring af **betalingsloven** specifikt med hensyn til bestemmelserne i lovens § 124 og § 125 om behandling af henholdsvis personoplysninger og betalingsoplysninger.

DAFINA takker for muligheden for at afgive nærværende høringssvar og skal således fremkomme med følgende bemærkninger, input og opfordringer vedrørende de foreslåede ændringer i betalingsloven, som fremsættes med henblik på at sikre en dansk lovimplementering af PSD2, der under behørig hensyntagen til beskyttelse af forbrugerne/brugerne understøtter den fortsatte udvikling, innovation og iværksætterier på betalingsområdet i overensstemmelse med formålet med PSD2, hvad især angår de nye tredjepartsudbydere / tredjepartsbetalingstjenester i form af de såkaldte kontooplysningstjenester (AISP'er), og som dermed modvirker unødigt dansk overimplementering på området, der ikke blot kan hindre eller begrænse fremkomsten af sådanne tredjepartsudbydere og kontooplysningstjenester herhjemme, men som også kan være til skade for danske tredjepartsudbydere og kontooplysningstjenester (og i det hele taget nye danske betalingsløsninger) i konkurrencen med de udenlandske af slagsen.

DAFINA har således ikke ønske om, at danske AISP'er i lovgivningen eller i tilsynspraksis/myndighedspraksis skal stilles bedre end udenlandske AISP'er; men omvendt har DAFINA og alliancens medlemmer bestående af netop flere AISP'er selvsagt behov for, at de danske AISP'er og de danske kontooplysningstjenester ikke stilles regulatorisk ringere end de udenlandske af slagsen. For i så fald vil PSD2 blive udvandet ved den danske overimplementering, hvorved hele formålet med PSD2 forspildes netop til skade for udviklingen og innovationen på betalingsområdet, som fintech-virksomhederne, iværksætterne, forbrugerne m.fl. ellers skulle have nydt godt af. Og det er netop det, vi frygter, vil blive tilfældet, hvis de foreslåede ændringer til betalingslovens § 124 og § 125 vedtages i den form og med de lovbemærkninger, som lovudkastet i høring lægger op til, jf. nærmere nedenfor.

Samlelovforslagets § 5, nr. 4 – betalingslovens § 124 om personoplysninger

Finanstilsynet lægger med lovforslaget op til at præcisere betalingslovens § 124, stk. 2, således at det udtrykkeligt fremgår af bestemmelsen, at en betalingstjenesteudbyder (eksempelvis en kontooplysningstjenesteudbyder / AISP eller en betalingsinitieringstjenesteudbyder / PISP) *kun* må behandle brugerens personoplysninger, som er *nødvendige* for leveringen af betalingstjenesten, med brugerens udtrykkelige samtykke.

Dermed sker der en direktivnær/tekstnær (ordlydsmæssig) implementering af PSD2 art. 94, stk. 2, i selve lovbestemmelsen, som fremhæver kravet om udtrykkeligt samtykke som en egentlig betingelse for behandlingen af personoplysningerne, og som samtidig fremhæver kravet om nødvendighed i så henseende.

Vi støtter denne præcisering i lovbestemmelsen, der således ikke i sig selv indebærer en uhensigtsmæssig eller unødigt overimplementering i forhold til PSD2 eller i forhold til de nye retningslinjer fra European Data Protection Board (EDPB) om samspillet mellem PSD2 og GDPR netop i henseende til begrebet udtrykkeligt samtykke mv.

Vi støtter dermed også, at der i lovbemærkningerne sker en henvisning til disse nye retningslinjer fra EDPB og også, at det i lovbemærkningerne anføres, at begrebet udtrykkeligt samtykke i § 124 både i sektorpraksis og i tilsynspraksis skal forstås og fortolkes i overensstemmelse med de pågældende retningslinjer.

Vi støtter dog *ikke*, at der herudover i lovbemærkningerne sker en sådan fortolkning af begrebet udtrykkeligt samtykke og dermed en fortolkning af retningslinjerne, som på visse punkter synes at gå videre end selve retningslinjerne, og som samtidig ændrer retningslinjernes karakter af at være vejledende og dynamiske til at være decideret bindende og statiske.

Retningslinjerne som sådan bør med andre ord ikke implementeres i lovbemærkningerne, men derimod i en tilsynsvejledning (udarbejdet med inddragelse af sektoren), som i modsætning til lovbemærkningerne løbende kan justeres og tilpasses i overensstemmelse med tilsynspraksis herhjemme, i de andre EU-lande, EBA's guidelines og Q&As mv.

Vi er selvsagt indforstået med, at den overordnede konklusion fra EDPB's retningslinjer anføres i lovbemærkningerne, dvs. at det i lovbemærkningerne efter henvisningen til de nye retningslinjer tilføjes, at udtrykkeligt samtykke i henhold til PSD2 art. 94, stk. 2, og dermed lovens § 124, stk. 2, adskiller sig fra udtrykkeligt samtykke i henhold til GDPR, idet udtrykkeligt samtykke i betalingsreguleringen er et yderligere krav af kontraktmæssig karakter, hvormed der således kræves udtrykkeligt samtykke fra brugeren i overensstemmelse med PSD2 art. 94, stk. 2, når betalingstjenesteudbyderen har behov for adgang til brugerens personoplysninger for at kunne levere betalingstjenesten.

Men yderligere (over)fortolkning eller stramning af retningslinjerne i så henseende hører ikke hjemme i lovbemærkningerne, eksempelvis den uheldige bemærkning om, at PSD2 stiller mere restriktive krav til behandlingen af personoplysninger end GDPR. Herudover hører de forskellige eksempler, som også synes at indebære en vis (over)fortolkning eller stramning af retningslinjerne, ej heller hjemme i lovbemærkningerne, idet sådanne hårde eksempler i stedet bør fremgå af en fleksibel vejledning på området.

I denne forbindelse bemærkes især, at PSD2 og betalingsloven ikke blot anvender begrebet udtrykkeligt samtykke i henholdsvis art. 94 og § 124 om personoplysninger. Begrebet udtrykkeligt samtykke anvendes nemlig også i betalingsreguleringens særskilte bestemmelser om netop betalingsinitieringstjenester (PISP) og kontooplysningstjenester (AISP), hvor det således i overensstemmelse med PSD2 fremgår af betalingslovens § 84, at en PISP *”skal indhente brugerens udtrykkelige samtykke i overensstemmelse med § 82, før udbyderen kan iværksætte en betaling”*, og af betalingslovens § 87 tilsvarende fremgår, at en AISP *”må kun udbyde kontooplysningstjenester på baggrund af brugerens udtrykkelige samtykke, der er afgivet i overensstemmelse med § 82”*.

Når de omhandlede lovbemærkninger til § 124, stk. 2, med henvisning til de nye retningslinjer fra EDBP om PSD2 art. 94, stk. 2, herefter medtager et konkret eksempel om AISP og om formålet med den givne kontooplysningstjeneste mv. i forhold til begrebet udtrykkeligt samtykke, giver det alt andet lige usikkerhed om det fortolkningsmæssige samspil mellem begrebet udtrykkeligt samtykke i § 124's forstand og begrebet udtrykkeligt samtykke i § 84's / § 87's forstand.

Der bør således ikke direkte eller indirekte være eksempler på det sidste i lovbemærkningerne til § 124, dvs. forståelsen af begrebet udtrykkeligt samtykke i lovens § 84 og § 87 (jf. § 82) bør ikke indirekte fastlægges i lovbemærkningerne til § 124, men derimod i en tilsynsvejledning som foreslået, som nærmere kan beskrive samspillet mellem samtlige disse bestemmelser, netop fordi begrebet i bestemmelserne ikke nødvendigvis er ens og på denne vis ikke nødvendigvis skal forstås på samme måde.

Dette fremgår således netop af de nye EDBP retningslinjer, der udtrykkeligt anfører, at *”i henhold til artikel 33, stk. 2, i [PSD2] finder dette krav om betalingstjenestebrugerens udtrykkelige samtykke ikke anvendelse på kontooplysningstjenesteudbydere. Artikel 67, stk. 2, litra a), i [PSD2] indeholder imidlertid stadig bestemmelser om udtrykkeligt samtykke for kontooplysningstjenesteudbydere vedrørende levering af tjenesten”* (vores fremhævning). Begrebet er med andre ord ikke det samme i de forskellige artikler/bestemmelser i PSD2.

Derfor bør AISP eksemplet i lovbemærkningerne (side 128 midtfor) til § 124, stk. 2, alt andet lige udgå eller i det mindste tilpasses til den nævnte passus fra EDBP retningslinjerne. Som nævnt bør samspillet mellem § 124 og § 84 / § 87 i stedet medtages i en kommende vejledning på området, som bedre og mere fleksibelt kan forholde sig til begrebet udtrykkeligt samtykke i de forskellige henseender og løbende kan tilpasses og justeres i overensstemmelse med praksis mv.

Vi skal derfor **opfordre** til, at stramningerne og eksemplerne i lovbemærkningerne til den præciserende bestemmelse i lovens § 124, stk. 2, som i et vist omfang kan være udtryk for en uhensigtsmæssig og unødigt overimplementering i forhold til både PSD2 og de nye retningslinjer fra EDBP, og som i et vist omfang også angår andre bestemmelser i loven (nemlig § 84 og § 87), udgår som ovenfor beskrevet.

Vi er på denne vis bekymrede for, at nye danske AISP- og PISP-løsninger vil blive underlagt en mere snæver, restriktiv og hæmmende regulering / myndighedspraksis på området, end hvad både PSD2 og EDBP i grunden foreskriver, hvilket alt andet lige vil stille danske AISP'er og PISP'er ringere i forhold til de udenlandske af slagsen og dermed vil være til skade for innovationen og konkurrencen på området herhjemme.

Samlelovforslagets § 5, nr. 6 – betalingslovens § 125 om betalingsoplysninger

Finanstilsynet lægger med lovforslaget op til at ændre betalingslovens § 125, stk. 2, om betalingsoplysninger, således at bestemmelsens ordlyd fortsat flugter med ordlyden i lovens § 124, stk. 2, om personoplysninger i forlængelse af denne bestemmelses nye formulering i overensstemmelse med PSD2, art. 94, stk. 2, jf. ovenfor.

Der er dog den væsensforskel på de to bestemmelser i betalingsloven, at § 124, stk. 2, om personoplysninger hidrører fra netop PSD2, hvorimod betalingslovens § 125, stk. 2 og også stk. 3 (§ 125 i det hele taget) som bekendt er udtryk for en dansk særbestemmelse, der ikke genfindes i PSD2, og som dermed i forvejen er udtryk for dansk overimplementering på området (hidrørende fra det særlige regulatoriske og politiske kompromis tilbage i 2017 i forbindelse med PSD2's implementering i den nye betalingslov).

Vi støtter umiddelbart ønsket om, at de to lovbestemmelser om henholdsvis behandling af personoplysninger og behandling af betalingsoplysninger (i sig selv et dansk særbegreb) ordlydmæssigt fortsat følges ad, hvad angår kravet om brugerens udtrykkelige samtykke hertil. Dette vil således ikke i sig selv indebære en (yderligere) uhensigtsmæssig eller unødigt overimplementering i forhold til PSD2 eller i forhold til de nye retningslinjer fra EDPB netop i henseende til begrebet udtrykkeligt samtykke.

Vi støtter dog *ikke*, at der herudover i lovbemærkningerne i realiteten sker en sådan fortolkning og stramning af begrebet direkte henvendt til brugeren (også et dansk særbegreb), som både indebærer en yderligere uhensigtsmæssig og unødigt overimplementering i forhold til PSD2 og reelt indebærer en yderligere uhensigtsmæssig og unødigt overimplementering i forhold til myndighedspraksis om selve AISP-begrebet, herunder Finanstilsynets praksis/fortolkning på området (som den kommer til udtryk i tilsynets orientering/vejledning fra januar 2019 om AISP-begrebet) og EBA's (den europæiske banktilsynsmyndighed) praksis/fortolkning på området (som den kommer til udtryk i EBA's Q&A fra september 2019 om AISP-begrebet, jf. nærmere nedenfor).

Lovbemærkningerne i forbindelse med ændringen af lovens § 125, stk. 2, forholder sig således ikke kun direkte til begrebet udtrykkeligt samtykke, men i realiteten også direkte til begrebet direkte henvendt til brugeren – og dermed indirekte også til AISP-begrebet – i følgende passage (side 131 øverst – vores fremhævning):

“For så vidt angår tjenester direkte henvendt til brugeren, jf. § 125, stk. 3, nr. 2, betyder det, at tjenesten skal være til brugerens egen anvendelse. Brugeren skal selv have adgang til og rådighed over det produkt, som tjenesten udarbejder, f.eks. et budget eller forbrugsoverblik. Dette skal sikre, at brugeren får mulighed for at se og gennemgå det udarbejdede budget eller forbrugsoverblik, før brugeren f.eks. beslutter sig for, om dette skal videregives til tredjemand, eksempelvis til brug for en kreditvurdering eller rådgivning”.

Som ovenfor nævnt bør sådanne altafgørende begreber ikke overimplementeres eller låses fast i lovbemærkningerne, men derimod forklares nærmere (som hidtil) i en tilsynsvejledning/tilsynsorientering (udarbejdet med inddragelse af sektoren), som i modsætning til lovbemærkningerne løbende kan justeres og tilpasses i overensstemmelse med tilsynspraksis herhjemme, i de andre EU-lande, EBA's guidelines og Q&As mv.

Herudover bør selve kontooplysningstjenestebegrebet / AISP-begrebet hidrørende fra PSD2, som direkte er underlagt Finanstilsynets tilsyn og fortolkning, ikke også indirekte blive underlagt Forbrugerombudsmandens tilsyn og fortolkning (såkaldt dobbeltkompetence eller parallelkompetence), hvilket alt andet lige vil blive tilfældet i realiteten og i praksis, såfremt ovenstående passage ikke udgår af lovbemærkningerne til § 125 (hvilken bestemmelse i det hele er underlagt Forbrugerombudsmandens tilsyn), idet passagen reelt sigter til netop kontooplysningstjenester / AISP-løsninger (eksemplerne i passagen omhandler netop kontooplysningstjenester / AISP-løsninger og AISP-videregivelsesløsninger).

Som nævnt er selve kontooplysningstjenestebegrebet / AISP-begrebet således i forvejen fortolket og afgrænset nærmere i Finanstilsynets orientering netop herom fra januar 2019, og det er vores klare opfattelse, at den ovennævnte passage i lovbemærkningerne reelt indebærer en betydelig stramning af AISP-begrebet i tilsynets orientering og også i tilsynets praksis ved, at en AISP-løsning og en AISP-videregivelsesløsning tilsyneladende fremadrettet kun skal betragtes som direkte henvendt til brugeren / til brugerens egen anvendelse i lovens forstand, hvis de omhandlede betalingsoplysninger ikke blot er blevet gjort tilgængelige for brugeren (uanset om brugeren herefter selv har gjort sig bekendt med oplysningerne eller ej), men kun hvis brugeren har gjort sig bekendt med oplysningerne (har set og gennemgået oplysningerne) – og i videregivelsessituationen tilsvarende kun hvis brugeren har gjort sig bekendt med betalingsoplysningerne tidsmæssigt før brugerens beslutning om videregivelse af oplysningerne til tredjemand.

Stramningen består med andre ord i, at det ikke længere vil være tilstrækkeligt/afgørende, at betalingsoplysningerne blot af AISP'en er gjort tilgængelige for brugeren (uanset om brugeren vælger at se og gennemgå oplysningerne selv), og at det heller ikke længere vil være tilstrækkeligt/afgørende, at det udtrykkelige samtykke fra brugeren i videregivelsessituationen er afgivet samtidig med brugerens selvstændige udtrykkelige samtykke til AISP'en (dvs. at brugeren ikke længere kan beslutte brugen af AISP'en og beslutte videregivelsen til / brugen af tredjemand samtidig, idet flowet i så henseende tilsyneladende skal splittes op i et før og efter, så at sige). Der skal

naturligvis afgives udtrykkeligt samtykke i begge henseender, og disse samtykker kan ikke blandes sammen i én og samme formulering; men hidtil har det været muligt at indhente de to udtrykkelige samtykker samtidig uden at skulle splittet flowet op tidsmæssigt i flere separate flows – og sådan bør det også være fremadrettet, således at de danske AISP-videregivelsesløsninger ikke bliver unødigt tunge og komplekse sammenholdt med de udenlandske af slagsen (især de danske open banking platforme sammenholdt med de udenlandske open banking platforme).

En sådan betragtning/antagelse er således ikke kun i strid med tilsynets hidtidige praksis/fortolkning, men som nævnt også i strid med EBA's praksis/fortolkning på området. Der henvises i denne forbindelse til følgende Q&A fra EBA i september 2019 netop om AISP-begrebet mv., hvor EBA således konkluderer (vores fremhævning):

[Clarification on whether a particular business model type constitutes the provision of an account information service as defined by Article 4 \(16\) of PSD2 | European Banking Authority \(europa.eu\)](#)

*"Articles 4(16) and 67(1),(2) PSD2 **do not require that the account information service provider (AISP) provides the consolidated information to the payment service user (PSU) in order for the service to constitute an 'account information service' according to PSD2. The AISP may therefore transmit the consolidated information to a third party with the PSU's explicit agreement.** Regarding the use made by any third party of the consolidated information transmitted, other provisions of EU law may apply, for instance the General Data Protection Regulation (EU) 2016/679 (GDPR)."*

Det fremgår med andre ord udtrykkeligt af EBA's konklusion, at brugerens udtrykkelige samtykke til videregivelsen af betalingsoplysningerne til tredjemand ikke forudsætter eller kræver, at brugeren først har set og gennemgået oplysningerne, endside at oplysningerne er præsenteret / gjort tilgængelige for brugeren. Der kan således sagtens være tale om et udtrykkeligt samtykke i reguleringens forstand til videregivelse, uanset om brugeren er gjort bekendt med oplysningerne eller ej. Der kan med andre ord ikke indfortolkes i begrebet udtrykkeligt samtykke, at brugeren kun kan beslutte at videregive oplysningerne til tredjemand, når brugeren selv kender oplysningerne som sådan. Det udtrykkelige samtykke går dermed på selve videregivelsen og ikke på kendskabet som sådan. Sådan bør det også være efter betalingsloven, således at der ikke stilles større krav til det udtrykkelige samtykke efter lovens § 125, end hvad følger af PSD2.

Dette kan også udtrykkes således, at AISP-løsningen / AISP-videregivelsesløsningen naturligvis godt kan/bør betragtes som direkte henvendt til brugeren / til brugerens egen anvendelse, uanset om brugeren har gjort sig bekendt med betalingsoplysningerne (blot disse i det mindste er gjort tilgængelige for brugeren, uanset om brugeren så vælger ikke at se og gennemgå oplysningerne), så længe løsningen fra den tredjemand, der modtager betalingsoplysningerne, i sig selv også er direkte henvendt til brugeren / også er til brugerens egen anvendelse, hvormed det er tilstrækkeligt at de udtrykkelige samtykker fra brugeren til AISP'en og tredjemand indhentes og afgives samtidig (dvs. uden en tidsmæssige forskydning, så længe der stadig er tale om to udtrykkelige samtykker i så henseende: ét til indhentelse af oplysninger og et andet til videregivelse af oplysninger).

Derfor bør den pågældende passage i lovbemærkningerne (side 131 øverst) til § 125, stk. 2 (som selvsagt også ville kunne bruges til forståelsen af begrebet direkte henvendt til brugeren i § 125, stk. 3), alt andet lige udgå i sit hele. Vi kan således ikke støtte den begrebsmæssige fortolkning og stramning, som gengives heri, og som vil kunne være ødelæggende i praksis for de danske AISP-løsninger og AISP-videregivelsesløsninger, som i forvejen er underlagt en dansk særregel på området, og som ikke kan tåle, at den danske særregel bliver endnu strammere og dermed bliver udtryk for endnu mere dansk overimplementering på området. Vi kan ej heller støtte, at AISP-begrebet reelt overgår fra Finanstilsynet til Forbrugerombudsmanden, der således i praksis vil få en form for veto på området.

Med andre ord kan vi ikke støtte og de danske AISP'er m.fl. ikke tåle, at den liberalisering af den danske særregulering (lovmæssige begrænsning) af muligheden for at behandle betalingsoplysninger, som den nugældende § 125 i grunden er udtryk for (det regulatoriske og politiske kompromis fra 2017 som ovenfor nævnt), ligefrem reverseres eller udhules ved en sådan begrebsmæssig fortolkning og stramning som gengivet i lovbemærkningerne, hvilket også vil være en udvanding af hele formålet med PSD2 og af de nye AISP-løsninger i medfør heraf. Brugere har ej heller behov for en sådan udvanding og dermed indskrænkning af brugerens valgmuligheder i praksis, så længe brugerne fortsat

er sikret, at de altid skal afgive udtrykkelige samtykker i så henseende og altid kan tilbagekalde allerede afgivne samtykker.

Vi skal derfor **opfordre** til, at det citerede afsnit i lovbemærkningerne (side 131 øverst) til § 125, stk. 2, i det hele udelades, hvilket vil kunne ske uden at påvirke de øvrige bemærkninger til bestemmelsen. Hvis det pågældende afsnit mod forventning medtages, bør det i det mindste tilpasses ovenstående, således at det i stedet fremgår klart og tydeligt, at det er tilstrækkeligt, at betalingsoplysningerne blot er gjort tilgængelige for brugeren (uanset om brugeren vælger at gøre sig bekendt med oplysningerne eller ej), og at det ligeledes er tilstrækkeligt, at brugeren giver udtrykkeligt samtykke til videregivelsen af oplysningerne tidligst samtidig med, at brugeren giver udtrykkeligt samtykke til indhentelsen af oplysningerne (brugeren kan blot ikke give samtykke til videregivelse af oplysningerne på et tidligere tidspunkt end indhentelsen og tilgængeliggørelsen af oplysningerne, men altså gerne samtidig).

Vi er på denne vis bekymrede for, at eksisterende og nye danske AISP-løsninger, herunder eksisterende og nye danske AISP-videregivelsesløsninger og open banking platforme, også i denne henseende vil blive underlagt en mere snæver, restriktiv og hæmmende regulering / myndighedspraksis på området, end hvad både PSD2 og hidtidig myndighedspraksis i grunden foreskriver, hvilket alt andet lige vil stille danske AISP'er m.fl. ringere i forhold til de udenlandske af slagsen og dermed vil være til skade for innovationen og konkurrencen på området herhjemme.

Sammenfattende støtter vi således ændringerne ordlydsmæssigt/tekstmæssigt i selve bestemmelsens formulering i § 124, stk. 2, og § 125, stk. 2, men vi kan derimod *ikke* støtte de fortolkningsmæssige stramninger af begreberne udtrykkeligt samtykke og direkte henvendt til brugeren, som er medtaget i lovbemærkningerne til disse bestemmelser. Vi **opfordrer** derfor til, at de omhandlede passager i lovbemærkningerne (side 128 midtfor og især side 131 øverst) helt udgår eller i det mindste justeres i overensstemmelse med det ovenanførte af hensyn til især de danske AISP-løsninger og AISP-videregivelsesløsninger og dermed i overensstemmelse med hele formålet med PSD2 til gavn for udviklingen, innovationen og brugermulighederne på betalingsområdet.

DAFINA står naturligvis gerne til rådighed for yderligere uddybning af og dialog om ovenstående.

DAFINA vil herudover tillade sig at rette direkte henvendelse til Finanstilsynet om andre implementeringsmæssige og fortolkningsmæssige udeståender, punkter, forhold mv. forbundet med implementeringen af PSD2 i betalingsloven (fx særligt om betalingsoplysninger og brugersamtykke i forhold til fælleskonti, lovens præceptivitet mht. betalingsoplysninger og brugersamtykke i rene erhvervsforhold, lovens præceptivitet mht. betalingsinstitutters adgang til pengeinstitutters betalingskontotjenester, lovens betalingsinstrumentbegreb og lovens betalingsindløsningsbegreb, lovens forbrugerbeskyttelsesreglerne mht. gebyrer, chargeback mv. ved betalingsinitieringer/PISP, lovens regnskabs- og revisionsregler mht. PISP og AISP, om indløsning af restværdi mht. e-penge / ikke-vederlagsfrie elektroniske tjenester) med henblik på en drøftelse med tilsynet af disse forskellige forhold og forhåbentligt også med henblik på, at disse forhold på sigt vil kunne afklares og berigtiges ved en kommende ændringslov.

Med venlig hilsen

Dansk Fintech Alliance (DAFINA)

Fra: Victor Saxlund (FT) <VIC@ftnet.dk>

Sendt: 18. oktober 2021 12:41

Til: Victor Saxlund (FT) <VIC@ftnet.dk>; Esben Holtt Langlet (FT) <ESLA@FTNET.DK>

Emne: Offentlig høring af udkast til ændring af lov om finansiel virksomhed og flere andre love (frist den 15. november 2021)

Til rette vedkommende

Finanstilsynet sender hermed udkast til ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og flere andre love (Udpegelse af afviklingsmyndigheder for nødlidende centrale modparter og regler for livsforsikringsvirksomheder der udbyder syge- og ulykkesforsikringer) i offentlig høring.

Vi imødeser eventuelle bemærkninger til lovforslaget **senest den 15. november 2021**.

Bemærkninger bedes sendt til hoeringer@ftnet.dk med kopi til vic@ftnet.dk og esla@ftnet.dk. I kan rette eventuelle spørgsmål til lovforslaget til undertegnede.

Med venlig hilsen

Victor Saxlund

Fuldmægtig, cand. jur
Juridisk kontor

Århusgade 110, 2100 København Ø
Direkte tlf.: +45 33 55 83 37
<mailto:vic@ftnet.dk>
www.finanstilsynet.dk

Finanstilsynet er ansvarlig for behandlingen af de personoplysninger, vi modtager om dig. Du kan læse mere om, hvordan vi behandler dine personoplysninger på vores hjemmeside <https://www.finanstilsynet.dk/Kontakt/Privatlivspolitik>

Finanstilsynet gør opmærksom på, at denne e-mail og eventuelle vedhæftede filer er fortrolige. Hvis du har modtaget denne mail ved en fejl, bedes du straks oplyse Finanstilsynet herom ved at besvare denne e-mail og derefter slette e-mailen. Vi gør opmærksom på, at hvis du har modtaget denne e-mail ved en fejl, kan enhver form for kopiering, offentliggørelse eller distribution af denne e-mail være ulovlig.

Finanstilsynet
Århusgade 110
2100 København Ø
Att.: Victor Saxlund

Sendt pr. mail til: hoeringer@ftnet.dk, vic@ftnet.dk og esla@ftnet.dk

FINANS
DANMARK

Høringssvar til forslag til Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om betalinger og lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder (DEL II)

Høringssvar

15. december 2021
Dok: FIDA-1232191906-41959-v1
Kontakt Louise Fjord

Finans Danmark takker for muligheden for at afgive bemærkninger til forslag til Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om betalinger og lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder (DEL II). Finans Danmark har alene bemærkning til de foreslåede ændringer til lov om betalinger.

Finans Danmark byder det velkommen, at der med forslaget sikres en korrekt implementering af betalingstjenestedirektivet (PSD2). Det er her Finans Danmarks generelle holdning, at der bør ske en direktivnær implementering af EU-regler for at skabe lige konkurrencevilkår for danske og udenlandske virksomheder.

Henvisninger til den foreslåede § 104 a i andre bestemmelser i lov om betalinger

Finans Danmark mener, at lovforslaget mere konsekvent også bør tilføje den foreslåede § 104 i andre bestemmelser i lov om betalinger, som på nuværende tidspunkt henviser til § 104. Det drejer sig bl.a. om nedenstående bestemmelser.

Lov om betalingers § 4, stk. 3

Den gældende lov om betalingers § 4, stk. 3, fastlægger anvendelsesområdet for lovens kapitel 5-8. § 4, stk. 3, gennemfører PSD2's artikel 2, stk. 4.

Finans Danmark mener derfor, at lovforslaget bør indeholde en justering af lov om betalingers § 4, stk. 3, så denne også henviser til den foreslåede nye bestemmelse i § 104 a. Forslagets § 104 a gennemfører PSD2's artikel 89, stk. 2. PSD2's artikel 89 er en af de bestemmelser, der oplistes i artikel 2, stk. 4.

Lov om betalingers § 6, stk. 3

Det følger af den gældende lov om betalingers § 6, stk. 3, at en udbyder af betalingstjenester kan aftale med en bruger, der ikke er en forbruger, at en række af lovens bestemmelser, herunder § 104, ikke skal finde anvendelse. Bestemmelsen gennemfører PSD2's artikel 61.

Finans Danmark mener, at lovforslaget bør indeholde en justering af lov om betalingers § 6, stk. 3, så denne også henviser til den foreslåede nye bestemmelse i § 104 a. Forslagets § 104 a gennemfører PSD2's artikel 89, stk. 2. PSD2's artikel 89 er en af de bestemmelser, der oplystes i artikel 61, hvorefter en udbyder kan aftale, at bestemmelsen ikke finder anvendelse, hvis brugeren ikke er en forbruger.

Lov om betalingers § 106

Det følger af den gældende lov om betalingers § 106, at en udbyder af betalingstjenester, der har erstattet et tab, jf. blandt andet § 104, som følge af forhold hos en anden udbyder eller tredjemand, kan kræve erstatningen godtgjort af den pågældende. Bestemmelsen gennemfører PSD2's artikel 92.

Finans Danmark mener, at lovforslaget bør indeholde en justering af lov om betalingers § 6, stk. 3, så denne også henviser til den foreslåede nye bestemmelse i § 104 a. Finans Danmark mener, at det også skal være muligt at få godtgjort et tab jf. den foreslåede § 104 a. Dette krav kunne fx opstå i relation til den foreslåede § 104 a, stk. 3, hvor valørdatoen på betalingsmodtagerens betalingskonto (fx en betalingskonto i banken) skulle have været tidligere, hvis ikke betalingsmodtagerens udbyder (fx udbyderen af en direkte debiteringsløsning) havde forsinket fremsendelsen af betalingsordren. Hvis betalingsmodtager kræver beløbet hos banken, så skal det være muligt for banken at gå tilbage til udbyderen af den direkte debiteringsløsning og kræve erstatning. Hertil kommer, at forslagets § 104 a gennemfører PSD2's artikel 89, stk. 2. PSD2's artikel 89 er en af de bestemmelser, der henvises til i artikel 92 om regresret.

Lovforslagets § 2, nr. 3

Med lovforslaget nyaffattes lov om betalingers § 104 og der foreslås en ny § 104 a. På side 24 i lovforslaget fremgår følgende bemærkninger til § 104 a: "*Bestemmelsen omfatter bl.a. direkte debitering og betalinger med betalingskort. Som et eksempel på direkte debitering kan nævnes betalinger via Betalingsservice.*"

Finans Danmark mener, at bemærkningerne bør præciseres, så det fremgår klart, at der med "*betalinger med kort*" menes kortbetalinger, der er initieret af betalingsmodtager (de såkaldte Merchant Initiated Transactions (MIT) og tilsvarende) og ikke almindelige kortbetalinger, der initieres af betaleren/kortholderen selv.

Hørings svar

15. december 2021

Dok. nr.:

FIDA-1232191906-41959-v1

I relation til bemærkningernes henvisning til Betalingsservice er det Finans Danmarks forståelse, at der er en månedscyklus, hvor der er en fast rutine hver måned for aflevering af betalingsoplysninger til Betalingsservice. Der er således faste tidspunkter, som brugerne skal overholde, når der skal foretages opkrævninger¹.

Der bør fremgå af bemærkningerne, at denne form for systemer og rutiner ikke hindres af den foreslåede § 104 a, herunder kravet i stk. 2 om, at betalingsmodtagers udbyder øjeblikkeligt skal videresende den pågældende betalingsordre til betalerens udbyder. Dette skal også ses i sammenhæng med bemærkningerne ovenfor om lov om betalinger § 6, stk. 3.

Finans Danmark står til rådighed for uddybning af bemærkningerne.

Med venlig hilsen

Louise Fjord

Direkte: 3016 1193

Mail: lfj@fida.dk

Høringsvar

15. december 2021

Dok. nr.:

FIDA-1232191906-41959-v1

¹ Kilde: [Betalingservices' hjemmeside: https://www.betalingservice.dk/erhverv/l%C3%B8sninger/tidsfrist-for-aflevering/m%C3%A5nedscyklus-i-betalingservice-og-betalingservice-web](https://www.betalingservice.dk/erhverv/l%C3%B8sninger/tidsfrist-for-aflevering/m%C3%A5nedscyklus-i-betalingservice-og-betalingservice-web)

